

Giới thiệu Thỏ Ngốc Dịu Dàng Của Sắc Lang

Truyện Thỏ Ngốc Dịu Dàng Của Sắc Lang tác giả Tử Vy Bạch Sắc kể về có một con Thỏ ngốc rơi vào tầm ngắm của đại sắc lang, bị sắc lang lừa gạt, còn ngây dại đi vào hang ổ người ta, tình nguyện bị ăn đến không còn mảnh xương mảnh áo.

Nhưng con thỏ nào đấy sau khi vô tình phát hiện bản thân bị lường gạt liền đau lòng bỏ đi, hại Sắc lang thịt thỏ rồi chỉ muốn ăn đậu hủ trắng trắng thơm thơm của Thỏ Ngốc Dịu Dàng Của Sắc Lang.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Ngốc Dịu Dàng Của Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mở đầu.

Trong quán bar vào hạng nhất của X thị - Hào Đình, đã 10 giờ đêm bên ngoài vẫn chớp đèn, khách của quán bar vẫn đi ra đi vào tấp nập. Người đến đa phần là tìm một chút mỹ vị giao hoan, hoặc là có vài mối tình một đêm nóng bỏng. Nơi phòng bao Vip có một đám đàn ông đang tụ tập, trong ánh đèn mờ mờ âm u, đầy màu sắc ám dục, bọn họ ăn uống nói chuyện vô cùng phóng khoáng, bia cốc này đến cốc khác, tiếng cười nói vô cùng hào sảng, tùy tiện. Hòa lẫn trong số đó là không ít tiếng rên rỉ của những phụ nữ đứng bên cạnh phục vụ đám đàn ông không bằng hành động mà còn bằng thể xác, bọn họ lác lác cơ thể nóng bỏng gọi tình, ánh mắt ngả ngón trên đùi, hoặc bạo dạn hơn trực tiếp dẫn dụ đàn ông.

Trong phòng đầy không khí xa hoa trụy lạc, đám đàn ông ra sức rong ruổi trên cơ thể phụ nữ, phụ nữ thì càng lộ ra vẻ phong tình, nhưng mặc kệ bản thân đàn ông hay phụ nữ, đang tham hoan hay làm chuyện mờ ám, ánh mắt bọn họ vẫn như cũ không dám một phút lơ là, người đàn ông ngồi trên chiếc ghế chủ vị kia vẫn còn chưa động, ánh mắt cũng không tìm được chút vẻ vui thích gì? Bọn họ mới không dám tùy tiện và lỗ mãng hơn.

Người ngồi kế bên cạnh người đàn ông này giờ cũng mới chỉ nhấp vài ngụm rượu đỏ rực, không để ý người phụ nữ đang lộ liễu ngực đem nhũ hoa đóng đưa trước mặt mình, ánh mắt vẫn nhìn về phía người đàn ông kia, lấy thái độ này giờ của anh, hình như đang mất kiên nhẫn với một màn trước mắt này, Thái Chính Cần âm thầm suy đoán, biểu hiện này, hình như đã lâu anh còn chưa thân cận với phụ nữ.

“Mộ ca, nửa năm nay anh vẫn chưa có người phụ nữ mới nào à?” Nhớ đến cái cô Alisa đó, gương mặt xinh đẹp khôi nói, thân hình bốc lửa, kỹ thuật lên giường vào hạng nhất, khiến người ta dục tiền dục tử, cũng là người phụ nữ lâu nhất trong số những người phụ nữ mà người đàn ông này quen, nhưng như vậy mới được một tháng, anh đã chán ngấy liền chia tay với cô ta, tính đến nay đã được nửa năm.

Trong trí nhớ của Thái Chính Cần, Mộ Lăng là người có thể hội tụ đầy đủ nhất bản chất của một hoa hoa công tử chính hiệu, thích thân thể phụ nữ xinh đẹp, thích hoan ái, thích ăn chơi trác táng, nhưng tất nhiên đây chỉ là những chuyện ngoài công việc, chung quy sao nhiều năm, quen phụ nữ toàn là gái đẹp hạng nhất, người ta đã liệt anh vào top 1 bảng danh sách Sắc lang soái phủ. Sở dĩ soái vị về ngoài của anh thực sự cực kì thu hút người khác giới, hơi thở bao giờ cũng tản mạn một chút lười biếng, một chút bất cần, khiến cho biết bao phụ nữ mặc kệ danh tiếng phong lưu có thừa của anh vẫn đâm đầu đổ xô vào, hi vọng tìm được chút cơ hội lọt vào mắt xanh của anh.

Khóe mắt hoa đào liếc nhìn người phụ nữ xinh đẹp nhất ở đây, Nhĩ Nhĩ, này giờ vẫn đang đứng bên cạnh mình, khóe môi mấp máy vài lời nhỏ nhỏ vào tai cô ta, rồi quay sang nói với Thái Chính Cần. “Phụ nữ? Hiện tại vẫn chưa có người gây được hứng thú.” Ngay sau đó khóe môi câu lên nụ cười, nhếch giọng nói với người phụ nữ bên cạnh. “Nhưng để xem biểu hiện của Nhĩ Nhĩ đã.” (Tác giả: Đây là lần đầu tiên tác giả viết thể loại nam chính ăn chơi như vậy)

Người phụ nữ tên Nhĩ Nhĩ lấy một chiếc cà vạt bị vứt lung tung đâu đó lên bịt mắt mình lại, sau đó cẩn thận ngồi lên trên chiếc bàn mà đám đàn ông kia vẫn đang ăn uống, sau đó theo phán đoán bản thân dần dần bò đến chính giữa bàn rồi bất động chờ giọng nói của anh cất lên. “Được rồi, bây giờ cô đem những gì mặc trên người, từng chút từng chút cởi ra.” Cô ta hơi ngạc nhiên, nhưng cũng làm theo, lúc đến, trên người chỉ mặc một chiếc váy mỏng màu hạt dẻ, chỉ cần kéo dây là tuột xuống hết, bên trong là nội y mỏng manh, màu đen ren, sau đó cũng không chút chậm trễ liền đem lớp nội y trút ra phô bày cơ thể xinh đẹp trần trụi trước mắt đám đàn ông.

“Tiến lại đây. Nhưng không được tránh né bất cứ thứ gì trên đường đi.” Anh ra lệnh, sau đó lại nói với mấy người đàn em đang vừa uống bia vừa nhìn ngắm cơ thể mỹ miều là lột của cô ta. “Mấy chú làm sao ngăn cản đường để Nhĩ Nhĩ đi đến được đây.” Ý tứ này rất rõ ràng.

Ngay sau đó, một hai tên đàn ông ngồi gần đã không nhịn được ấn cô ta ngay trên bàn ăn mạnh mẽ cưỡng đoạt, mà cô ta quả nhiên không hề phản kháng hay chống lại gì.

Ánh mắt của Mộ Lăng nhìn thấy điều đó, cũng không hề động, bạc môi mỏng nâng lên, sau đó nhìn Thái Chính Cần nói. “Đây là lí do.” Anh cũng không biết hiện tại anh cần điều gì ở phụ nữ, họ chỉ cần anh gọi là tới, không từ bất kì thủ đoạn hay giới hạn tiếp cận anh, như vậy chẳng đem lại cho anh một chút hứng thú nào, lần trước Alisa mang lại cho anh cảm giác cô ta là một người thanh cao, mặc dù bản thân cũng là gái làng chơi, nhưng việc lựa chọn đối tượng của cô ta thể hiện được sự phân biệt cao thấp, nhưng đến cuối cùng anh lại phát hiện, sự thanh cao kia cũng chỉ là giả tạo, ngay lập tức làm anh mất đi hứng thú, từ lúc chia tay cô ta đến bây giờ vẫn chưa có ai lọt vào tầm ngắm của anh.

Thấy anh không có hứng, Thái Chính Cần cũng phát tay cho người phụ nữ vẫn đang cố tình khiến anh ta chú ý kia tránh xa một chút, từ trong cái túi trong vạt áo của mình lấy ra một tấm ảnh, đẩy đến trước mặt Mộ Lăng. “Mộ ca, anh xem người này thế nào?”

Người trong hình là một cô gái, gương mặt xinh xắn nhỏ nhắn, non chẹt, nhìn thế nào cũng không thể hơn 18 tuổi, đường nét ngũ quan tinh tế, gò má hồng hào như đánh phấn, da thịt trắng nõn, mái tóc màu nâu sẫm dài tới chấm lưng, uốn lượn càng tôn lên vẻ đẹp xinh xắn của cô, đặc biệt là đôi mắt to tròn và rong suốt không hề chứa một tia tạp chất và đôi hàng mi vừa dài vừa cong vuốt như cánh bướm, rất thu hút ánh nhìn, còn có cái miệng nhỏ nhỏ yêu kiều, căng mọng như trái cherry vừa hơi đỏ lên như đang bức bối chuyện gì đó, ngay cả đôi chân mày nhỏ nhắn cũng nhíu lại một đoàn. Trên người mặc một chiếc váy cổ cao màu hồng phấn viền trắng sữa, dài quá đầu gối, hơi rộng một chút, ôm lấy cơ thể non mịn, mái tóc kẹp một chiếc kẹp thỏ màu trắng nhạt, chân mang một đôi giày búp bê màu nâu sẫm với vớ hồng, bên hông mang chiếc túi xách nhỏ màu trắng. Nhìn đáng yêu, ngọt ngào như Tiểu Bạch thỏ.

Ánh mắt anh hơi động, nhưng nhìn cô trẻ như vậy, anh lại hơi chần chờ, phụ nữ trong mắt anh cũng có chút nguyên tắc. “Vị thành niên?” Anh không thích làm chuyện đó với trẻ con, đây là luật định bất thành văn của anh.

“Không cô ấy 18 tuổi rồi, vừa hôm sinh nhật mình, cô ấy đã chuyển đến sống trong căn chung cư của tôi, ảnh này là A Sinh nghịch máy ảnh mà vô tình chụp được, thấy cũng khá đặc sắc nên xem xem anh có định tìm một chút thú vui mới không?” trước khi đưa cho anh xem, thì tất nhiên anh ta phải điều tra kỹ càng rồi chứ.

Thu lại tấm ảnh, khoe môi anh nâng lên nụ cười lạnh nhạt pha vài phần lười biếng bất cần. “Đôi khẩu vị cũng tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Ngốc Dịu Dàng Của Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 2: Chương 1: Sắc lang cứu Thỏ ngốc.

Ngoài trời đêm vừa âm u vừa nổi gió, giờ đã là hơn 12 giờ đêm, mọi thứ đều đã chìm vào tĩnh mịch, trên đường xe cộ cũng dần thưa thớt, từng chiếc xe chạy qua chạy lại như mất hút trong màn đêm, từng đợt sấm rền vang, chớp lóe lên trắng xóa, báo hiệu một cơn mưa sắp đến.

Trong đêm tối có tiếng gió rít qua hàng hà sa số những kẽ hở giữa những ngôi nhà, tiếng người nói chuyện nhỏ xíu, tiếng xe cộ ít ỏi, đặc biệt làm cho cảnh vật càng thêm âm u, làm lòng người run sợ. Trên con đường vắng vẻ, từ khu chung cư của nơi ở Thái Chính Cần đi ra lộ lớn không khí càng u ám gấp bội, cả một đoạn đường vắng hoe, không có một ánh đèn, không có nhà ai, tất cả chỉ tồn tại duy nhất một màn đêm xám xịt và tiếng bước chân nho nhỏ của một cô gái xinh xắn đang từ đó đi ra mà thôi.

Vừa đi Đường Tịch Mai vừa thút thít khóc, bàn tay nhỏ bé lau nước mắt lăn trên gò má hồng nộn, khó khăn lắm mới tìm được một chỗ thuê nhà giá rẻ lại hợp túi tiền, không ngờ ở chưa được bao lâu, chủ nhà vì có người ra giá cao hơn liền đuổi mình đi mà không hề thông báo trước như vậy, hành lý trên tay hơi nặng mà bây giờ đã muộn như vậy rồi, trong ví cũng không còn bao nhiêu tiền, làm sao có thể thuê một chỗ ở khác ngay được. Chắc chỉ còn có thể ngủ trong khách sạn một đêm rồi tính tiếp vậy. Nghĩ đến chi phí qua đêm tại khách sạn, đặc biệt là trong một thành phố xa hoa như X thị này cũng không phải chỉ là vài trăm ngàn là có thể thuê được, liền khiến cô cảm thấy đau lòng không thôi.

“Rầm!!!” Vừa lúc đi gần đến đường cái, đang mừng vì thấy xa xa có ánh sáng thì đột nhiên tiếng sấm dội hình như gần đó nên âm thanh vang lên rất lớn, mặt đất dậy rần rần, làm cho bước chân của cô đứng lại, thân thể hơi run rẩy, vì giật thót mà phát ra tiếng kêu sợ hãi nho nhỏ.

Gần đến đầu đường rút cuộc cũng có chút ánh sáng le lói, cũng thấy được vài đầu thuốc lá đóm đỏ đỏ nổi bật lên, đây là nơi đám thanh niên hư hỏng thường hay tụ tập ăn chơi, hút thuốc, bọn chúng đang nhàm chán tán dóc thì phát hiện được động tĩnh nhỏ của cô kia, liền đem đèn xe rọi vào trong chỗ mà cô đang đứng, cô liền theo bản năng giơ tay lên che lại ánh mắt, bọn chúng cũng nhìn thấy rõ ràng được bóng dáng xinh xắn của cô. Tên cầm đầu mang tên A Bạc, dùng ánh mắt bắn thủ sấm soi cơ thể cô, gương mặt xinh đẹp của cô, trong lòng hô to 'Cực phẩm', khoe môi tràn ra một nụ cười gian trá, nháy mắt với đám đàn em cười cười ra hiệu.

Tức thời, bọn chúng đều đồng loạt nhảy xuống xe, tắt đèn và chậm rãi đi về phía cô. Nhìn thấy vậy, Đường Tịch Mai âm thầm dâng lên tia sợ hãi, bước chân vừa định lùi về phía sau định chạy đã bị một tên trong nhóm chặn lại. “Định chạy đi đâu vậy em gái?” Rồi nắm tay cô hất về phía trước, cả bọn vây quanh cô, trong ánh mắt hoảng hốt của cô nở một nụ cười vô cùng dễ tiện. Tên A Bạc, tiến lên trước nắm lấy hành lý của cô vứt sang một bên, một tay nâng cằm của cô lên, ngón tay nhẹ nhàng niết lấy gò má của cô, khoe môi mập mạp vài lời hạ lưu. “Chắc chắc... đi đâu giờ này đây cô em?” Trong ánh mắt đỏ hoe đầy sợ hãi của cô. Bàn tay hằn ta kéo lấy cái cằm thon gọn, đem gương mặt cô nghiêng qua trái phải nhìn ngắm ngũ quan tinh tế, cười cợt. “Xinh đẹp như vậy, tôi nay bồi bạn anh đi, đảm bảo sẽ khiến em lên đỉnh không chỉ một lần.” Hắn ta vừa cười vừa nói, bắt lấy cánh tay toan chống cự của cô.

Nhìn chòng chọc cánh tay của hắn tay đang nắm lấy cổ tay mình không buông, nắc lên một tiếng chực khóc, Đường Tịch Mai đột nhiên gạt tay lại, rồi nhắm ngay bắp tay hắn ta cắn một phát thật mạnh, hắn ta vừa chịu đau đành buông cánh tay cô ra, cô liền, đẩy dạt một người đàn ông ra, vừa chạy vội ra ngoài vừa hét lên. “Cứu với!!!”

Nhưng mới chạy được mấy bước đã bị tên A Bạc kia đuổi theo nắm lấy lại, cô vừa giãy vừa la lên. “Cứu a...” Nhưng sức lực cô yếu ớt, tiếng gào hét giảm dần, không có tới 1 bóng người đi qua đây. Giọt mưa rơi trên mặt cô làm lòng cô lạnh lẽo. Trời bắt đầu mưa, tiếng kêu cứu của cô dần mất đi trong tiếng mưa rơi xối xả. Cô sợ hãi nhìn chằm chằm cánh tay bị tóm, nước mưa thấm đẫm cơ thể cô lạnh thấu xương, nhưng không lạnh bằng lòng cô lúc

này, cô hoang mang nhìn xung quanh, ngoài đường cái vẫn sáng đèn, nhưng nơi đây lại tăm tối, nhóm người trong đám người kia đều dùng thái độ xem kịch không động tay một chút nào, còn có tên A Bạc đang kích động liếm liếm môi muốn ném thừ cô.

Hắn ta vừa cười lạnh vừa sờ gương mặt cô, rồi bắt thành linh quát. “Mẹ nó!!! Lọt vào mắt xanh lão tử là phúc phần rồi, còn dám phản.” Cánh tay của hắn ta vừa vung lên toan tát vào mặt cô, còn cô run rẩy rụt người lại, bên tai nghe tiếng cười cợt của đám đàn ông, tiếng quát tháo của tên A Bạc, tiếng mưa rơi xối xả, bản thân chờ đợi đau đớn ập đến.

Nhưng nửa chừng đầu đường xuất hiện một bóng người cao lớn, đi về phía này, là đàn ông, thân thủ người đó rất nhanh, là anh vô tình nghe thấy tiếng kêu cứu của cô, ngay khi cánh tay hắn ta còn chưa kịp hạ xuống đã một cước đá hắn ta ngã về sau kéo lấy bóng dáng nhỏ của cô ôm vào trong ngực cẩn thận che chở. Anh mắt anh lạnh lẽo nhìn đám người còn lại, sau đó mới dịu dàng xoa xoa gương mặt đầm nước không rõ là nước mưa hay nước mắt của cô, rồi ân cần hỏi. “Em không sao chứ?” Giọng nói tràn đầy từ tính và đặc biệt có sức hút kì lạ.

Chờ đợi, nhưng không có đau đớn ập tới, quên cả run rẩy, ánh mắt cô mở ra tròn xoe, ngây ngốc nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện giải vây cho mình đây, trong đầu cô nhất thời trống rỗng, cũng chỉ có duy nhất một suy nghĩ, bàn tay đang chạm lên gò má kia của cô thật ấm áp, sau đó mới lắc đầu nhìn anh ý nói không sao. Thấy cô không bị gì, người đàn ông mới lạnh mặt nhìn đám người kia bắt đầu vây xung quanh mình, nở nụ cười nhàn nhạt. “Tránh đường!!!” Anh ra lệnh.

Trên mặt tên A Bạc in một dấu giày đỏ ửng, toàn thân bị người ta đập một cái liền ngã oạch xuống đất, đau điếng, cơ thể đều bản thủ, nhưng hắn ta giống như không quan tâm thương tổn trên người, lau vết máu nơi khóe môi, hắn ta nở nụ cười vì đau đớn mà vụn vụn. “Anh hùng cứu mỹ nhân???” Ăn thịt thỏ mà cũng dễ xổng không phải là thói quen của đám người này. Hắn ta cười khinh miệt, đám đàn ông xung quanh đều cười lớn, ở đây có tới mười mấy người, chẳng lẽ không đầu lại một tên kì đã can mồi với một cô gái yếu ớt sao?

“Tránh ra!!!” Anh quát lên lần thứ hai.

Nghe vậy tên A Bạc phun ra một câu. “Không biết lượng sức.” Rồi ra hiệu cho tất cả đều đồng loạt xông lên. Thấy thế, anh liền đem cô bảo hộ phía sau lưng, phía trước thì đối kháng với đám người kia. So với đám thanh niên ăn chơi lêu lổng chỉ biết dùng sức mà không có chút gì gọi là kĩ thuật này, thì đối chọi với một thân lão luyện trong Hắc bang của anh chẳng qua chỉ là múa rìu qua mắt thợ, lấy trứng chọi đá mà thôi, ban đầu đập ngã gã đàn ông tên A Bạc kia chỉ là mới dùng ba phần sức lần này một cú liền đem một gã trong nhóm văng ra xa, không ngóc đầu dậy được, một cú đấm, liền khiến một tên trong nhóm nôn ra nước mật, phun ra hai cái răng, đấm một phát vào sườn mặt, tên còn lại ngã nhào, khóe môi tuơ máu, xương gò má rắc rắc gãy.

Một tên rồi lại một tên, thân thủ gọn gàng dứt khoát không có dư thừa, liền đem một đám thanh niên vô phương phản kháng đánh đến không thể chống trả, nằm sòng soài trên đất.

Thấy tình hình càng lúc càng không ổn, tên A Bạc liền lên tiếp cận anh từ phía sau, bên hông rút ra một cây dao găm màu trắng bạc, định đâm lên anh. Trong màn đêm, hắn ta âm thầm lao đến, ánh sáng bạc từ chiếc dao lóe lên vô tình bị Đường Tịch Mai bắt gặp, cô chưa kịp hô lên hai chữ cẩn thận thì hắn ta đã lao đến, không còn cách nào hơn liền giơ tay ra thay anh chặn lại, con dao chệch quỹ đạo vẫn sượt một đường làm rách vai áo của cô đồng thời đem một bên cánh tay cô cũng bị đứt một đường theo.

Anh vừa lúc đó, hạ xong tên cuối cùng, xoay người, tung một đòn vào bộ vị tên A Bạc, khiến hắn ta hét lên một tiếng đau điếng, bàn tay vừa ôm lấy địa điểm đó vừa rên la vừa khóc thét, quằn quại trên đất.

Nhìn vết thương trên tay mình, máu vẫn đang tuơ ra nườm nượp, cô cảm thấy mắt hoa dần, hắc hơi một cái, đầu óc choáng váng, xây xẩm, sức lực trên người dường như là bị trút hết, liền yếu ớt ngã xuống, nhưng thân thể còn chưa chạm đất, đã rất may mắn được anh đỡ lấy, mắt cô díp lại một đường rồi ngất đi trong khi vẫn còn chưa nhìn rõ gương mặt người đàn ông đã cứu mình là ai.

Mây anh nhui lại, chắc cô mắc mưa bị cảm rồi, cơ hồ có thể cảm nhận được cái nóng từ cơ thể cô truyền qua anh qua từng lớp vải mỏng manh đầm nước, anh nhất bồng cô lên, ôm vào trong ngực, cẩn thận dùng bàn tay bịt lấy vết thương trên tay cô, hạn chế máu chảy ra từ đó rồi sải bước nhanh ra ngoài.

Bên cạnh con đường tối chiếc xe màu đen tuyền của anh đã đậu đó sẵn, đặt cô vào trong xe, sơ cứu vết thương cho cô, cẩn thận thắt dây an toàn, rồi nhả ga chạy về nhà của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Ngốc Dịu Dàng Của Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 3: Chương 2: Sắc lang thật soái.

Sáng sớm hôm sau, Đường Tịch Mai bị đói tình, xoa xoa mi mắt nhập nhèm, thử cử động tay chân thì phát hiện một bên cánh tay của mình có vết thương, cách lớp vải sờ sờ lên miếng băng gạc được băng bó kĩ lưỡng. Đầu óc mơ hồ nhớ lại, à, hôm qua mình bị đuổi khỏi nhà vì chủ nhà vì tiền mà nhận lời thuê của người khác, sau đó gặp một đám thanh niên xấu, bọn chúng chọc ghẹo mình, rồi có người đến giúp, người đó còn là một người đàn ông, là cô thay anh can dao găm đâm tới nên bị thương.

Ánh mắt lơ mơ nhìn sang xung quanh, cô ngồi bật dậy, mới thấy một tấm khăn ướt được đắp lên trên trán mình ướt sũng, sau đó là gì hình như cô không

nhớ, mũi hơi khụt khịt, chắc là đầm nước mưa nên bị cảm rồi ngất đi. Ngồi dậy đột ngột khiến cô cảm thấy đau đầu quá. Vừa cuối đầu nhìn bản thân, ánh mắt cô hơi ngây ra một chút, trên người chỉ mặc duy nhất một chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, hình như là áo sơ mi nam, bàn tay bé nhỏ lộ ra được vài đầu ngón tay xinh xắn, kéo vạt áo rộng rãi trước ngực nhìn vào trong, bên trong không hề mặc nội y. Thở ngốc đầu môi, chắc là nội y cũng ướt nên được thay rồi.

Nhưng cô đang ở đâu nhỉ? Nhìn toàn bộ căn phòng màu trắng thiết kế đơn giản mà tinh tế, giường ngủ rộng lớn với ga màu lam nhạt, những vật trang trí có phần mộc mạc, đây chắc chắn không phải khách sạn, cũng không giống trong bệnh viện. Chông chênh suy nghĩ, thật là khó đoán, cứ ra khỏi đây đã vừa lúc cô định đặt chân xuống giường để đi loay quanh xem thì. “Cạch.” Có tiếng mở cửa, một bóng dáng cao lớn từ ngoài bước vào.

Nhìn thấy vẻ mặt ngốc ngốc vừa tỉnh ngủ của cô, anh nở nụ cười nhẹ nhàng, không thiếu phần lịch lãm với cô. “Em thức rồi sao?” đem phần cháo thịt băm đặt mua và thuốc hạ sốt đặt ngay lên tủ đầu giường cho cô. Anh mới ngồi xuống trước mặt cô, bàn tay to lớn áp lên trán, thấy nhiệt độ đã bình ổn. “Vậy là hạ sốt rồi.”

Nhìn anh, cảm nhận đầu tiên là anh thật là tuấn tú, cô lại nhìn chiếc áo sơ mi mình đang mặc, lại nhớ đến chuyện xảy ra trước khi mình ngất đi, cẩn thận hỏi. “Anh là người... tới qua sao?” Đây là hỏi, nhưng cô cũng đã biết được câu trả lời, vậy chiếc áo sơ mi thơm mùi kem cạo râu và mùi rượu nho nhạt này là của anh, anh không những giúp cô băng bó vết thương, còn chăm sóc một người bị bệnh như cô, anh thật là một người tốt. Nghĩ vậy, Đường Tịch Mai liền nở một nụ cười tươi tắn nói. “Cám ơn anh.”

Anh hào phóng cười và đáp lại. “Không có gì, anh tên là Mộ Lăng. Còn em?” Vừa nói anh vừa bưng bát cháo lên, thổi nguội.

“Em tên Đường Tịch Mai.” Cô hào hứng đáp.

Anh cất giọng khen. “Tên rất đẹp.” Nhưng có chút u buồn. Vừa múc một muỗng cháo đưa đến trước miệng cô, mùi cháo tỏa ra thơm phức ngay lập tức khiến con đói trong bụng cô réo lên, um một cái liền ngoan ngoãn để anh đút, để cô ăn no nê một bát cháo đầy, uống hết mấy viên thuốc cảm, xong anh mới thu dọn bát đĩa ra ngoài.

Vừa định quay lại cùng cô hỏi một chút chuyện, đã thấy cô vịn tường đi ra ngoài, anh liền bước nhanh về phía cô, cẩn thận đỡ giúp cô đứng vững. Thấy cô đang bệnh mà còn cố đi ra ngoài này, anh nhẹ giọng trách. “Bây giờ còn sớm, em đang cảm, gắng ngủ thêm một chút nữa cũng được. Còn có, nhà em ở đâu? Để một chút nữa anh chở em về, đi qua đêm người nhà sẽ rất lo lắng.” Anh dịu dàng ngồi lên ghế sofa, vừa lựa địa điểm tránh nắng, mới tắt cái gối sau lưng để cô ngồi cho thoải mái.

Nhớ đến nhà? Rồi người nhà? Mặt cô hơi xịu xuống. “Em không còn người thân, căn chung cư nằm trên con đường tôi qua là chỗ ở cũ của em nhưng chủ nhà không cho em thuê nữa.” Vâng giờ cô thành người vô gia cư rồi, chỉ là còn số tiền ít ỏi. Tiền? Ài, không xong, túi hành lý của cô đã bị quăng ở chỗ kia rồi, giờ làm sao đi lấy đây, gia tài của cô đều ở trong đó hết, cô thực muốn khóc a. Con Thỏ ngốc nào đấy nghĩ đến nhất thời mặt mày u ám, đường tương lai mờ mịt.

Thấy biểu tình buồn bã trên gương mặt cô, anh hỏi tiếp. “Vậy trước đây em làm gì?”

Nhắc tới công việc là cô lại không vui nổi, vô duyên vô cớ bị đuổi việc, kiếm được việc làm trong thành phố này đâu phải chuyện dễ dàng, công việc lần trước là vì có Tiểu Nhạc bán nhan sắc, dùng mỹ nhân kế mới giúp cô có được công việc đó, thôi mất rồi, không nhà, không tiền, không công việc. “Em bị... đuổi việc không có lý do, giờ thì cùng đường rồi.” À, còn có không quần áo nữa. (T^T)/~~

Bây giờ chỉ cần có người cho cô nơi ăn chốn ở, lương cao lương thấp không quan trọng, cô nhất định sẽ vì người đó vào sinh ra tử, quyết không từ nan. Ai nha, nhưng đâu ai dễ khi không nhảy ra giúp cô đâu. Cô âm thầm khóc ròng trong bụng.

Bây giờ mới 6h 30 phút, nếu thay quần áo rồi ra ngoài kiếm một vài công việc làm trong ngày không phải là không thể, ánh mắt nhìn về phía anh, tràn ngập xúc động, trên đời vẫn còn có người tốt như vậy, lại nhìn chiếc áo sơ mi trên người mình, cô không thể ra ngoài với bộ dạng như vậy được. “Áo này là... của anh? Vậy còn bộ quần áo em mặc đâu rồi?”

“Ừm, vì trong nhà không có quần áo phụ nữ nên anh đành thay tạm. Còn quần áo của em anh mới đem ra phơi, còn chưa khô đâu.” Anh ung dung nói.

Vậy là bộ đồ ẩm ướt tối qua của cô là do chính tay anh thay? Chính anh thay... chính anh thay... Thỏ ngốc suy nghĩ, có gì đó hơi mờ ám, nhưng vì ngốc nên cô không nhận ra sự mờ ám đó là gì, còn cảm thấy vô cùng vô cùng mang ơn anh vì sự giúp đỡ tận tình đó. Hơn nữa, đây là lần đầu tiên mặc áo đàn ông, rất rộng cũng rất thoải mái, còn có mùi đặc trưng của anh, mặc đồ của anh trên người giống như cô là một phần sở hữu của anh. Suy nghĩ này vừa lóe lên, cô liền dẹp nó sang một bên.

Thấy cô không phát hiện điểm bất thường, nụ cười trong lòng anh càng sâu, lại vì sự ngốc nghếch của cô mà nâng lên một phần hứng thú, nhóc con này không dễ phòng đàn ông như vậy, đúng là đơn thuần. Nghĩ nghĩ vẫn là nên nói một vài lời trái lương tâm một chút. “Khụ khụ...” Giống như đến bây giờ mới vô tình nhận ra điểm bất thường. “Tiểu Mai, ừm, hình như anh không nên để em mặc mỗi chiếc áo phong phanh như vậy.” Đừng nhìn gương mặt như vị thành niên và hành động ngốc nghếch của cô, thực sự ở phương diện phát triển cơ thể vẫn khiến người ta phải mở rộng tầm mắt một phen, nhất là đôi tuyết phong vừa xuân nồng vừa trắng hồng và đôi chân thon dài thẳng tắp kia rất xinh đẹp, gợi tình. Trên người lại đang mặc chính chiếc áo của anh, đầu nhủ phần hồng gương lên, đẩy vạt áo phía trước nhô cao, cặp mông hồng hào ngập ngừng, đôi chân yêu kiều... rất khiêu khích. (Tác giả: Nữ9 của tác giả toàn tk thô vs nam9)

“Hửm?” Cô ngốc ngốc hỏi lại, hoàn toàn không hiểu về mặt 'lúng túng' của anh. “Mặc như vậy rất thoải mái.” Trên thực tế ngoài rất thoải mái ra, thì còn có một lý do. Sao cô dám nói là mình không còn quần áo để thay chứ? Ài, thật là lúng túng.

Đương lúc hai người nói chuyện, thì đột nhiên điện thoại của anh reo lên, nhấn nút nghe. Từ loa, giọng một người phụ nữ trẻ tuổi nói như quát vào điện

thoại. Vì vị trí chỗ cô đang ngồi chính là bên cạnh anh nên mấy lời nói khó nghe của người phụ nữ đó cũng truyền đến tai cô.

“TÔI KHÔNG LÀM VIỆC CHO ANH NỮA. CÓ NGƯỜI RA GIÁ CAO HƠN, GẤP ANH ĐẾN 5 LẦN. BÀ ĐÂY KHÔNG CÓ...” Những lời nói theo sau đều bị cắt đứt bởi một tiếng ngắt máy lạnh lùng của anh.

Nhưng vừa kết thúc cuộc gọi này thì đầu dây bên kia lại có người gọi tới.

“Biên tập.”

“Cậu ở đâu, ba ngày nữa là phải nộp bản thảo đó. Người anh em ý chí của cậu đâu, ý tưởng của cậu đâu. Phải cố lên chứ, tôi chờ tin cậu. Cố lên!!!” Nói xong người đàn ông gọi đến liền trong mớ âm thanh gấp rút truyền đến cũng vội cúp máy.

“...” Anh không có cơ hội từ chối hay giải thích một chút nào.

Chân mày anh nhú thành một đường, không khí chìm trong bế tắc...

Thấy thần sắc anh có chút mệt mỏi, là công việc khó khăn sao, hay là vì người phụ nữ kia, cô vẫn là không nhận được cẩn thận hỏi. “Em có thể giúp anh gì được không?”

Bạn đang đọc truyện *Thở Ngốc Dịu Dàng Của Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 3

“Em có giúp anh gì được không?” Cô cẩn thận hỏi. Ánh mắt ngây thơ chớp chớp, nếu giúp được cô chắc chắn sẽ làm hết sức mình.

Nghe được giọng nói của cô, anh xoa xoa mi tâm, hít sâu một hơi, giống như gặp một chuyện rất phiền não, nhưng trước vẻ mặt đầy nhiệt tình của cô, anh cũng thôi không nghĩ đến vấn đề đó nữa, chân mày cũng dần ra. “Không có gì đâu, anh sẽ có phương án giải quyết thôi.” Anh nở nụ cười nhẹ nhàng với cô trấn an, sau đó mới nói tiếp đoạn đối thoại bị đứt quãng ban nãy.

Thấy hiện tại, cô giờ là người vô gia cư, không tài sản, thất nghiệp, đủ thảm, thấy vậy anh nảy sinh lòng tốt, nảy ra chủ ý. “Nếu em không chê có thể ở lại nhà anh, giúp dọn dẹp nhà cửa, tới cuối tháng anh sẽ đưa lương cho em, bây giờ ra ngoài cũng khó kiếm việc làm.” Huống hồ cô ngây ngây ngô ngô như vậy không phải là dễ bị người lường gạt hay sao, là anh suy nghĩ cho cô, giờ có người đưa ra chủ ý tốt như vậy, nếu cô từ chối mới là đồ ngốc.

Nghe anh nói vậy, khó khăn trước mắt vì vài lời nói của anh đều tiêu tan mất biến, cô vừa có nhà ở, vừa có lương, cuối tháng là có tiền mua quần áo??? Cô vui sướng tới mức ôm chặt lấy anh, miệng nở nụ cười tươi tắn. “Oa, tất nhiên là em đồng ý rồi.” Ông trời quả nhiên không tuyệt đường con người, ngay thời khắc khó khăn nhất quả nhiên là sẽ có người tốt giờ tay ra giúp đỡ. Địa vị của anh trong lòng cô đã tăng từ ân nhân thành chúa cứu thế rồi, chỉ thiếu cô còn chưa phải thấy thân báo đáp mà thôi.

Hai quả mặt đào trước ngực cô đang dính sát vào người anh, bị cái ôm siết của cô làm biến dạng, da thịt trắng nõn mát mẻ như vượt qua hai lớp áo mà chạm đến người anh, ngứa ngáy khó chịu tựa cọng lông mềm gầy vào lòng. Nhất là khi về mặt cô chỉ có ý lại, mà không hề phòng bị đó, đơn thuần và thanh khiết đến mức, anh cũng không nhận được bị không khí vui vẻ mà cô tạo nên làm cho tinh thần tốt lên theo. Bàn tay phía sau lưng cô cẩn thận ôm lấy cơ thể mềm mại, sau đó mới nhỏ giọng nói. “Bây giờ em còn đang không khỏe, chừng nào khỏi hẳn thì hãy bắt đầu công việc.”

Nghe vậy cô liền ngoan ngoãn làm theo lời anh, dưỡng bệnh thật tốt.

Đến hai ngày sau thì cô cũng khỏi bệnh, vì vết thương ở tay chưa lành hẳn nên cô vẫn duy trì hoạt động trong nhà anh. Quần áo cũng đã khô, nhưng cô không dám mặc vì đề phòng hờ một số trường hợp cần phải ra ngoài nên để dành một bộ đồ sạch để thay ra, do vậy mấy ngày qua cô vẫn mặc tạm áo sơ mi của anh, đi tới đi lui dọn dẹp và làm sạch mọi thứ. Cô cũng đã trở lại nấu vài món ăn gia đình, hương vị rất tốt, cũng có vẻ rất ấm cúng.

Vài ngày qua ở nhà anh, so với suy nghĩ của cô về nơi ở của một người đàn ông độc thân chắc chắn sẽ vô cùng bề bộn, ầy vậy mà nơi ở của anh lại vô cùng gọn gàng và ngăn nắp, quần áo cũng không tùy tiện vứt lung tung, tác phong cũng tỉ mỉ, chăm sóc, đem lại cho cô cảm giác anh là một người đàn ông dịu dàng ấm áp.

Hơn nữa, có một điều cô cực kì thích, về nơi ở của anh, đó chính là nơi này thật ra cũng không hẳn là nhà nói đúng hơn đó chính là một căn chung cư, lại là tầng cao nhất cho nên có thể từ cửa kính một chiều nhìn thấy được cả một góc thành phố, cực kì xinh đẹp.

Công việc của cô chính là ngày nấu cho anh ba bữa ăn, rồi hút bụi, làm sạch căn hộ, sau đó đem quần áo ra phơi, khô thì dọn vào xếp gọn gàng rồi mắc lên giá áo hay đặt vào tủ cho anh. Nhẹ nhàng và thoải mái, trên cơ bản, cô cảm thấy là anh muốn tạo việc làm cho cô để cô bớt cảm thấy áy náy khi ăn nhờ ở đậu nhà anh, thuận tiện cho cô một ít tiền tiêu xài, chứ thực tế anh có thể sống một mình rất tốt. Một người đàn ông chu đáo và tốt bụng như vậy thật là hiếm có.

Chiều hôm đó, cuối cùng cô cũng nhớ ra là nên gọi cho bạn tốt Tiểu Nhạc thông báo tình hình của mình, không gì khác hơn là dành mượn điện thoại của

anh. Vừa có tín hiệu nghe máy thì một giọng nói danh thép hung tợn từ đầu dây bên kia truyền đến như muốn đâm thủng màn nhĩ của cô.

“ Alo, Tiểu Nhạc.”

“ TIỂU MAI!!! A A... A... CẬU ĐI CHẾT ĐI. CẬU CÓ BIẾT MẤY NGÀY NAY THÁI HẬU ĐÂY TÌM CẬU RẤT MỆT MỎI KHÔNG?!!!”

Đổi sang tai bên kia. “ Xin lỗi, xin lỗi.” Cô khúm núm nói. Ai nha, lại bạo phát công phu sư tử hà đông rồi.

“ XIN LỖI CÁI MÔNG CẬU!!! GIỜ ĐANG Ở ĐÂU, TÌNH HÌNH RA SAO RỒI, CÓ THIẾU MIẾNG THỊT HAY MIẾNG ĐẬU HỦ NÀO KHÔNG????!!!” Giọng nói đầu bên kia vẫn sang sảng, nhưng trong đó lại bao hàm sự lo lắng. Ai, con thỏ ngọc có đào tạo này mà ra khỏi tầm mắt thế nào cũng bị người ta lường gạt cho mà coi, không chừng bị ăn đến không còn mảnh xương cốt còn không hay biết gì. Bật vô âm tín mấy ngày qua, thiệt là làm người ta lo lắng.

“ Minh sống rất tốt.” Cô hào hứng khoe, nói bản thân đang được ăn ngon mặc ấm công việc nhàn tản, kể hết những chuyện đã xảy ra mấy ngày qua, kể rằng có một người đàn ông tốt cứu cô rồi cho cô ở nhà nữa.

Nghe xong, bên đầu dây bên kia Tiểu Nhạc thẳng thốt. “ Đàn ông tốt như vậy cứ tưởng là tuyệt chủng rồi.” Ban đầu Tiểu Nhạc cứ nghĩ chắc chắn cô bị người ta lừa, nhưng cô thì còn có gì để lừa? Ngoài gương mặt đáng yêu chết người kia? Nếu muốn động tay động chân, hay làm chuyện xấu xa với cô thì cũng không cần làm bộ làm tịch như vậy, con thỏ này có mấy sức phản kháng! Coi như kẻ ngọc cũng có cái phúc của kẻ ngọc. “ Tiểu Mai, cậu phải bám chắc anh ta, bảo làm gì thì làm đó, giúp gì thì giúp đó. Nhớ đấy!!!” Bên kia Tiểu Nhạc chỉ kịp ra khẩu dụ như vậy, hình như có việc bận nên liền cúp máy.

Thỏ ngọc trầm suy nghĩ, không cần bạn tốt nói, cô cũng sẽ làm như vậy.

Nói xong liền đem điện thoại trả cho anh, tiếp tục làm công việc của mình.

Đến tối, sau giờ ăn tối, căn chung cư của anh đột nhiên có khách, một người không mời mà đến, lúc đó cô hãy còn đang xếp quần áo trong phòng nên anh bước ra mở cửa. Người đến là một người phụ nữ, hình như ngoài hai mươi tuổi, mặc váy mỏng quá mỏng ôm sát người, còn để lộ một mảng lớn da thịt trước ngực, cô vừa xếp đồ xong đi ra ngoài, cũng là lúc nghe thấy lời nói lớn tiếng đầy kiêu căng ngạo mạn của cô ta.

“ Tôi biết anh đang rơi vào hoàn cảnh khó khăn. Không có phụ nữ đào đâu ra í tưởng viết H, anh nên suy nghĩ chỉ cần ra giá cao hơn ông ta...” Vừa nói người phụ nữ vừa lắc lư thân thể mỏng manh vài vóc, kéo vạt áo trễ ngực về phía anh, nở nụ cười ngả ngớn, tràn đầy đắc ý. Giống không không có cô ta, anh chẳng thể tìm được người phụ nữ thứ hai vậy.

Mặc kệ cô ta khiêu khích, hay cất giọng khinh miệt, anh vẫn không biểu lộ chút cảm xúc gì, bóng lưng thẳng tắp, lạnh lùng nói. “ Tôi không cần, mời cô về cho.” Thẳng mặt đuổi khách.

Thấy anh từ chối, cô ta càng thêm lấn tới, càng tỏ ra kiêu căng hơn. “ Anh đừng cứng rắn như vậy, nghe nói mai là hạn chót nộp bản thảo rồi. Không có phụ nữ hỗ trợ...” lời nói mới được một nửa đã bị bóng dáng nhỏ nhỏ xuất hiện sau lưng anh làm cho kinh ngạc.

“ A Lãng, đây là người phụ nữ lần trước gọi lại?” Cô cất giọng nhỏ nhỏ hỏi, cơ thể chỉ cao đến vai anh lộ ra duy nhất mỗi gương mặt xinh xắn như búp bê nhìn.

Biểu tình trên gương mặt cô ta cứng ngắc đơ ra. Ngay ngoắc vội bỏ đi.

Đến khi bóng dáng người phụ nữ đó mất hút, anh mới đóng cửa lại, nở nụ cười hiền xoa đầu cô. “ Cảm ơn em”

Thỏ ngọc chớp chớp mi suy nghĩ mình có giúp được gì đâu nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Ngọc Dịu Dàng Của Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 4: Thỏ ngọc là phụ tá của Sắc Lang.

Nhìn đồng hồ, đã 8h tối, trong phòng khách cả hai vừa xem ti vi vừa trò chuyện, chủ đề cũng xoay quanh một số chuyện linh tinh, giống như để vết thương trên tay cô lành hẳn anh sẽ cùng cô ra ngoài mua quần áo, còn mua một số nhu yếu phẩm, thuận tiện qua chợ mua một số thức ăn, mặc dù trong chung cư luân phiên có dịch vụ cung cấp thực phẩm đến từng căn hộ trong khu, nhưng không thể tươi mới hơn trong siêu thị, với lại ở trong nhà mãi cũng tù túng, nên ra ngoài giải khuây mới tốt.

Ngồi xem ti vi cùng anh một chốc, cô nhớ lại, ban nãy người phụ nữ kia nói cái gì cần phải có phụ nữ hỗ trợ, H vẫn? Mặc dù không hiểu H vẫn là gì, nhưng chắc chắn là có liên quan đến tiểu thuyết rồi. Lấy thái độ đó, hình như anh rất cần sự trợ giúp của cô ta vậy. Nếu cần người giúp thì còn có cô nữa

mà, ài, có thể giúp anh được không? Cô kéo kéo ống tay áo, tròn xoe mắt nhìn anh, mấp máy môi. “A Lăng...” Dấu miệng, muốn giúp anh á.

“Hừm???” Vừa đáp lại, anh vừa vươn tay lấy một lon Coca.

Mấy ngày qua, dưới sự chăm sóc và thích nghi với hoàn cảnh, mà ở đây chính là việc tồn tại thêm một người đàn ông trong cuộc sống của mình, làm cô thấy mối quan hệ của họ đã đến mức thân thiết có thừa. Cô nhích mông lại gần anh, tóm lấy tay anh ôm vào ngực, đôi con ngươi ngây ngô nhìn thẳng vào mắt anh, mi mắt run run, thái độ nghiêm túc nói.

“Chị đó đó... làm gì giúp anh vậy? Nếu chị đó không muốn giúp, vậy em giúp được không?” Phòng má, ánh mắt tràn đầy tình thần tự nguyện, có thể chuyện người phụ nữ đó làm hiện tại cô không biết làm, nhưng cô có thể học a. Mặc dù bản thân hơi ngốc một chút, nhưng cô cũng muốn giúp anh giải tỏa phiền muộn mà, anh đã giúp cô nhiều việc như vậy, nếu không đem lại lợi ích gì cho anh, cô sẽ cảm thấy vô cùng áy náy đó.

Nhìn cánh tay mình bị giam cầm trong ngực cô, đây là lần thứ hai anh gián tiếp chạm đến nơi mềm mại trước ngực cô, vì sợ cô sẽ đề phòng nên mấy ngày qua anh vẫn chưa dám làm ra hành động gì quá lỗ mãng, nhưng càng lúc càng khiến anh thấy bản thân mình đã lo lắng thái quá. Trên cơ bản, sự đơn thuần của cô chính là một loại dung túng, cũng là một loại tin tưởng, hiện tại là cô đang tin tưởng anh, cho nên không hề phòng bị anh.

Giống như lúc này, cô không hề phát hiện nơi bàn tay anh đang đặt chính là bên ngoài lớp vải che chắn vị trí yếu mật của cô. Anh hoàn toàn tin tưởng nếu muốn cô, giống như muốn bao nhiêu người phụ nữ khác, cô sẽ hoàn toàn không có chút khả năng chống cự, nhưng cái anh cần là tự nguyện.

Nhường mảy, anh cười nhạt, đem lon Coca áp lên má cô, cất giọng trách nhưng lại có vài phần cưng chiều. “Đồ ngốc, không phải cái gì em cũng làm được đâu.”

Thò ngốc bướng bỉnh. “Em sẽ cố mà.” Mắt cô lưng tròn, ần ần ướt nước, môi xiu xuống, mái đầu cũng dần dần cúi, ngón tay xoắn xoắn, mặt mày bí xị như muốn khóc tới nơi, không khí xung quanh cũng theo đó trở nên u buồn, đáng thương đến mức ai nhìn thấy cũng muốn mềm lòng theo. Cô thờ dài, Tiểu Nhạc luôn nói, cô rất ngốc mà, tại sao sinh ra cô lại ngốc như vậy, chắc chắn là do vậy nên anh mới không đồng ý hi vọng của cô. ~(;_;)~

Thấy cô có vẻ buồn bã, anh liền nhủ mảy, bàn tay đặt bên má cô, nâng gương mặt cô lên, cẩn thận lau vài giọt nước mắt dính trên khóe mi cô còn chưa kịp rơi xuống. “Đừng khóc.” Thấy cô hít hít mũi, ngoan ngoãn không khóc, anh mới thở ra một hơi, mới hỏi. “Em biết tiểu thuyết H vẫn là gì không?”

“...” Cô lắc đầu.

Đây là phương diện mà không thể nói bằng vài lời là dễ dàng hiểu rõ được được, anh suy nghĩ một chút rồi lựa chọn từ ngữ nói với cô. “Là quan hệ nam nữ, giống như hôn nhau, ôm hay là động chạm da thịt, hoặc là làm một số chuyện sau đó nữa. Vì để cho lời văn sinh động hơn, nên anh thuê cô gái kia làm phụ tá, nhưng giờ cô ấy nghĩ việc rồi.” Giống như nhớ tới chuyện không vui khi này, anh liền có biểu tình phiền lòng.

Vừa nghe anh nói, cô vừa nhảm nhảm những việc mình cần làm để giúp anh, thì loại bỏ những gì anh nói mà cô không hiểu ra, cô cũng có thể làm được mấy việc còn lại mà. “Em làm được.” Cô nghiêm túc nói, rất có tinh thần tự giác tự nguyện.

Đột nhiên cô bị anh đẩy ngã nằm xuống ghế salon, cẩn thận không làm động đến vết thương trên tay cô, bóng dáng cao lớn bất thành linh áp lên người cô, hai bàn tay to thô ráp của anh chế trụ hai cánh tay muốn hoạt động của cô, gương mặt anh tuấn từ từ hạ thấp, hơi thở nóng hằm hập phả lên gương mặt xinh đẹp, còn mái đầu của anh lại dần dần dúi xuống, lướt qua cằm, qua xương quai xanh, chần chờ ngay trên nhũ hoa đang giương cao, nhấp nhô theo từng nhịp thở, cách lớp vải áo sơ mi khiêu khích, ngạo nghễ nhìn anh.

Trước ánh mắt ngốc nghếch pha chút sợ hãi của cô, anh nở nụ cười, một nụ cười quen thuộc đối với tất cả phụ nữ anh từng ném qua, mang hơi thở bá đạo và xâm lược, rồi thần nhiên cuối người ngoạn lấy nhũ hoa tươi đẹp, nháy mắt đó, toàn thân cô tê rần, một luồng nhiệt lưu chạy từ nơi nhạy cảm hồng nộn liền dòn đến nơi sâu thẳm nhất của cô, cảm giác xa lạ ập đến khiến cô bật ra tiếng rên rì. “Um...” trái tim trong lồng ngực bang bang đập dữ dội. Cô cảm thấy có cái gì đó bức bối, có cái gì đó mê man, có cái gì đó kích thích, ánh mắt trở nên ngập nước, có chút đáng thương, có chút đơn thuần, dù đồ ham muốn phạm tội.

Ngay lúc này khi cô hãy còn đang bàng hoàng, anh lại buông tha cho cô, vừa kéo cô ngồi dậy, vừa chỉnh chu lại quần áo xộc xệch cho cô. Ngọn lửa vô hình trong con người anh mà cô vừa nhìn thấy dường như không tồn tại, anh khó khăn mở miệng, lời nói ra lại chính là. “Xin lỗi, anh làm em sợ rồi.” thấy cô bị dọa ngốc, anh liền thuận tiện rót cho cô một cốc nước, rồi vuốt ve sau lưng giúp cô nhuận khí.

Không hề có cảm giác bản thân vừa bị ăn đậu hủ một cách trắng trợn, suy nghĩ của cô lúc này chỉ vây quanh cảm giác xa lạ vừa mới xuất hiện kia thôi, nóng bỏng, bức rức, lạ lẫm, kích thích, kì quái... thật. Cách lớp vải, cô chạm lên nhũ hoa vừa bị anh cắn, trên đó còn lưu lại cảm giác nóng nóng, ẩm ướt của anh, cảm thụ sự ấm nóng bên trong khoang miệng đó thực sự khiến cô bị dao động, trái tim trong lồng ngực đập một cách không có quy luật, cô ngẩn mặt ngốc nghếch nhìn anh, thấy anh có vẻ bối rối vì việc làm cho cô kinh ngạc như vậy, lại tự nghĩ, không hiểu sao cô không có chút cảm giác... chán ghét nào hết.

Trong lòng có một giọng nói đang thúc dục sự can đảm của cô, mặc kệ sự xâm chiếm xa lạ, mặc kệ luồng cảm xúc khó nói, mặc kệ cảm giác bức bối, cô vẫn muốn làm phụ tá của anh, bây giờ không chỉ là muốn báo đáp anh, mà cô còn muốn thấu hiểu cảm xúc xa lạ kia. Do vậy cô vẫn kiên trì. “Em giúp anh. Được không?” Vẫn ngây ngốc muốn giúp anh, đơn thuần và sạch sẽ đến vậy, là tin tưởng, cũng là trông cậy, rằng anh sẽ không tổn thương cô, sẽ không làm hại cô, sẽ không làm chuyện có lỗi với cô, một loại tin tưởng không có nguyên nhân, nhưng lại tồn tại trong lòng cô.

Vào thời điểm ấy, ánh mắt trong suốt không có lấy một tia tạp chất, không có một chút phòng hờ và hoàn toàn ỷ lại đó của cô khiến cho chính bản thân, con người thật của Mộ Lăng, cảm thấy bối rối thật, không phải là vì muốn lường gạt cô mà biểu hiện ra, mà thực sự anh cảm thấy bản thân đã làm một chuyện gì đó rất rất xấu xa, thấy có chút hối hận bởi vì lương tâm anh đang lên án hành động xấu đó. Trong âm thầm, từ một góc ngách nào đó trong lòng anh, có một thứ cảm xúc xa lạ đang dần dần gặm nhấm trái tim anh, chậm chạp và im ắng đến mức anh không nhận ra.

Nhưng anh nào đâu để ý chút cảm xúc nhỏ nhoi đó, gạt vài dòng suy nghĩ khác thường của bản thân đi, anh nhìn thái độ nghiêm túc của cô, vẫn là bị bộ dáng vừa ngốc mà còn tỏ ra ngoan cường của cô chọc chọc. “Đồ ngốc, khó chịu thì đừng có!” Anh xoa đầu cô, giống như cưng chiều cũng như đang khuyên lơn cô, hoặc là nói với cô 'mặc dù anh cần sự giúp đỡ của cô, nhưng nếu cô không vui thì đừng ép bản thân làm điều đó'.

Kéo kéo tay anh, cô tự tin là bản thân có thể. “Em làm được mà. Cứ để em!” vừa tin tưởng bản thân, cô vừa nở nụ cười lấy lòng, chỉ thiếu vỗ ngực cam đoan nữa thôi.

“Được rồi, chịu không được thì nói với anh.” Bởi vì những gì diễn ra kế tiếp không phải chỉ ăn một chút đậu hũ, ăn một chút ngon ngọt như vậy đâu.

Cô cười hi hi, gạt đầu đồng ý.

Nhìn đồng hồ, hiện giờ cũng là gần 10h, thời hạn cuối mà anh gửi bản thảo mà anh nói là vào ngày mai, vậy là còn một ngày, đến tối muộn rồi gửi cũng không sao, cho nên hai người đều đồng ý mai sẽ bắt đầu vào công việc.

Thỏ ngốc đã vào động sắc lang, nay còn bị móng vuốt sắc lang tóm lấy... thiệt là bi đát.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Ngốc Dụ Dàng Của Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 5: Khi sắc lang hành động

Sáng hôm sau, khi Đường Tịch Mai giật mình thức dậy, ánh mắt lơ mơ theo thói quen liếc nhìn đồng hồ, nhưng cái đồng hồ đáng nhẽ phải rơi vào trong tầm mắt cô thì không nhìn thấy đâu, lại vô tình đụng phải một bức tường thịt to lớn chắn trước mặt, hay cánh tay nhỏ bé của cô lại choàng qua nó, nắm chặt lấy vạt áo sau lưng, đem gương mặt cô chôn sâu vào lồng ngực, cô có thể cảm thấy từng đợt nhấp nhô của hơi thở, từng nhịp đập của trái tim anh truyền đến tai mình, và cảm nhận được cơ bắp săn chắc mà gò má đang áp lên. Cô ngạc nhiên nhìn lên, thấy được cái cằm cương nghị, thấy được sống mũi cao cao,... hít hà mùi hương cơ thể... là anh! Sao anh lại ở đây???

Đang lúc cô còn phân vân không biết nên gọi anh dậy hay không, thì động tĩnh nho nhỏ của cô đã làm anh tỉnh, anh ngáp một cái vòng tay ôm cô siết một cái, hé mắt thấy gương mặt nhỏ nhỏ trong ngực đã tỉnh giấc, đang dùng đôi mắt tròn xoe lơ ngơ tràn đầy nghi vấn nhìn mình, anh cọ cằm lên tóc cô, rồi nở nụ cười nhẹ nhàng, cuối đầu kề sát vành tai cô thì thào. “Chào buổi sáng, Tiểu Mai.” Vuốt vuốt mái tóc của cô kéo qua vành tai để lộ ra khuôn mặt ngây ngô còn chưa tỉnh ngủ hẳn.

“Chào buổi sáng A Lăng.” Cô mỉm cười đáp lại.

Cả hai cùng ngồi dậy, cô vừa định nghiêng mặt hỏi xem vì sao anh lại ngủ cùng cô, mới tỉnh người phát hiện ra, đây không phải là phòng của cô mà lại là phòng của anh. Cô lại cùng anh ngủ trong phòng của anh? Ánh mắt len lén nhìn, thỏ ngốc âm thầm cân nhắc, không xong, bệnh cũ tái phát. Cô bị mộng du, nhiều năm qua rất ít khi xảy ra tình trạng này, nhưng vẫn có, thường thường sẽ đi loay quanh rồi thế nào cũng ngủ lại trong bếp vì ở đó có mùi thức ăn, nhưng hay rồi, cô lại ngủ trong phòng anh, chiếm diện tích trên giường anh, còn ngốc ngốc chiếm đoạt cơ thể cơ thể anh làm gối ôm???! \(\sim T\)/

Anh trái lại cũng không bức bối, là anh ôm cô vào đây mà, lại nhủ mày nhìn hàm răng nhỏ nhỏ đang gặm môi mình như con thỏ gặm củ cà rốt. “Đừng cắn môi.” Cô ngay lập tức bị quăn bách, anh cười dịu dàng, đem ngón tay ôn nhu miết nhẹ dấu đỏ trên cánh môi bị cô cắn kia, thấy cô thôi không ním nữa, nhưng ngón tay xoắn xuýt với nhau, mảy mành dề nhủ lại thành một đường, ánh mắt biết nói của cô vẫn cứ nhìn chăm chăm anh như muốn thoát lên răng, em không có tình mà. “Anh thấy em ngủ trong nhà bếp, đói hửm???”

Lúc bắt gặp cô trong nhà bếp, điều đầu tiên anh nghĩ đến chắc chắn có con thỏ ngốc nào đấy ăn vụn đêm khuya rồi, nhưng trên miệng cô lại không có vụn thức ăn, cũng không thấy bếp có dấu hiệu lục lọi, người thì ngồi bẹp trên đất, miệng rừ rừ rừ rừ, mắt nhắm nghiền, gương mặt xinh xắn, trong sạch và đơn thuần, ôm gối nằm trong ngực, kéo cũng không buông, giống như con nhỏ ôm củ cà rốt ngủ mê ấy chứ. Trông vừa ngốc vừa đáng yêu khiến anh không nhịn được bật ra tiếng cười. “Anh định ôm em về phòng, nhưng tay em lại níu chặt áo anh không dứt ra được.” Cho nên anh đành để cô ngủ cùng mình, nhưng vì phòng anh có giường to hơn nên anh ôm cô ngủ ở đây vậy.

Trong đầu cô đang âm thầm nguyên rủa bản thân bao nhiêu lần... Đồ ngốc Tiểu Mai, Đồ ngốc Tiểu Mai... cẩn thận nhìn biểu tình của anh, không có tức giận, không có phiền não, không có bức bối, cô tràn đầy cảm xúc ăn năn hối cải, mở giọng hỏi anh. “Em... em không làm chuyện xấu gì chứ?” Hồi xong mới biết bản thân hỏi thừa, chắc chắn là phiền rồi, anh càng không giận, cô càng thấy áy náy. Ài ài...

“Hửm? Chuyện xấu? Không có. Hơn nữa ôm em ngủ rất mềm và thơm.” Mùi sữa đậu ngọt ngào trộn lẫn với mùi sữa tắm quen thuộc trong phòng tắm của anh, rất dễ ngủ và đặc biệt thoải mái. Cơ thể cô mềm mại, ôm trong ngực rất thoải mái, anh còn tranh thủ ăn được càng nhiều đậu hũ trắng thơm càng tốt. Đáng ngủ của cô cũng rầm nghiêm túc, cũng rất ngoan chỉ hơi khịt khịt mũi một chút thôi, thỉnh thoảng còn lẩm bầm vài tiếng nho nhỏ.

Sao cô lại cảm thấy câu nói của anh bao hàm cái gì đó mờ ám nhỉ? Điều đó làm trái tim cô đập bang bang, có cái gì đó xa lạ khiến cô chẳng thể đáp lời. “...” Chắc chắn là anh dung túng cô, nói vậy để cô yên tâm rồi.

Liếc nhìn đồng hồ, đã 7h, cô phải mang quần áo ra phơi và làm bữa sáng cho anh nữa, đúng rồi, vì cô làm phiền anh, cảm thấy áy náy nên trái tim mới đập nhanh như vậy. “Em... em đi làm việc đã, thức trễ quá rồi.” Cô không dám thừa nhận, bản thân bắt đầu này sinh chút cảm xúc kì quái với anh, bởi vì anh đối xử quá tốt với cô, hay vì chút mập mờ vừa xuất hiện, quan trọng hơn hết là cô cảm nhận được sự xuất hiện của nó và muốn trốn tránh.

Nhưng đôi chân còn chưa kịp cất bước đã bị anh kéo ngược trở lại, cả cơ thể đều rơi vào vòng ngực rắn chắc, anh ngậm lấy vành tai cô thỏ thẻ. “Khoan đã.” Sau đó nửa dụ dỗ nửa đùa cợt, đem bàn tay thô to vuốt ve sườn mặt của cô, vén mái tóc cô, cuối đầu kề sát gương mặt cô một cách chậm rãi, đôi mắt híp lại nhìn trực tiếp vào cặp mắt trong suốt của cô và khi cô còn đang ngây ngô, ngốc trần nhìn chăm chăm mình, anh lại ra lệnh cho cô bằng chất giọng gọi cảm trần đầy nam tính. “Ngoan, đừng động.” hơi thở ấm áp phả lên vành tai nhạy cảm của cô, làm cho nó ửng đỏ lên, cô không nhìn được cảm thấy sung sướng.

Cô quên mất phản kháng, quên mất cất tiếng nói, đầu óc trống rỗng ngốc nghếch xơ cứng toàn bộ cơ thể, không để ý bàn tay của anh đang đem một thứ gì đó tiến vào trong vạt áo, giống như đã luyện thành thói quen, không nhìn thấy nhưng đôi bàn tay to lớn bên trong lớp áo sơ mi kia lại vô cùng dễ dàng hoạt động, đem thứ đó choàng qua ngực cô, buộc mối thắt sau lưng và trên cổ, đem nó cố định trên người cô, rồi chậm rãi cời bỏ từng cúc áo sơ mi, đem cái thứ anh vừa mặc vào cho cô dần dần lộ ra, xong xuôi mới nở nụ cười nhẹ nhàng với cô. “Rất vừa.”

Lúc này, Thỏ ngốc mới giật mình, thấy anh kéo chiếc áo sơ mi trên người mình ra, bên trong, bản thân lại đang mặc một chiếc... Yếm. Chỉ duy nhất một chiếc yếm, màu tím nhạt, đường may tinh tế, có thêu hoa văn Tường Vi bằng chỉ vàng tinh tế phía trước, chất liệu vải mềm mại mà mỏng manh, ôm sát lấy vòng ngực, làm cho nó trở nên phong phiêu như muốn đầy lớp vải nhảy ra ngoài, vạt vải của áo yếm chỉ đủ che đi nơi tư mật còn lại hoàn toàn để lộ cặp mông tròn trịa. Hơn nữa còn có ren tua rua rất đẹp, giống như tiết y của một mỹ nhân cổ trang vậy. (Thông cảm tác giả bị cuồng yếm!!!)

Đầu tiên cô bị thứ xinh đẹp mình mặc trên người dọa ngốc, thứ hai là đâm ra tò mò vì sao anh lại có thứ này hay vậy, còn thứ ba là anh mặc cái này cho cô là vì gì. Sờ sờ chất vải mềm mại, rồi miết miết chỉ may, loay hoay sau lưng ngẩn ngía. Oa thật là đẹp!!! Nhưng, nhưng... sao cô cảm thấy rất không ổn vậy. Cúi đầu nhìn đôi tuyết phong ẩn hiện trước ngực, kéo kéo vạt yếm đương che nơi tư mật, chắc là vì đây là lần đầu tiên cô mặc thứ này nên cảm giác như vậy. Ngẩn ngía xong xuôi, cô ngẩn mặt, vừa dùng ánh mắt tỏa ra ánh sáng nhìn anh, trong đầu toàn bộ đều là dấu chấm hỏi, mấp máy môi. “Cái này...???” Nhìn thôi đã rất thích rồi.

Đúng là đồ ngốc này, chỉ thấy đẹp là tit mắt cả lên, chẳng có chút ý tứ ngưng ngưng nào. “Là công việc hôm nay chúng ta.” Anh kéo tay cô, mở cửa tủ quần áo đối diện giường, đằng sau cửa tủ có cái gương lớn, cho cô nhìn thấy bản thân xinh đẹp của mình hiện ra trong đó, mái tóc màu nâu xòa ra, đôi chân thon dài thẳng tắp, cơ thể nhỏ nhỏ xinh xinh phối hợp với thân hình yêu kiều càng làm cho bộ dáng cô trong chiếc áo yếm trở nên quyến rũ hơn, thuần túy phô bày vẻ đẹp. Đoạn, anh cúi đầu, bắt lấy cổ chân mảnh khảnh xinh đẹp của cô, lấy ra một chiếc lắc chân màu bạc có gắn một chiếc chuông nhỏ xinh xinh mang vào cổ chân cô, lắc nhẹ cho nó kêu đing đing đang đang.

“Rất đẹp.” Xong xuôi, anh hài lòng cười. Nhìn cô ngây ngốc sững sờ nhìn bộ dáng của mình trong gương.

Đồng hồ treo tường đã điểm 7h30' rồi, bụng cô cũng vô cùng phối hợp kêu lên. 'Ọc ọc'

Mộ Lăng: “...”

Đường Tịch Mai: “...”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Ngốc Dịu Dàng Của Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 5: (Tiếp)

Trong khi cô đang loay hoay làm bữa sáng, thì anh tranh thủ viết ra một số chi tiết trong truyện H mà tối hôm qua anh đọc sơ trên mạng của một tiểu thuyết gia đang khá ăn khách hiện giờ.

Truyện kể về một đứa trẻ mồ côi bị vứt nơi rừng sâu nước thẳm được một người đàn ông sống tại nơi cô quạnh đó nhặt về nuôi. Lúc đó, trên người nhân vật được quần bằng một tấm vải tơ lụa, ông ta đem nó bán lấy tiền mua sữa cho nữ hài uống, còn có một chiếc yếm rất xinh đẹp được làm bằng vải the và chiếc lắc chân xinh xắn coi như là tín vật. Đến khi lớn lên, nữ hài trở thành một tiểu cô nương xinh đẹp, ông ta liền đem những món đồ này trả lại cho cô.

Nhưng khi chiếc chuông mang được và chân cô phát ra những tiếng đing đing vui tai, cũng là lúc ông ta đột nhiên bị thôi miên. Ông ta ra lệnh cho cô cời hết quần áo ra, tận tay mang chiếc yếm kia vào cho cô, rồi bắt cô ngồi lên người mình. Cô ngoan ngoãn vâng lời, nào biết người mà nhiều năm qua mình gọi là phụ thân lại có thể này sinh ham muốn với mình, sau đó, bị ma chủ của cái chuông đó khống chế, ông ta lâm vào dục vọng, cưỡng bức cô, chiếm đoạt sự trong sạch của cô, biến cô trở thành nữ nhân của mình. Còn nhiều phần sau đó, nhưng anh mất kiên nhẫn mà chọn ngay phần này. (Tác giả:)

Tất nhiên là anh chỉ ghi một vài chi tiết đơn giản chứ không thực sự nói rõ cốt truyện với cô rồi. Hai người vừa cùng ăn sáng xong thì anh đem những gì đã ghi ra cho cô xem, dành thời gian để cô nghiên cứu đàng hoàng. Thực ra trên đó chỉ có vài chữ, tóm tắt sơ qua, lược bỏ nhiều tình tiết, còn có một dòng được gạch chân ý bảo cần đọc kĩ.

“Không được ngăn cản anh, cảm thấy thế nào thì nói như thế đó. Nếu cảm thấy không ổn thì có thể lên tiếng ngừng lại.” Nét chữ rần rời mà thanh lịch, mạnh mẽ mà nghiêm chỉnh hết như con người của anh vậy. Còn kèm theo hình minh họa cảnh đó từ chính truyện kia mà anh copy từ trên mạng xuống.

Chỉ có một hai tấm hình và vài chữ, nhưng vì căng thẳng lần đầu tiên làm chuyện này nên cô quan sát rồi sẫm soi rất kĩ. Anh nhìn bộ dáng cô chống cằm nhìn chăm chú vào tấm hình, miệng nhép nhép cái gì đó, còn có phồng má lên, mi mắt rung rung, môi lúc vênh lúc không, một mình một người cũng làm nên hoạt cảnh. Cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn chăm chú mình, cô ngẩng đầu nhìn sang phía anh, thấy anh vẫn vô cùng từ tốn xem ti vì thi chộp chộp mắt, rồi lại tiếp tục nghiền cứu chuyện của mình.

Khỏe môi anh nhếch lên nụ cười, ánh mắt dò từ vành tai đến tóc mai, từ tóc mai xuống cái cổ thon dài xinh đẹp, từ cần cổ xuống quai xanh gợi cảm và xuống dưới nữa. Đầu nhũ hoa cứ ngang nhiên không chút phòng bị nào giương cao, tuyết phong lại hơi trĩu xuống, cách lớp vải lờ mờ nhìn thấy được sự hồng hào phấn nộn nhụy hoa, thấy được khối cơ thể căng tròn, thấy được cả khe sâu hun hút, xinh đẹp như vậy khiến anh không tự chủ được nuốt khan một ngụm.

Thấy cô có vẻ dâm chiêu, anh hạ giọng nói. “Không cần căng thẳng vậy đâu.” Bàn tay giờ ra nhu nhu mi tâm nhũ chắt của cô, nở nụ cười an tâm.

Nghe giọng nói của anh, cô suy nghĩ một chút, liền dẹp hết mấy thứ đó sang một bên, tự động đi về phía anh, rồi ngồi phịch vào lòng anh, lưng tựa vào ngực anh, sau đó ngẩng mặt lên nhìn, mỉm cười nói. “Em sẵn sàng.” Hoàn toàn tin tưởng anh đó!!!

So với cô gái trong truyện, anh cảm thấy cô còn có lòng tin với người đàn ông ngồi phía sau mình hơn, trái tim anh đột nhiên cảm thấy như kim vừa châm vào một cái, hơi khó chịu một chút, anh đặt tay xoa xoa lồng ngực, cơ hồ có chút ê ẩm, đột nhiên anh cảm thấy trò chơi của mình thật vô vị. Vuốt ve gương mặt cô, dịu dàng nói. “Không cần miễn cưỡng.” Rồi ôm cô vào lòng, bắt sang kênh hoạt hình mà cô thích, cuối đầu nhìn con thỏ nhỏ rất nhanh đã phân tâm, lòng anh hơi xao động, nhưng anh nào phải là người dễ dàng bị người khác chi phối như vậy.

Rất nhanh Sắc Lang đã khôi phục lí trí và bắt đầu giờ trò xấu xa với Thổ Ngốc.

Nhìn mấy nhân vật trong phim hoạt hình vừa cười vừa nói chuyện, biểu tình vui nhộn đã khiến cô liền nhập tâm, đặt toàn bộ tâm trí vào việc xem phim, hoàn toàn không để ý với mọi thứ xung quanh. Thấy vậy, anh nở nụ cười lưu manh, bàn tay ôm lấy cô bắt đầu di chuyển. Từ hông dần dần dời xuống dưới, vuốt ve chậm rãi từ hông bắp chân, cảm nhận được da thịt mềm mại dưới bàn tay kia mê người cỡ nào, nó tham lam tỳ tề vui đùa da thịt mẫn cảm, từ bên mép càn rỡ hơn lướt lên phía trên, tốc độ dao động cũng dần nhanh hơn, rồi chậm chạp mỗi đợt vuốt ve lên xuống, bàn tay lại càng nhích lên phía trên gần với nơi tư mật hơn.

Bàn tay còn lại ôm lấy mái tóc của cô hất ra phía sau rồi tại gáy, anh hạ ở đó một nụ hôn, một nụ hôn nhẹ nhàng lên da thịt phấn nộn, hơi thở ấm nóng phả nơi gáy cô, khiến cô nhột không thôi. Cúi đầu nhìn bàn tay đang dao động trên đùi mình, bản thân cảm nhận cảm nhận được từng lần cảm giác mềm nhũn của môi anh, khiến cô run lên, giọng nói trở nên ứn ứn. “A Lãng...” Gương mặt anh đã đi đến đầu vai, những điểm môi anh đi qua đều khiến cảm thấy tê rần.

“Hửm?? Đây là công việc, không được phân tâm.” Giọng nói anh vẫn trầm tĩnh và ôn hòa bình thường không nghe lấy một chút khả nghi. Càng như vậy lại càng như đang trấn an cô, làm kiềm hãm lại sự sợ hãi đột nhiên sinh ra trong lòng cô, hít sâu một hơi, cứng người tiếp nhận từng đợt kích thích. Nhưng toàn cơ thể cô cứng đờ như vậy thật là miễn cưỡng, khó chịu mà còn nhịn. “Thả lỏng.” Anh hướng dẫn.

Trong tình huống như thế này cô khó lòng mà thoải mái như bình thường được, cũng không thể thôi đừng căng thẳng, cho nên muốn cô trở nên mềm mại cũng không phải là không có cách, bàn tay anh lướt qua tấm lưng trần đẹp đẽ, ngay hông anh kéo mỗi nỗi chiếc yếm của cô ra một nửa, khiến cho vạt áo trở nên hở hênh bàn tay liền chen vào trong, ngón tay vẽ một đường tròn xung quanh bên tuyết phong, cất giọng hỏi. “Chút nữa cảm thấy như thế nào thì nói anh.”

“Ừm ừm...” Cô gật đầu chịu qua sự bức bối.

Thấy cô ngoan ngoãn như vậy anh nở nụ cười khen, rồi từ từ cấn lên vành tay, bàn tay trong vạt áo bắt đầu nắm lấy một bên tuyết phong, so với tưởng tượng của anh còn mềm mại hơn, yêu kiều hơn, bàn tay to lớn càng thỏa thích bắt lấy khối thịt mềm mại trong tay, chậm rãi xoa nắn, miết nó, nhào nắn nó một cách không hề tiết chế, anh càng lướt động cô càng bức bối, miệng nhỏ xinh xinh không nhịn được bậc ra tiếng rên rỉ. “A... am...” cô cảm thấy từng nhịp hơi thở đều bị chi phối trong tay anh, chi phối bởi sự cưỡng đoạt và xâm chiếm bá đạo của anh.

Mà nó cứ nhộn nhạo thỏa thích như vậy, xúc cảm xa lạ khiến cô muốn chịu không nổi, nhưng mới một chút đó đã không chịu được thì làm sao giúp anh được. “Thấy nóng... tay anh... a ừm... A Lãng... bức bối... ừm...” cơ thể cô phút chốc liền trở nên vô lực, mềm nhũn ngã vào người anh, chỉ còn biết bất lực thờ dờ. Ánh mắt cô hé ra sũng nước, con ngươi trong suốt nhưng yếu ớt, nhìn anh, mảy mảy lại một đường chịu đựng, vừa ảm ức vừa đáng thương lại có chút ngoan cường, chọc cho một góc trong lòng anh trở nên yếu mềm.

Hai bàn tay từ từ thu lại, anh ôm lấy người cô, cảm đặt lên tóc cô, buông tha nói. “Rất tốt.”

Vậy là được rồi sao? Đã xong? Cô hào hứng xoay người lại mặt mày hớn hờ nhìn anh. “Thật, không cần cần cần gì sao?” Cô ngốc nghếch hỏi, hoàn toàn không thấy việc anh đột nhiên nửa chừng sẽ mang lại lợi ích gì.

Cách một lớp vải anh lờ mờ nhìn thấy một bên tuyết phong của cô bị anh xoa nắn đã vênh cao lên, điểm hồng nhạt phía trên ngếch lên nhìn anh trêu dụ, ấy vậy mà con thỏ ngốc này lại thần nhiên để anh nhìn ngắm, là vì cô quá ngu ngốc hay thực sự là cô tin tưởng anh. Cái đồ ngốc này!!! Ngón tay giờ ra kẹp lấy đỉnh châu, cô liền không nhịn được run lên. “Khó chịu đúng không, nó bị nắn nên nhếch lên đây, để từ từ làm quen đã. Không nóng vội.”

Cô ngốc ngốc gật đầu. Đúng là vậy mà, cho nên khi anh nói, mỗi lần anh thân cận với cô thì cô có nghĩa là đang luyện tập thì cô cũng ngoan ngoãn thuận theo.

Những ngày tiếp theo hẳn là đặc sắc đây.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Ngốc Dịu Dàng Của Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 6: Đậu hủ trắng trắng thơm thơm của thỏ ngốc.

Trong phòng bếp, Mộ Lăng và Đường Tịch Mai đang cùng ăn cơm tối.

“Á á... em đang ăn mà...” Tiếng cô vừa thờ dốc vừa la lên, trộn lẫn với tiếng cười hồ hên.

“Ngồi yên đừng động.” Anh ra lệnh, nhưng lại không có chút uy hiếp.

“Đừng... đừng cắn ở đó.” Cô hoảng hốt ngăn cản, nhưng anh thực sự cắn rồi, bản mà...

“Rất ngon.” Anh cười mờ ám.

Cô nhìn người đàn ông vô cùng nghiêm túc tiếp tục ăn tối, thỏ ngốc âm thầm méu môi, đồ ăn đã đưa ngay tới miệng rồi mà vẫn bị cướp đi, miếng cà rốt xào cuối cùng của cô chỉ kịp ăn một nửa, cô thích nhất nó mà. Khóe mắt len lén nhìn anh, thấy anh vẫn ung dung ăn uống bình thường, cô cắn cắn môi, nhìn đồ ăn trên bàn chỉ còn sườn xào chua ngọt, nhưng nấu theo khẩu vị của anh nên hơi cay vừa um một cái, đầu lưỡi cô liền cảm thấy tê rần, khó khăn nuốt xuống liền ăn vội vài ngụm cơm, mới cảm thấy đỡ hơn.

Nhưng như vậy cũng khiến mặt cô cũng không nhịn được đỏ bừng, lại không nhịn được lại nâng mắt len lén nhìn anh, xem anh có thấy một màn ngốc nghếch của mình không, lần này lại bất gặp anh đang nhắm mắt nín cười nhìn mình, mặc cô thoáng chốc đỏ gay, đột nhiên bản thân cảm thấy vô cùng lúng túng, nhất là khi nét cười trên môi anh càng lúc càng sâu. “Sao anh... anh lại nhìn em...?” Cô lí nhí hỏi.

“Không có gì.” Anh cười đáp, lại bình bình thân thân ăn tiếp.

“...” Phòng má, chắc chắn anh thấy bộ dáng ngốc nghếch của cô rồi, không sao, không sao, cô ngốc đều bị anh thấy nhiều lần rồi.

Cô đâm xộc vào miếng sườn thơm tho màu nâu sẫm bóng bẩy, giờ nhìn nó không hiểu sao cô có cảm giác như đang nhìn kẻ thù của mình, híp mắt, sẫm soi nó thật kĩ, thật tỷ mỉ, đúng vậy giờ nó là kẻ thù của cô, ai biểu trên bàn chỉ còn lại một mình nó, và làm sao nó lại cay như vậy để làm gì. Đáng ghét, hại cô mất mặt, à, vì sao cô lại mất mặt, vì sao cô lại để ý bản thân như vậy, hay là vì cô đang ngồi trước mặt anh, nên cô không muốn bị anh nghĩ rằng mình rất ngu ngốc? Từ khi nào cô lại để ý như vậy?

“Um.” Lại ăn một miếng sườn, lần này cô cảm thấy không còn cay như lần đầu, nhưng vẫn thấy tê tê rất rát.

Anh nhìn thái độ của cô, nhử mày nhưng lại nở nụ cười, nhớ đến chuyện đó, liền cất giọng. “À, vết thương trên tay em sắp lành rồi đó, một chút qua phòng anh kiểm tra, nếu được thì chúng ta ra ngoài, sẵn tiện mua quần áo cho em nữa.”

Chu môi, cẩn thận liếm liếm chút nước sốt trên miếng sườn. Nhìn chiếc áo sơ mi của anh, cô lại có chút lưu luyến, trên đó có mùi của anh, còn có...

“Khụ khụ... nếu em muốn mặc áo của anh cũng được, chỉ mua quần áo dành cho những dịp ra ngoài thôi cũng được.” Anh lén nhìn cô nói.

Lúc này cô mới cười hi hi trả lời “Um”

Ăn tối xong, anh lại đi tắm, cô cũng đi tắm, vừa mặc áo xong liền đi qua phòng anh thì thấy anh đang bước ra từ trong đi ra, trên mình chỉ mặc duy nhất một cái áo choàng bằng vải bông thấm nước, tay lau lau mái đầu ướt sũng, từng giọt nước lăn từ chân tóc theo đường sườn mặt anh mà lướt xuống cổ, xuống xương quai xanh, chạy dọc theo đường cơ bắp không quá săn chắc nhưng lại có đường nét cơ thể cân đối vừa phải, từng thớ thịt đều tỏa ra hơi thở nam tính mang theo sự cuốn hút khó cưỡng.

Bản thân cô cũng đang lau tóc, trên người mặc áo sơ mi của anh, nước nhiều xuống từ mái tóc làm ẩm ướt một khoảng áo trước ngực, lộ ra da thịt màu hồng đào và đôi bờ tuyết phong vừa trắng trẻo vừa căng tròn. Cơ thể tỏa ra mùi thơm sữa dâu ngọt ngào và quyến rũ, vài giọt nước đọng trên mi mắt cô, làm nhòe đôi mắt trong suốt, làm mềm mại gương mặt hồng hào, cũng làm cô trở nên xinh đẹp mà trong suốt hơn.

Vừa thấy cô, anh liền nở nụ cười nói. “Lại đây!!!” Bản thân anh bước lại gần ghé dài và ngồi xuống, rồi chỉ chỗ bên cạnh ý bảo cô ngồi bên đây.

Cô liền ngoan ngoãn đi đến, ban nãy trong lúc tắm, cô đã cẩn thận xem vết thương trên tay của mình, đã kết mồi rồi, nhưng vẫn chưa bong ra hẳn cho nên vẫn còn hơi ê ẩm. Thực ra cũng không sao, cô đã sửa lại vai áo bị xém rách, có thể ra ngoài được rồi. Cẩn thận cởi bỏ ba cúc áo sơ mi, hạ xuống vai áo đem bên cánh tay bị thương cho anh xem, còn anh, giống như không nhìn thấy bờ vai trần đang hiển hiện ra trước mặt mình, không thấy khó堪

tròn lộ ra gần nửa kia, mà chỉ chăm chú bôi thuốc và dán băng gạc lên tay cô. Xong anh mới thu dọn lại hộp sơ cứu và để lại chỗ cũ.

Kéo vạt áo lại, cô vừa định cài lại cúc áo thì giọng nói của anh cất lên. “Khoan đã. Bây giờ tập luyện đi.” Cô vừa xoay qua nhìn đã thấy anh dùng một chiếc và vạt mà anh đã chuẩn bị sẵn ra bịt mắt cô lại.

Trước mắt tối đen, cô không nhìn thấy được bất kì thứ gì, bàn tay hươu hươu xung quanh hi vọng có thể nắm bắt được 1 thứ gì đó. “Làm... làm sao?” Cô hỏi. Tối như vậy, càng không nhìn thấy cô lại càng nghe rõ được những thứ xung quanh, đầu tiên là nghe thấy nhịp đập tim mình đều đặn thỉnh thoảng vang lên, nghe thấy tiếng hít thở đều đặn, nghe tiếng chiếc ghế dài kêu xoạt xoạt vì sự hoạt động của cô. Nghe thấy tiếng... là của anh, tiếng hít thở của anh, anh đang đứng trước mặt cô sao. Dựa vào âm thanh cô lờ mờ đoán được vị trí của anh.

“Bây giờ em ngoan ngoãn, không được cử động, cảm thấy gì thì nói với anh.” Nhìn chăm chăm vào bờ môi anh đào xinh đẹp của cô, anh nở nụ cười, đem ngón tay vuốt ve vành môi đỏ mọng, rồi chậm chậm nâng cằm cô lên, hạ ở đó một nụ hôn nhẹ nhàng, một lần rồi lại một lần, nhẹ nhàng và nâng niu nó như trân bảo, năm ngón tay giờ ra vuốt ve cằm cô, chậm rãi và từ tốn, rồi lướt qua xương quai xanh cảm thấy đám lông ở đó đều nhạy cảm mà đứng lên anh liền đem tay dời xuống nữa...

Bàn tay anh mang đến xúc cảm thô ráp, ti tê trên chóp khiến cho người cô nhất thời trở nên vô cùng mẫn cảm với sự vuốt ve của anh. “Em thấy... ừm... môi... mềm... hơi tê... ừm... ngứa ngứa nữa...” tay anh lại đi xuống rồi, nó vuốt ve xương quai xanh khiêu gợi, rồi đột nhiên nó ngừng lại, nhưng không phải đang nắm lấy vai áo của cô kéo xuống, nhưng kéo vừa qua đầu vai đã không thể nữa, thế nên nó lần tìm đến một bên cúc áo, lại giải phóng một cúc ra.

Đúng lúc này anh ngừng lại, anh cười nói. “Bây giờ đổi vai.” Anh tháo khăn bịt mắt cô ra. Với tay lấy trong hộp tủ ra một chiếc máy ảnh, đặt cách vị trí của hai người họ một khoảng, rồi chọn góc chụp phù hợp liền khởi động chế độ chụp tự động, trong khi cô còn chưa kịp hỏi anh định làm gì, thì anh đã bịt mắt mình lại bắt đầu không chút hình ảnh nào mà cảm nhận xung quanh, đôi tai rất nhanh tìm thấy vị trí của cô. Anh đứng yên chờ đợi sự động chạm của cô.

Nhìn thấy gương mặt anh gần ngay đó, cô chạm... chạm vào anh sao? Đột nhiên trở nên gan dạ hơn, cô đem bàn tay cẩn thận vuốt ve gương mặt anh, bây giờ cô mới biết thì ra anh lại soái như vậy, mày tướng hơi rậm nhưng không hề thô kệch, đôi mắt như ung bị che đậy dưới vạt bịt không làm mất đi vẻ đẹp của một gương mặt anh tuấn, vuốt ve sóng mũi cao cao đầy kiêu hãnh, cẩn thận chạm lên bờ môi mỏng bạc tình, học theo anh rướn người đặt môi mình lên nó rồi hôn lấy, mềm hơn cô tưởng cũng ngọt hơn cô tưởng.

Hơi thở của anh không chút khách khí phả lên mặt cô, nóng bỏng ẩm ướt. Nháy mắt làm vào lần nữa đó, một thứ nhẩn nhai đột nhiên nhảy vào công kích khoang miệng của cô, mon chón mỗi chiếc răng, khiêu khích đầu lưỡi và trêu đùa nó. “Ừm ừm...” Cô bối rối, hoảng sợ nhưng lại vô cùng phấn khích. Hoàn toàn bị động trước hoàn cảnh, cô ngây ngô hiển dâng chiếc lưỡi thơm tho mềm mại, tay ôm lấy sườn mặt cương nghị của anh, bộc trực đáp lại từng cái quần chặt và bám riết không tha của anh.

Bàn tay nhỏ bé nửa lí trí nửa ngờ nghệch chu du trên da thịt màu đồng và săn chắc của anh, sờ soạng anh, nhưng cơ thể anh lúc này nóng bỏng, cô run rẩy bạo dạn một chút lại thu tay về, rồi lại chạm lên người anh đơn thuần chạm lên những ngọn lửa tình trên cơ thể anh.

Ngay lúc này anh lại rời khỏi bờ môi của cô, kéo ra một sợi tơ bạc, cả hai đều kịch liệt thở dốc, anh tháo khăn bịt mắt ra ôm lấy bóng dáng nhỏ bé đang thờ gập rút của cô, gương mặt cô đỏ bừng như quả mận chín thơm ngon và dụ dỗ người ta. Xoa xoa lưng giúp cô thở thoải mái hơn, anh bật ra tiếng cười, mở lời khen. “Được rồi. Tốt lắm...” Bởi vì anh bắt đầu thực sự có cảm giác ham thích cô.

Cô hí hóp, muốn cười nhưng chẳng còn hơi sức, nhưng gương mặt vẫn biểu hiện được sự vui mừng khi nghe anh khen mình.

Bạn đang đọc truyện *Thở Ngốc Dịu Dàng Của Sắc Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 6: (Tiếp)

Lúc 2h đêm

“Ừm ừm...” Đường Tịch Mai uốn éo cơ thể, cả người đều nóng rang, tay níu chặt lấy ga giường ra sức giữ lấy cơ thể đều đã rũ rượi mặc cho Mộ Lăng chi phối, miệng bị anh bịt lại bằng đôi bờ môi mọng, cái lưỡi tham lam sờ soạng bên trong, vừa ra sức khuấy đảo trong đó, vừa trêu chọc đầu lưỡi non nớt nhạy cảm, ánh mắt cô chỉ có thể gắng gượng mà mở ra, nhưng ngoài ánh sáng đèn làm cho khung cảnh hiện ra mang một màu trắng trắng, còn lại tất cả đều nhòe đi trong đôi con ngươi sùng sục. “... A ừm... hức... Lăng...” Sự cường chiếm của anh như con sóng thần đập vào cuốn trôi mọi lí trí của cô, khiến cô vô lực phản kháng, càng vô thức thuận theo.

Bàn tay anh bám riết lấy cơ thể, chu du lên xuống khắp người cô, chạm đến nơi nào nơi nó nổi lên một đốm lửa, xoa bụng cô, nâng cằm cô, vuốt ve vành tai của cô, ve vãn bắp chân cô, đem toàn bộ cơ thể cô xinh đẹp đều thu hết vào trong tầm mắt, mặc dù trên người vẫn còn có lớp vạt áo sơ mi che chắn, nhưng từng li từng tí, từng centimet một cơ hồ đều tái hiện trước mắt anh. Yêu kiều như vậy, phong tình như vậy, làm cho anh cũng bắt đầu mất hết lí trí mà chiếm đoạt cô. Anh gặm lấy vành tai cô, gặm lấy môi cô, trải những nụ hôn rải rác lên da thịt cô, để lại những vết tím bầm nhưng những đóa từ hoa nở trên nền tuyết trắng. Ham muốn càng lúc càng nhiều hơn cũng càng cuồng nhiệt hơn...

Nhưng một tia lí trí giúp anh và cả cô tìm thấy một chút ánh sáng. Việc tập luyện của họ đã đi đến giới hạn mọi lúc mọi nơi, anh có thể cùng cô tập luyện bất kì nơi đâu, từ phòng khách cho đến nhà bếp, từ phòng ngủ cho đến phòng làm việc, từ giường êm cho đến ghế sofa, mỗi lần rồi lại mỗi lần khiêu khích giới hạn của chịu đựng của cô và cả của anh. Giống như lúc này đây, khi cô còn đang ngủ say, anh vẫn có thể tìm đến cô, có thể đặt môi lên hôn cô, sờ soạng, giờ trở xấu xa với cô và khi cô giật mình tỉnh giấc, có thể danh chính ngôn thuận mà nói rằng đây cũng là tập luyện. (Tác giả: Mấy thím chuẩn bị bịch muối ớt cho ngoại truyện nhé.)

Đôi lúc anh thấy bản thân thật bị sự ngốc nghếch của cô làm cho mù quáng, bị sự tin tưởng của cô làm cho mơ hồ, bị sự ngây ngô và đơn thuần của cô làm dần trào dục vọng. Đối với người phụ nữ khác, anh chỉ cần nở nụ cười là họ sẽ hiểu mà nhảy vào vòng tay của anh, đối với người phụ nữ khác, họ sẽ đề phòng hoặc nghi ngờ một người đàn ông mới mấy ngày quen biết như anh, đối với người phụ nữ khác, trèo lên người anh là bao hàm sự tính toán thiệt hơn, sự mua may hoặc đánh đổi một thứ gì đó. Anh cứ nghĩ trên đời này bản thân đã hiểu rõ được triết lí “ không có bữa ăn nào là miễn phí”, nhưng với cô, anh không thể dùng với cái lí lẽ đó được.

Nếu hai mươi sáu năm cuộc đời dạy cho anh, sống là phải tận hưởng cuộc sống ném qua nhiều loại phụ nữ, nhưng không có người nào thuộc về mình, thực sự tin mình, hay không vụ lợi mình, thì sự xuất hiện của cô là cái gì đó rất rất khác biệt ngay cả chính bản thân mình, anh cũng thấy mình đang thay đổi.

Từ một người đàn ông mà chỉ cần vẫy tay là có tất cả, nở nụ cười là có phụ nữ vây quanh như anh, hôm nay lại chặt vật lợi dụng lòng tin và sự đơn thuần của một cô gái chỉ vì một lí do đơn giản chỉ vì anh MUỐN cô, một loại ham muốn không chỉ về thể xác mà là về lẫn tinh thần, sự tham lam đòi hỏi của anh với cô không còn là thỏa mãn dục vọng nữa mà là một thứ thật xa lạ với anh, là tình yêu, anh muốn cô yêu anh, yêu anh thật lòng. Nhưng anh lại không có quyền đòi hỏi điều đó, anh có quyền gì chứ, lợi dụng sự cam tâm tình nguyện của cô rồi còn muốn cô trao trái tim cho anh sao? Thật là độc ác.

“Lăng... hức đây... đây là tập luyện sao?” Cô nấc lên nghẹn ngào, nhìn gương mặt đang chôn trong ngực mình, giữa hai sườn tuyết phong, hơi thở của anh phả lên da thịt trắng nõn, khiến cô tê rất, đầu lưỡi ẩm ướt của anh giờ ra liếm lấy vị trí da thịt nắn cảm, đặt xuống nơi đó một nụ hôn triển như nâng niu cũng như đang xâm chiếm, ngay lập tức da thịt trắng hồng liền nổi lên dấu đỏ, anh mới hài lòng cười.

Ngẩng lên nhìn cô, anh trái lương tâm đáp. “ Ừm...” Trả lời xong anh vội cúi đầu xuống không thể để cô thấy một tia bối rối của anh.

Nghe lời đáp lại, cô quả nhiên không vui nổi, ngay từ lúc bắt đầu, đứng hơn ngay từ lúc bàn tay anh giờ ra lau đi vệt nước mắt trên mặt cô ngày mưa bão bùng đó, sự ám áp trên ngón tay lạnh lùng của anh đã chậm chạp xâm chiếm trái tim cô, xâm chiếm từng chút một, khi biết được anh đúng là người cứu cô, còn chăm sóc cho cô, băng bó vết thương, cho cô nơi ở và công việc, cô thực sự cảm thấy rất kinh ngạc? Anh đối tốt với cô quá. Tốt tới mức độ cô nguyện tin tưởng anh, mặc dầu ngoài tên tuổi anh ra cô hầu như không biết gì về anh, nhưng cô cam tâm dùng sự tin tưởng không có nguyên nhân của mình mà tin tưởng anh.

“ Ừm... am...” Tay anh lại đang nắm lấy bên tuyết phong của cô.

Nhưng càng lúc cô càng thấy không phải, cô thích đụng chạm với anh, thích anh dùng ánh mắt không hề có chút suy nghĩ nhìn mình, thích anh cười, thích anh cưng chiều, thích được anh vuốt ve và luôn miệng mắng 'Đồ ngốc'. Nhưng không hiểu sao, đến hiện tại và bây giờ cô lại không thấy vui, anh cũng chạm vào cô, cũng hôn cô, cũng cắn lấy cô, nhưng hai chữ tập luyện khiến mọi thứ trở nên thật gượng ép, là vì anh cần phải giúp cô nên anh mới động đến cô, vì anh thấy cô ngốc nên mới dành thời gian hướng dẫn cho cô, là vì anh không có cách nào khác nên mới cần sự giúp đỡ đầy phiền toái của cô. Vậy nếu không có tập luyện thì anh có chịu động vào cô không?

Trên ngực tê tê, anh lại đang cách lớp vải cắn lấy nhũ hoa của cô, khiến toàn thân cô đều run rẩy, môi miệng mấp máy khó khăn bật ra tiếng thờ dốt. “ Ừm ừm... a... Bao lâu nữa... ừm... tập luyện xong...!!!!” Trên ngực cảm thấy đau đớn vì đột nhiên anh cắn mạnh vào bên phải hoa nhũ, khiến cô hít vào sâu một hơi, ánh mắt long lánh nước như muốn trào ra ngoài, nhưng cô không khóc, cô lặng thinh nhìn anh đang kinh ngạc nhìn mình. Bốn đôi mắt giao nhau, không khí trở nên im lặng...

“ Grừm grừm...” Lúc này đột nhiên điện thoại anh reo lên.

Anh nghe máy mà không đáp lại lời nào, giọng người đàn ông từ đầu dây bên kia cũng trầm khàn khó nghe và gấp rút nên cô không lọt tai được chữ nào.

Nghe xong, anh vội mặc áo vào, mặc thêm áo khoát, trước khi ra ngoài trong ánh mắt ngây ngốc của cô, anh cười cười chạm nhẹ môi lên miệng cô nói. “ Anh đi có việc gấp chắc đến mai mới về, đừng chờ anh.” Rồi mở cửa bước đi.

Nhìn thấy cái sập cửa có chút mạnh tay của anh lòng cô tràn đầy lo lắng, anh đi đâu vậy? Có chuyện gì gấp sao? Anh có gặp chuyện gì không may không? Chuyện đó có nguy hiểm không? Trong đầu có thật nhiều câu hỏi, tất cả đều vây quanh anh, thời gian càng trôi qua, sự lo lắng về anh càng nhiều, một buổi sáng không thấy anh về, cô chỉ ăn qua loa bánh mì với nước, tới trưa cũng không thấy tăm hơi làm cô khó lòng mà tập trung làm chuyện gì cho đàng hoàng được, đến buổi tối vẫn chưa thấy anh về, nhìn dòng xe cộ dưới đường đương đông đúc, cho đến thừa dẫu, cô muốn đi tìm anh.

Nhưng tìm ở đâu? Anh đang ở đâu? Anh đi làm chuyện gì? Cô hoàn toàn không biết, nói đi tìm mà lực bất tòng tâm.

Đang lúc cô sốt ruột đến phát khóc thì có tiếng mở cửa ' Cạch cạch', nhìn cô đã 12h hơn vẫn còn chưa đi ngủ, lòng anh lại nhói.

Nghe tiếng mở cửa biết là anh về đến, nhưng khi thực sự nhìn đến anh thì nụ cười trên môi cô trở thành mếu máo, trên người anh toàn là vết máu. Anh đi làm gì vậy? Cô muốn hỏi, nhưng lời lại nghẹn ngay cổ họng, vội chạy đến đỡ anh, vừa dìu anh vào phòng, vừa tranh thủ nhìn người anh. Khóe môi có vết máu và có tụ bầm, gò má bên phải có vết sưng, một bên vạt áo trước ngực đầy máu, hai cánh tay vừa bầm vừa lấm đẫm huyết tinh. Cô cảm thấy rất xót, sống cùng anh mấy ngày qua, cô nào thấy qua bộ dáng chặt vật của anh như lúc này.

Thấy mắt cô đỏ hoe, lòng anh chùng xuống, cảm giác vừa hạnh phúc vừa chua xót chiếm trọn lồng ngực, không biết nên mở lời với cô như thế nào, nhưng cô lại không nói gì. Sao cô không hỏi anh đi đâu? Sao cô không hỏi anh làm gì? Sao cô không hỏi anh là ai? Chỉ cúi đầu đi như vậy thôi sao. Anh cũng không hiểu tại sao lại về đây, anh có thể không cần bận lòng cơ thể đầy vết thương đến để cho cô thấy anh còn sống, anh có thể nằm đường bệnh trong phòng đặc trị của bang để chờ những bàn tay xa lạ đến trị liệu của mình, anh có thể đợi đến sáng mai sau khi băng bó vết thương rồi về cũng chưa hẳn muộn, nhưng anh không anh lại cứ đứng đầu chạy về đây.

Về rồi thì nhìn thấy thổ ngọc nào đó vẫn còn đang thức, thấy thổ ngọc mắt đỏ hoe như muốn khóc nhìn anh, thấy thổ ngọc vừa kinh ngạc vừa không biết nên nói với anh những gì, những con sóng nhộn nhạo dâng lên vừa nhìn thấy cô liền trở nên yên ả. Vì ở đây có một người anh không cần phải phòng bị, không cần phải thời thời khắc khắc cảnh giác, cũng không phải mệt mỏi đối phó, càng lúc càng cảm thấy nơi đây giống nhà mình.

Bờ vai nhỏ nhắn của cô đỡ lấy thân thể cao lớn của anh, chưa bao giờ anh thấy cô lại vững chãi như vậy.

Cẩn thận giúp anh nằm xuống giường, loay hoay tìm hộp cứu thương mới quay lại thì bất gặp ánh mắt của anh lại đang chăm chú nhìn chăm chăm mình, ánh mắt đó nóng bỏng và chứa loại tình cảm xa lạ khiến cô trở nên khó xử, ngồi lên giường, đem những món đồ sơ cứu bày ra, cô mới cẩn thận mở từng cúc áo sơ mi của anh ra, phanh vạt áo là rõ ràng vết thương trước ngực, là một đường cắt dài gần 1 gang tay, rất nông nhưng lại chảy ra máu be bét nhìn thâm vô cùng. Nhìn thấy máu huyết thịt mơ hồ trên ngực anh, lòng cô đau như cắt, nước mắt không ngăn được chậm chậm rơi xuống. Từng giọt nước mắt rơi đến nữa chừng lại bị ngón tay thon dài bần bần của anh chặn lại.

“Xin lỗi... em đừng khóc.” Nước mắt cô cứ rơi không chịu ngừng lại, từng giọt bị anh lau sạch nhưng từng giọt từng giọt lại rơi.

Cẩn cẩn nhìn anh, không đáp chỉ có ngoan cường và nghiêm túc. Sau đó cô lấy mọi thứ cần thiết ra, lau rửa nước mắt làm cho đôi con ngươi trở nên ráo hoảnh mới bắt đầu xử lý vết thương cho anh. Chăm chú dùng nước sát khuẩn lau sạch xung quanh vết thương, cẩn trọng bôi thuốc sát trùng lên miệng vết thương, lau sạch một ít bột sulf, rồi bôi thuốc giúp vết thương mau lành vào đó, sau đó lấy miếng gạc bọc lại rồi mới tỷ mỉ lấy băng vải bó lại băng hoàn. Chăm chú và dịu dàng săn sóc vết thương khiến cho anh không hề cảm thấy đau đớn, gương mặt cô nghiêm túc đến lạ thường và cuốn hút đến lạ thường.

Xong xuôi cô mới nhìn anh, trong lòng bức dọc nhìn sang thì thấy anh đã ngủ say, bức tức đều phải dần xuống. Lau hết vết máu và vết bẩn trên tay anh, đắp lại chăn, rồi đem mớ dụng cụ y tế bẩn và chiếc áo sơ mi bẩn của anh ra ngoài.

Đến khi cánh cửa kia vừa đóng lại mắt anh mở ra, trong đôi con ngươi lóe lên tia quyết đoán.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Ngọc Dị Dạng Của Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 7: Thịt thổ.

Nằm trên giường lăn qua lăn lại, Đường Tịch Mai lại không thể nào ngủ được, cô ngồi bật dậy, ánh mắt nhìn những con số sáng lên trên chiếc đồng hồ, đã 3 giờ rồi, đem tâm trạng không yên khiến bản thân cảm thấy vô vàn lo lắng, cô muốn đi nhìn anh một chút. Có thể anh sẽ khát nước hoặc là bị sốt chẳng hạn, huống hồ anh bị thương như vậy đi lại sẽ rất bất tiện. Để anh một mình bên phòng bên kia cô sẽ không an tâm. Nếu cần, cô ngủ trên chiếc ghế dài kia cũng được.

Vén chăn, bước chân rời khỏi giường, cẩn thận mở cửa, hé ra đôi mắt to tròn xoe nhìn xung quanh, Thổ ngọc hơi sợ bóng đêm, tuy bên ngoài hơi tối một chút nhưng vì vẫn có đèn tường leo loét nên vẫn có thể lơ mơ nhìn thấy đường, cẩn thận nương theo vách tường lần lần từ từ chậm chạp đi đến phòng anh.

Đi một chốc thì đã đi đến được trước cửa phòng, nhỏ nhẹ xoay tay nắm cửa để không làm anh thức giấc. “Cạch cạch.” Hí hí mắt nhìn khắp bên trong, sau đó mới nhón chân đi vào, rồi xoay người khép cửa lại, nhẹ nhàng buông chốt. Đèn neon trong phòng vẫn tắt, đèn ngủ chắc bị hỏng rồi nên ánh sáng tỏa ra yếu ớt và còn có dấu hiệu chớp tắt bất thường, điều hòa trong phòng sao lại có nhiệt độ thấp như vậy, cô nhớ là đã chỉnh đúng rồi mà, nhìn lên giường, có lẽ vì vậy cho nên chăn anh đắp kín cả đầu, đang định với tay tăng nhiệt độ điều hòa, thì bất thành linh có một thứ gì đó, lạnh lẽo và sát bết tấp kích cô cô, hơi thở lạnh lẽo liền thần nhiên phả lên người cô và một tiếng cười trầm đục bất thành linh gieo rất vào tai cô.

“Xuyt!!! im lặng.” Giọng nói trầm khàn, yếu ớt nhưng lại rõ ràng cất lên, lạnh lẽo và u ám như tiếng ma quỷ từ địa ngục, bạc môi mòng băng lãnh áp lên vành tai cô ngân ngón. Một tay đem dao găm lóe lên tia sáng bạc kề lên cổ cô, tay còn lại ôm siết lấy người cô, khóa trụ lấy hai cánh tay không cho cô cử động.

Cơ thể cao lớn của người đàn ông hạ một vệt bóng dài chồng lên bóng đổ của cô, cao lớn và mạnh mẽ, mang theo hơi thở băng giá cũng là uy hiếp chết người. Cô vừa định thét lên, đánh động cho anh biết thì người đàn ông đó đã đem con dao chặn lại trước miệng cô, nở nụ cười đầy gian trá.

“Đừng la, nếu cô làm người đàn ông kia tỉnh tôi sẽ giết cô, sau đó sẽ giết luôn anh ta, giờ anh ta đang bị thương như vậy, còn đủ sức chống lại tôi?” Nói xong, anh lại cười lạnh như khinh bỉ sự ngu ngốc. Thấy cô ngoan ngoãn không thét lên, anh lấy từ trong túi ra một cái khăn tay, đem áp lên mũi cô, bịt hờ lại, ép cô hít thở trong sự chi phối của mình, mặc cho cô gầy dựa rồi yếu dần, không phải là vì nghẹt thở mà là vì loại thuốc mê trong chiếc khăn tay kia.

Chưa đầy hai phút cô đã không còn hơi sức, rũ rượi, vô lực, lí trí hoàn toàn tỉnh táo nhưng lại không thể nào cử động thân thể, cơ thể mềm mại cứ bị anh đỡ lấy, tay chân xụi lơ không có khả năng cử động mặc cho anh mạnh tay áp vào tường, sau đó mắt cũng bị bịt kín lại bằng chính chiếc khăn tay kia, cảm nhận được bàn tay của anh đang thắt nút chiếc khăn, tay nghe thấy tiếng cười cợt nhả.

Lòng cô cơ hồ dâng lên một dự cảm xấu. Người đàn ông này là ai? Anh muốn làm gì cô? Vì sao lại xuất hiện trong nhà anh? “Anh... anh... anh định làm gì?” Cô sợ hãi hỏi. Lời nói vừa dứt cũng là lúc cơ thể bị người ta nhấc bổng lên, lơ lửng giữa không trung mặc cho anh bế đi một đoạn rồi nhẹ nhàng đặt xuống... da thịt mẫn cảm cảm nhận được sự mềm mại quen thuộc, chính là chiếc ghế dài đối diện giường anh.

Vuốt ve sườn mặt cô, người đàn ông cười lạnh. “Sẽ biết ngay thôi.” Nói đoạn, anh sải chân, đem đèn trong phòng bật lên, không hề lo sợ Mộ Lăng đang ngủ sẽ giật mình thức giấc, sau đó kéo ngăn tủ lấy ra một chiếc máy ảnh, chính là chiếc mà tối hôm trước anh và cô đã chụp hình chung, nhưng chế độ hiện thời không phải chụp mà là quay phim, xong xuôi, anh ta mới bước đến bên giường lạnh nhạt nhìn ngắm cô. Bàn tay vuốt ve sườn mặt cô, nở nụ cười hắc ám, tiếng cười từng chút từng chút xâm nhập lí trí cô, chỉ cần bây giờ cô cất tiếng chắc chắn anh sẽ tỉnh giấc nhưng không, cô không thể. Cảm thấy mọi thứ thật lạnh lẽo, nước mắt lại cứ ngoan cường không rơi, đáy lòng đều đã bị sợ hãi xâm chiếm.

Người đàn ông không chỉ dừng ở đó, từ trong hộc tủ cuối cùng trong tủ, lấy ra một chiếc yếm, chính là cái hôm trước anh chuẩn bị để tập luyện cho cô, còn có lắc chân, hẳn ta giờ trò xấu xa đem chiếc kia gơ ra trước mặt cô, anh biết vãi của chiếc khăn tay the, màu sắc đơn giản này vẫn nhìn thấy được. “Coi tôi tìm thấy gì này. Còn có lắc chân nữa.” Còn lắc vài tiếng cho cô nghe rõ ràng âm thanh của chiếc chuông bạc.

“Đừng... đừng động vào chúng...” Cô nhỏ giọng van xin, cắn cắn môi, nhưng trên người rất nhanh cảm nhận được đôi bàn tay xa lạ đang dao động, cời bỏ ba cúc áo sơ mi ở giữa, chúng nó đã dễ dàng chu du bên trong, đem chiếc áo yếm thuần thực mặc vào cho cô, buộc hai mối nối trên cổ và sau hông, rồi đem áo sơ mi trên người cô xé toạt ra, tiếng vải vóc bị rách vào tai cô khiến cô càng thêm hoảng sợ, đồng thời làm lộ liễu cơ thể xinh đẹp bị che chắn bởi một thứ vật cản mờ người duy nhất, chiếc áo yếm the không thực sự che được vẻ đẹp thuần túy của phụ nữ.

Không nhìn thấy rõ ràng nhưng cô cảm nhận được người đàn ông đó đang nhìn mình, cảm nhận được ánh mắt đó đang phiêu lưu trên cơ thể mình, Mộ Lăng cũng đã từng nhìn ngắm cô như vậy, nhưng tại sao cô lại không hề cảm thấy chán ghét, còn người đàn ông này lại khiến cô thấy mình thật bẩn, một loại nhơ bẩn không có hình như lại có thực, một loại xâm chiếm và cưỡng đoạt, thì ra với anh và với người khác lại khác biệt như vậy. “Đừng... ở đây... hức...” Nhưng làm ơn, ngừng lại, sự sợ hãi của cô khiến nước mắt thấm đẫm chiếc khăn, trước mắt thật nhòe, cô lại không dám bật ra tiếng khóc, cô không muốn anh nhìn thấy cảnh này.

Nhưng người đàn ông đâu dễ thuận theo ý cô, nụ cười trên môi anh ta càng lúc càng rõ ràng, bàn tay vuốt ve dọc theo sườn cơ thể của cô vừa tỷ tê trò truyện. “Không ngờ Mộ Lăng lại nhặt được một báu vật như vậy, cô có biết bây giờ mình trông rất quyến rũ không?” Vừa nói anh ta vừa cuối người đem cơ thể mình chống hai bên người cô, trên môi nở nụ cười vô si. “Không biết Mộ Lăng nếu thấy cô gái mà mình nâng niu lại tay trong tay với người đàn ông khác thì sao nhỉ?” Giọng nói vẫn không mặn không nhạt. Từng lời từng chữ từ kẻ rằng phun ra, mỗi lời nói đều khiến cô bị tổn thương, đau đớn.

“Đừng...” Cô yếu ớt cầu khẩn lần cuối cùng thì miệng bị người ta chặn lại bằng một nụ hôn.

Dứt ra, người đàn ông nở nụ cười trầm thấp. “Thật ngọt.” Bàn tay bắt đầu luân chuyển trên cơ thể cô, đi đến đâu đều tham lam thưởng ngoạn nơi đó, anh cắn một vết lên môi cô, nhếch môi đầy xảo trá. “Nếu ngày mai Anh ta thức dậy, nhìn thấy trên môi cô có vết cắn thì sẽ cảm thấy thế nào? Hay là để tôi để lại trên mặt, trên cổ, trên bắp chân trên khắp người cô dấu ấn của tôi được không?” Vừa nói anh vừa điểm loạn trên người cô, những chỗ dễ thấy, những địa điểm mà bình thường cô hay để lộ ra.

“Đáng ghét...” Cô uất ức phản kích.

Lực sát thương không có bao nhiêu nhưng lại khiến người đàn ông trở nên vô cùng hứng thú. “Tiểu Bạch Thỏ, không có chút uy hiếp nào đâu.” Nói xong lại bất chấp cười lớn tiếng như muốn đánh động đến người đàn ông đang say ngủ dưới chân, khiến cô chỉ hận bản thân không có chút sức lực phản kháng hoặc chí ít khiến anh im lặng một chút. “Không phải là cô với anh ta rất hay chơi trò thân mật sao? Hay bây giờ chúng ta chơi một chút.” Đây là hỏi nhưng lại không hề cho phép cô trả lời, bá đạo đến nỗi ngông cuồng.

Sau đó, người đàn ông lại cuối người kề sát lấy vành tai cô, nói một vài lời dê tiện, hạ lưu, bẩn thỉu với cô, càng khiến cô chán ghét nhiều hơn.

Thấy thái độ cô đã phản uất tới cực hạn, người đàn ông trái lại càng thêm sáng khoái, cười càng lớn tiếng. “Cô chắc không muốn để Mộ Lăng thấy cảnh này đâu, vậy để tôi làm cô rên rỉ tới mức anh ta thức giấc. Thấy thế nào?” Nói đoạn một lần nữa đem môi mình áp lên miệng cô, lần này mạnh mẽ hơn, cuồng tính hơn.

Những gì hắn ta làm với cô sau đó, quả thực khiến cho...

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Ngốc Dịu Dàng Của Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 7: (Tiếp)

“Đừng mà...” Cô rên xiết, nhưng bàn tay đang chu du trên người vẫn còn chưa ngừng lại, bờ môi xinh đẹp vẫn bị người ta chiếm cứ, trong lòng muốn bản kháng nhưng bản thân lại vô lực. Cô muốn đẩy cánh tay đang dao động trên người mình ra, muốn tránh bản thân khỏi môi miệng tập kích, muốn cất tiếng kêu cứu nhưng rồi lại không thể, muốn lấy tay bịt đi ánh mắt gian tà kia nhưng vô phương hoạt động. Tiếng nấc nghẹn ngào cứ bậc ra xen lẫn trong nụ hôn tràn đầy bá đạo, cô cảm thấy thật bản, cảm thấy đáy lòng chua xót.

Chẳng nhẽ bản thân cứ để mặc bị người chi phối như vậy sao?

Nhìn thấy vẻ không tình nguyện của cô, tên đàn ông càng thêm khoái trá, tiếng cười khục khặc, pha vài phần lạnh lùng như một loại ma ám đánh động vào màn nhĩ cô, khiến nỗi sợ trong lòng cô càng lúc càng tăng lên. Đem ngón tay là lướt từ môi xuống cằm, xuống cổ, xuống xương quai xanh, ánh mắt anh híp lại một người chậm chạp thưởng thức da thịt mẫn cảm. “Cô có biết cảm giác của Mộ Lăng khi thấy cô ăn mặc như vậy là thế nào không?” Ngón tay chạy đến sau cổ cô, tìm thấy một nốt, nhẹ nhàng kéo ra, đem vạt áo yếm đắp hờ trên ngực.

“...” Cô không đáp. Nụ cười trên môi anh càng sâu.

Từ trong túi, lấy ra một chiếc điện thoại, chọn công cụ máy ảnh, anh nhìn cô, trên môi nở nụ cười ti bi. “Mộ Lăng cũng là đàn ông thôi. Anh ta sẽ thích cơ thể phụ nữ, sẽ thích làm như vậy với cô.” Nói rồi chậm chạp cúi người hôn lên người cô, hôn lên cổ hôn lên xương quai xanh hôn lên ngực cô, cách lớp vải, cắn lên da thịt hồng hào bóng nộn của cô. Hôn lên từng tấc da tấc thịt, đến đâu cũng để lại những dấu môi hồng, từng vết từng vết một.

Bàn tay anh nắm lấy áo yếm kéo nó xuống, đem nửa thân trên của cô trở nên trần trụi, chúng liền thỏa thê xoa nắn hai bên tuyết phong, đem mềm mại dụ hoặc biến thành nhiều hình dáng như muốn, bàn tay dùng lực điều phối luôn cả từng hơi thở, khiến cô cảm thấy vô cùng bứt rứt. Nhưng biết làm sao, cô không phản kháng được. Chẳng mấy chốc, đôi bờ tuyết phong liền ngêch cao, sấn đỏ lên như đôi quả mận đào hồng hào mà trêu dụ. Không chịu nổi kích thích, cô bật ra tiếng thở dốc ồ ồ gấp rút, lồng ngực kịch liệt đập phồng, sợ hãi ăn mòn mọi lí trí.

Còn người đàn ông, nhìn thấy nhũ hoa bóng bẩy đang nhướng cao đầy khiêu khích nhìn mình, anh liền liếm liếm môi, cuối người ngoan chắc lấy nụ hoa. “Ừm... á... đừng... đừng mà...” Bên trong khoang miệng, đầu lưỡi chịu đủ mọi sự tra tấn của răng lưỡi, từ gặm cắn đến quần chặt, anh tham lam thưởng thức sự ngon ngọt của da thịt mẫn cảm, thấy được dưới bàn tay mình khiến cơ thể cô càng lúc càng nở rộ. Gương mặt cô đã hồng như nhũ máu, toàn thân thể đều đã nhuộm một màu hồng mê người, đặc biệt dụ dỗ đàn ông chiếm đoạt.

Động tác dần dần trở thành liếm mút, từng đợt môi lưỡi trơn tru trên trêu chọc phát ra những âm thanh đầy mùi vị sắc dục, cho đến khi một bên nhũ hoa đã đỏ bừng đau rát, anh mới chuyển sang bên còn lại, đem hai khối mềm mại, càng lúc càng sấn lên, đem nhũ hoa càng lúc càng cứng rắn. Cô khóc nức nở, sự động chạm của anh vậy bản cơ thể cô, sự cắn nuốt của anh làm ô nhục cảm giác của cô, sự xâm lược của anh làm cô trở nên thật bản, trong lòng chỉ còn lại là tủi nhục, tiếng khóc hoà lẫn với tiếng rên rỉ mà cô kiềm nén một cách bất lực càng lúc càng dâng trào. Nhiệt độ trong phòng từ lúc nào đã trở nên nóng bức, còn cô từ lúc nào đã cất lên tiếng ngân nga mê hồn. “A... đừng... á... ừm...”

Vật cản trên người sau đó cũng bị anh cởi bỏ, bàn tay tỷ tê da thịt phẳng phiu nơi chiếc bụng bằng phẳng, anh nâng hai chân cô lên cho choàng qua hông mình, động đến chiếc chuông bạc liền lịch lịch âm thanh vang lên vui tai, làm cho anh càng thêm thích chí. Miết hai cánh hoa, mặc cho sự yếu đuối và bất lực của cô đều thể hiện rõ trên mặt, cúi đầu đem dị vật phóng thích rồi cạo nắm nơi hoa huyệt, anh mới cười nhạt bảo. “Tôi thật tò mò, liệu rằng cô có trở thành người phụ nữ của Mộ Lăng chưa? Hay để tôi kiểm tra.” Nói đoạn, chưa kịp để cô nhận ra thứ gì đang gấp ghé nơi tư mật thì đã thấy một thứ gì đó xa lạ đâm xọc vào.

“Hum... ừm... a a...” Lần đầu nếm mùi vị hoan ái, cái miệng nhỏ bên dưới nào chịu nổi sự kích thích cao độ như vậy, chẳng mấy chốc một dòng lưu thủy chảy ra thấm đẫm dị vật đang chui rúc trong đó, cũng làm ướt luôn chiếc ghế dài bên dưới, cô cảm thấy toàn cơ thể như sắp nổ tung đến nơi, sức lực trên người cô vốn đã không có lại càng thêm rũ rượi, một kích đột ngột này cũng đem cơ thể cô đẩy tới sát bờ vực giới hạn, giới hạn của thể xác lẫn tinh thần, cô không muốn chịu loại ám dục này nữa!!!

Nhưng một lần này, cũng khiến người đàn ông kinh ngạc ra mặt, đầu dị vật rúc ra rồi lại thúc vào theo nhịp rên rỉ của cô rồi chạm đến một thứ gì đó mỏng manh ngăn trở, khiến cho dục vọng trong người anh càng thêm sôi sục. “Thì ra vẫn còn.” Người đàn ông trái lại không dám tiếp sâu hơn mà lùi ra ngoài. Dị vật chịu đủ thành thiệt áp lực càng trưởng đại, nhưng trò hay của anh đâu dễ như vậy là đem cô ăn sạch được, như vậy không vui, cũng thiếu đi vài phần ám muội.

Bàn tay dịu dàng xoa gò má cô, tên đàn ông vô si cười. “Cứ để lại đó đi.” Nói rồi lại thích người đâm xọc vào, thành thật hấp tấp áp lấy, mọi tế bào trên cơ thể cô đều run rẩy, tiếng rên rỉ bật ra một cách thẳng thừng, không hề kiềm chế nhưng lần nào cũng không phá bỏ giới hạn phòng tuyến của cô, dị vật một lần rồi lại một lần đâm vào, nhưng không chạm đến nơi sâu nhất. Nheo mắt!!!

Càng lúc cô càng cảm thấy thế giới xung quanh càng lúc càng lệch quỹ đạo, chịu đủ mọi kích tình nhưng bản thân không được thỏa mãn khiến cho cô cảm thấy cả người bức bối, thậm chí thấy thiếu hụt một thứ gì đó. Dị vật đâm vào ban đầu là hơi đau rất dần dần trở nên êm ái hơn, rồi thoải mái, sung sướng, một loại khát vọng xâm chiếm cơ thể. Cô không hiểu loại đòi hỏi này, nhưng bản thân lại không khống chế được mà cất tiếng rên rỉ như trêu gọi người ta càng thêm phóng túng. Cô hận bản thân mặc cho người ta điều khiển rồi nức nở trong từng đợt sóng tình, càng lúc cô càng đánh mất lí trí mà tham lam nhiều hơn hi vọng nhiều hơn vào sự chiếm đoạt của anh, bởi vì cô càng lúc càng cảm thấy, có cái gì đó quen thuộc.

Bàn tay dao động trên người cô đã từ lạnh lẽo thành ấm áp, bờ môi áp lên cơ thể cô đã từ xa lạ trở thành gần gũi, giọng nói kịch côm làm bản tai cô từ chán ghét trở thành thân thiết, hơi thở trầm khàn, gấp rút của người đàn ông cùng với tiếng ngân nga của cô dần dần hòa quyện làm một, cũng như đã từng cùng nhau như thế, duy chỉ có thứ vẫn đang luân phiên ra vào kia là mới mẻ. Vì sao vậy? Cô còn chưa đủ tỉnh táo để suy nghĩ thì nó lại đi vào. Ý chí phản kháng của cô yếu dần rồi tắt lịm, chỉ còn lại phủ phục mặc cho gã đàn ông kia tùy ý giày xéo cơ thể.

Đến phút cuối cùng, khi thật sự dị vật của người đàn ông rút cuộc cũng không nhìn được phun trào chất lỏng ấm nóng vào bên trong người cô, thì cô cũng mệt mỏi, ánh mắt cũng dần díp lại, khoảnh khắc trước khi cô thật sự ngất đi cô thấy người đàn ông đó tháo khăn bịt mắt của cô ra, làm cô thấy

được gương mặt đó. Là...

A LĂNG...

--- Phân cách tuyến Gian tình của Thổ Ngốc ---

Đến khi cô giật mình tỉnh dậy, thì trời bên ngoài đã sáng, một màn tối hôm qua tái diễn lại trong đầu, cô cơ hồ cảm thấy tất cả đều là một giấc mơ, một con ác mộng, nhưng đau rất trên cơ thể là thật, trên cơ thể vẫn lưu lại đây những vết bầm xanh xanh tím tím, trên người buộc lỏng lẻo chiếc áo yếm hôm qua, cô kinh hoàng nhận ra, bản thân đã thuộc về một người đàn ông, nhưng người đó cô lại không biết là ai. Mờ mắt ra, đập vào mắt cô chính là phòng mình, là người đàn ông đó ôm cô về đây sao? Chưa kịp có phản ứng gì thì trước ngực đã cảm nhận được có một luồng khí nóng hồi phá lên.

Cúi đầu, cô kinh ngạc nhìn Mộ Lăng đang chôn đầu trong ngực mình, xung quanh giường là vũng vải vãi rách, chính là từ chiếc áo sơ mi của cô ngày hôm qua, nhưng sao nó lại ở đây, còn có, sao anh cũng xuất hiện tại nơi này, chưa kịp phản ứng thì có thứ gì đó run lên thu hút sự chú ý của cô, lần tìm dưới gối thì phát hiện đó chính là một chiếc điện thoại màu trắng in hình chibi cô gái tai thỏ hồng, bực lên xem thì có một tin nhắn gửi lại cô. “Cô khiến tôi cảm thấy hứng thú rồi đó, phải luôn giữ cái điện thoại này bên người để tôi còn liên lạc, không thì tôi sẽ gửi lại cái này cho Mộ Lăng xem.” Kèm theo tin nhắn chính là một tấm hình cô xích lửa, nằm rũ rượi trên chiếc ghế dài tối hum qua trên người chỉ đắp hờ cái yếm, nơi tư mật chảy ra một chất lỏng màu trắng đục.

“Um...” Anh dụi đầu vào ngực cô rồi nhẹ nhàng mở mắt.

Thấy anh tỉnh, cô liền vội giấu cái điện thoại kia đi cẩn thận nhìn anh, cô sợ chuyện xảy ra tối hôm qua làm anh kinh động, nếu anh biết được sự thật đó, cô sẽ không thể nào đối mặt với anh như bình thường được. “Chào buổi sáng A Lăng.” Cô hít sâu một hơi, cố tỏ vẻ tự nhiên nhưng trên mặt tràn đầy gương gao, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, trên người cô vẫn còn lưu lại dấu vết của người đàn ông khác, vậy mà cô lại cùng anh ngủ chung một chiếc giường. Cô thật bản.

Nhìn cô, anh lộ ra vẻ kinh ngạc, hơn nữa nhìn bãi chiến trường vãi rách tứ tung xung quanh, rồi lại nhìn cơ thể đầy vết bầm tím của cô, nghĩ đến việc mình xuất hiện ở đây, ánh mắt anh ngay lập tức tràn đầy áy náy, anh nghĩ rằng tất cả mọi chuyện này đều do mình gây, nhất là khi thấy nụ cười cứng ngắc của cô, anh lại càng thấy hối hận. “Chuyện này là do anh làm sao? Anh xin lỗi.” Anh nhẹ giọng nói, nhìn thấy nước mắt ập ập nơi khóe mắt cô, anh liền cảm thấy đau lòng không thôi.

Đều là do anh làm chuyện xấu xa này với cô, anh đã quá coi thường sức ảnh hưởng của cô với anh. Hoặc là anh coi thường việc làm xấu xa của mình, anh ôm lấy cô, dịu dàng nói. “Anh sẽ chịu trách nhiệm với em.” Vừa nói vừa vuốt ve sóng lưng cô.

Người trong ngực anh càng khóc thương tâm hơn, bao nhiêu tủi nhục tối qua đều khiến cô toàn thân đều thương tích, nhưng sự dịu dàng của anh lại cảnh khiến cô thương tâm gấp ngàn lần. “Không phải lỗi của anh... không phải... không phải mà... ô ô...” cô vừa muốn nói ra, chuyện này không phải do anh làm mà là người khác, nhưng lời ra tới miệng ngoài sự phủ định ra cô không dám nói cho anh nghe sự thật. Cô sợ một loại mất mát vô hình, cô sợ anh sẽ bỏ rơi cô, cô sợ sẽ anh sẽ lạnh nhạt với cô, cô thật ích kỉ. Trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, chỉ cần có đủ tiền thuê nhà, cô sẽ không ở lại ăn bám anh nữa, cô không thể không biết liêm sỉ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Ngốc Dịu Dàng Của Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 8: Ý loạn tình mê.

Phụ nữ một khi đã trải qua mùi vị hoan tình, như con nhộng phá kén đem đôi cánh bướm rực rỡ sắc màu hiện ra dưới ánh nắng, cả cơ thể đều nở ra mùi vị hấp dẫn phái nam, nhất là phụ nữ xinh đẹp yêu kiều sẽ càng trở nên cuốn hút, quyến rũ.

Dưới ánh nắng gương mặt đó vẫn đơn thuần và thanh khiết như cũ, vẫn là đôi mắt trong veo tròn xoe không lẫn bụi trần đó, vẫn là gò má hồng hào phấn mịn như bánh bao kia, vẫn mà đôi môi hồng ngọt ngào như quả cherry mận đỏ, thân thể kiều kiều vẫn tỏa ra sức sống thanh xuân và vẻ đẹp thuần túy của một cô gái đó, nhưng lại có cái gì đó đặc biệt thu hút ánh nhìn, một sự tươi đẹp hơn, mị hoặc hơn trong hơi thở. Gọi là cám dỗ.

Đúng, chính là cám dỗ, một loại mùi vị kích thích ham muốn và dục vọng, một loại cảm giác nóng bỏng và gợi tình, một loại hương thơm say mê và khuấy đảo, tùy ý mà trên đùa, khiến cho người khác phải dời mắt nhìn theo.

Nhưng trong đôi mắt sáng trong đầy đẹp đẽ kia lại đang hiện lên một tia bối rối, một tia bất an, một tia lo sợ, nhưng cũng có sự vui sướng và có gì đó chút kích thích. Thổ Ngốc mím môi cố gắng nhường chân với lấy cuốn sách trên cao nhất, nhưng nhón thế nào cũng không với tới, môi mím lại thành một đường, âm thầm hạ quyết tâm phải lấy cho bằng được. Thổ Ngốc trong lòng thầm cổ vũ bản thân n lần, cố lên, cố lên, ánh mắt kiên cường nhìn sang phía anh, thấy anh vẫn đang nhìn mình, thổ Ngốc liền ngoan cường. “Em sẽ lấy được, anh yên tâm.”

Ánh mắt anh rơi lên trên người cô, hiện tại cô đang mặc trên người chính là dựa theo cốt truyện thứ hai của anh, hoặc nói là truyện của tác giả tiểu thuyết H mà anh tìm thấy trên mạng kia, nó gồm bộ đôi song truyện hệ liệt có tên chung là Yếm, Từ Yếm và Bạch Yếm. Ngoài là một loại trang phục của phụ nữ ra, yếm còn có nghĩa là ẩn giấu, che đậy, như câu, bình bát yếm trá. Hai tầng ý nghĩa hóa ra lại là một, nhất là khi đem chúng áp lên phụ nữ. Tất nhiên không tính đến tình tiết và cốt truyện, nhưng quả thực, yếm rất thích hợp với phụ nữ, đặc biệt là với cô.

Lần này là Bạch Yếm, chất vải trắng mềm mại gần trong suốt bao lấy khối cơ thể mềm mại, vẫn thắt nút ở cổ, nhưng nút thắt thứ hai phía sau lưng lại dòi từ hông lên ngang ngực, đem hai khối tuyết phong trở nên sắc khít trong lớp vải mỏng manh, nhụy hoa như muốn lộ liễu trong mắt anh, cơ hồ sắp thấy rõ mồn một, mà vật yếm lại càng hớ hênh trong khi nó là vật che chắn duy nhất nơi tư mật, chỉ cần một lượt gió thoáng qua liền đem miền đất yếu mềm hiện ra trong mắt anh.

Vết thương trên vai anh đã qua hai ngày, bắt đầu kết mồi từ từ và không bị chảy máu nữa, chuyện hôm đó cô vẫn giữ mãi trong lòng, mà người đàn ông kia cũng không gọi điện hay nhắn tin gì đến cho cô nữa, nhưng những chuyện xảy ra khiến cô không thể yên tâm được, cảm giác người đó vẫn đang nhìn chằm chằm mình, chỉ ít mặc dù cô muốn rời đi cũng phải đợi vết thương trên vai anh tốt hơn mới được.

Sau khi xảy ra chuyện này, cũng làm cô nhận ra một điều mà trước nay cô chưa từng nghĩ đến, đó là chú ý đến anh, chú ý đến cảm nhận của anh, chú ý đến bản thân trong mắt anh cô muốn anh để ý đến mình nhiều hơn, hầu như chưa từng nghĩ đến bản thân trong khi nghe lời anh, cô có thể làm theo yêu cầu của anh mà không có chút cảm giác khác thường nào. Nhưng sự đụng chạm và nhìn ngắm của người đàn ông kia và anh là như nhau, thì sao cô không cảm thấy chán ghét, là vì cô tin tưởng anh, là vì anh đối xử tốt với cô, hay vì anh mang đến cho cô cảm giác tìm gặp tình yêu kia? Cô rối bời. Chỉ là hiện tại, cô còn chưa tìm ra đáp án.

Lời nói của người đàn ông kia vẫn cứ văng vẳng bên tai cô. “Anh ta cũng muốn làm những chuyện mà tôi làm với cô.” Nhưng đó không phải là tập luyện sao?

Cuối cùng cũng nắm được góc sách, lấy ra, phải đi một lớp bụi dính trên đó, cô liền đi vài bước ngồi lên giường anh, cười hi hi nói. “Em làm được mà.” Rồi đưa cuốn sách cho anh.

Kì thật tay anh hoạt động bình thường vẫn ổn, chỉ có với tay hay cần làm việc gì mà phải giơ tay cao là sẽ làm ảnh hưởng đến vết thương thôi, thấy bộ dáng muốn được khen của cô, anh cũng chẳng tiết kiệm. “Tốt lắm.” Xoa xoa đầu cô. Nói đoạn lật lật vài trang sách ra, đọc, cô cũng ngoan ngoãn ngồi bên cạnh bồi anh, vừa đọc được vài chữ, anh lại không nhìn được nhìn sang phía cô, thấy cô hít thở im lặng nhìn mũi chân, hoàn toàn hòa nhập vào thế giới yên tĩnh, điềm đạm, đáng yêu, liền nhẹ giọng cười nhạt.

Thấy anh tự nhiên nhìn mình cười, cô chớp chớp mắt dấu môi, cô có gì mà anh lại cười nhỉ? Sao lại cười? Sao lại cười? Trong lòng bất mãn, nhưng lại không có dũng khí nói ra, cô tự nhủ, là anh đang bị thương, không chấp với anh. Tự thấy bản thân rất có khẩu khí của đại nhân, có lòng nhân từ rộng lượng, sau đó lại tự mắng chính mình, chỉ có đồ ngốc như cô mới thấy vậy thôi, anh còn rất khiêm tốn kia kia, đồ ngốc Tiểu Mai!!! Nghĩ gì đều ngốc nghếch thể hiện hết lên mặt, cũng chỉ có cô là dễ dàng để anh đoán tâm ý thôi. “Sao lại cười em?” Cô tò mò hỏi.

“Có ai nói em ngốc chưa?” Anh kéo tay cô ngồi lại gần mình hơn hỏi.

Đôi hàng mi vừa dài vừa cong khẽ run rẩy, cô đếm không hết a, đành nín môi gật gật đầu.

Thấy vậy, anh giống như hài lòng cười cười, rồi đột nhiên hỏi sang một vấn đề không liên quan. “Anh thấy em mấy ngày qua rất khác. Khụ... Là vì chuyện đó sao?” Cô thay đổi và cuốn hút hơn, giống như mùi vị phụ nữ tươi đẹp của cô, giống như sự thu hút của cô, giống như việc hay thất thần và ngồi lặng của cô, lâu lâu còn có vẻ mặt buồn bã như nghĩ đến một chuyện gì đó cực kì không vui vậy. Nhớ đến chuyện đã xảy ra mà anh nghĩ là anh làm, lòng anh vẫn không vui, nhưng lại không cảm thấy hối hận mà còn là may mắn.

Nhưng cô biết, anh hoàn toàn không hiểu rõ chuyện đã xảy ra như thế nào, cô đã trải qua những chuyện gì, cô bản như thế nào, mỗi ngày cô đều tắm và chà cơ thể rất mạnh rất nhiều lần nhưng không tẩy đi được vết bẩn trên người cô, trong tâm trí cô. Quan trọng là cô không dám nói ra, lại không muốn anh tự trách bản thân vì những chuyện mà mình không làm. “Chuyện đó không phải lỗi của anh, đừng áy náy với em.” Cô buồn buồn nói, âm thầm bỏ sung, vì người đó vốn không phải là anh.

Dang tay ôm lấy cô vào lòng, thấy cô an tĩnh nằm trong lòng ngực, anh vô tình cảm thấy cứ như vậy mãi cũng tốt. “Đồ ngốc.” Nửa mắng nửa cưng chiều cô. Thấy cô cúi đầu, đem gương mặt cợt cợt trong lòng ngực của anh, bầu ngực no đủ lại dính chặt lên cơ thể anh, cơ thể cô tỏa ra một mùi hương thơm tho khiến anh có chút mê mẩn, đem bàn tay vừa ôm cô, từ từ trở thành vuốt ve lên xuống, cúi đầu để gương mặt chôn trên hõm vai cô, chậm rãi phả ra hơi nóng lên trái tai cô, anh nhỏ giọng. “Tập luyện thôi.”

Thức thời đem bờ môi áp lên môi cô dịu dàng hôn lấy, từ trước đến hiện tại cô chưa hề phản đối anh, bàn tay choàng qua gáy anh cổ động nụ hôn cháy bỏng của anh, cũng đem mái đầu nâng cao ngênh hợp sự xâm thực của anh, để đầu lưỡi anh lần tìm theo thói quen tìm đến cái lưỡi thơm tho mềm mại, cả hai đồng thời trao đổi hơi thở lẫn nhau, cũng là thiên nhiên cảm thụ ngọt ngào. Nụ hôn không biết trải qua bao lâu, đến khi dứt ra, cả hai đều cảm thấy nóng ran cơ thể, kéo ra một sợi tơ bạc, ánh mắt nhìn nhau cũng có cái gì đó khó nói nên lời.

Khi anh muốn cúi đầu hôn một lần nữa lên môi cô, cô lại né đi, ánh mắt có chút trốn tránh, gò má hồng lên như trái cà chua chín, có cái gì đó thật lạ lắm chiếm trọn trái tim cô, một loại then thưng trước nay chưa từng có xông lên mặt, khiến cô trở nên trẻ con và ngốc nghếch đến đáng yêu. “Còn vết thương của anh.” Cô vội lấy cớ, bản thân biết thừa một chút ngọt ngào này vốn chẳng thể làm động đến vết thương.

Anh cười cười chặn môi cô lại, hai bóng dáng dính chặt và đan vào nhau, tiếng thở dốc hòa với tiếng rên rỉ yêu kiều đem cả căn phòng đều mang đầy hơi thở ám muội, nhưng đến thời khắc mấu chốt, anh lại nhịn dục vọng dưới cơ thể, đem cô bọc kĩ trong chăn nhỏ giọng nói vài lời chân thành. “Đây là tập luyện.” Khiến cô nằm trong chăn vừa bức bối, nhưng lại khúc khích cười.

Chương 13: Chương 8: (Tiếp)

Tối đó, hai người Mộ Lăng và Đường Tịch Mai đối thoại một hồi cho đến nửa đêm mới đi ngủ, chuyện mà họ nói chung quy cũng chỉ là vài thứ lật vạt linh tinh. Sau đó mới nói chuyện đi ra ngoài, nếu vết thương anh tốt như vậy được thì một hai ngày nữa sẽ cùng cô ra ngoài mua sắm, sẵn tiện đi xung quanh cho khuấy khỏa tinh thần cũng tốt. Chủ ý nói ra hai người đều bằng lòng. Cuộc đối thoại kéo dài đến khuya mới dứt, ai về phòng nấy.

Nằm trong chăn, cô dự định là sẽ ngủ thật ngon một giấc, mơ một giấc mơ đẹp rồi lên kế hoạch đi đâu chơi cùng anh. Chỉ là mắt vừa nhắm lại suy nghĩ thì đột nhiên cảm thấy có một người đang nhìn chằm chằm mình, khi còn chưa kịp phản ứng, thì mũi đã bị bịt lấy cơ thể phút chốc trở nên rù rượi, nổi bất an lo sợ lại một lần nữa dâng lên, tiếng cười khàn đục đó lại tập kích vành tai và đôi mắt cũng rất nhanh bị người ta bịt lại, là người đàn ông đó!!!!

Đèn trong phòng lại mở, qua chiếc khăn tay bịt mắt cô cảm nhận được một chút ánh sáng, thấy được người đàn ông kia đang ngồi bên giường mình, đang dùng ánh mắt đen tối nhìn chằm chằm mình, trên người cô lại đang mặc chiếc áo yếm màu trắng kia, cơ thể gần như không có vật che chắn gì ngoài nó, nhưng trên cơ bản nó cũng không che chắn được gì. Ánh mắt cô ẩn đằng sau chiếc khăn tay đang đầy sợ hãi nhìn chằm chằm người đàn ông, sao anh lại xuất hiện vào lúc này? Anh là ai? “ Anh lại.. lại muốn làm gì?” Đèn từ bên ngoài nhà đột nhiên bật sáng, cửa phòng cô chỉ đương khép hờ chứ không hoàn toàn chốt lại, Mộ Lăng đang ở ngoài kia sao?

Những gì cô thấy người đàn ông này cũng thấy, không có chút cảm giác gian tình đem bàn tay cần thận vuốt ve gò má cô. “ Sợ anh ta phát hiện sao?” Chất giọng lạnh lẽo đáng sợ lại vang lên, nhưng trong đó cơ hồ có một chút ý cười kệt cớm. Đúng vậy là cười, một loại cười nhạo và ngông cuồng, không hề ý đến sợ kinh hãi của cô mà trào lên người cô, cắn lấy môi cô, nhạo báng sự yếu ớt của cô cũng là trêu đùa sức chịu đựng của cô. “ Tôi lại muốn anh ta phát hiện.”

Gương mặt người đàn ông hạ xuống trong sự khẩn thiết cầu xin của cô, đem môi bản thân bịt chặt miệng cô lại không cho cô nói bất kì một lời nào cả, bá đạo và cường ngạnh, đèn bên ngoài vẫn sáng, có tiếng bước chân đi qua đi lại khiến cho nỗi sợ hãi trong lòng cô dâng lên gấp bội. Đừng đối xử với cô như vậy được không, nhưng cô không có quyền nói, âm thanh phát ra chỉ là những tiếng “ ... Ừm ừm...” mõi gọi. Nụ hôn của người đàn ông hôm nay cực kì cuồng tính, từ xâm chiếm đến cưỡng đoạt, rút sạch hơi thở và không khí trong miệng cô, áp bức cô đến mức cô suýt chịu không nổi mới buông ra, nơi khóe miệng cả hai kéo ra một sợi tơ mỏng.

Thấy cô không còn hơi sức phản kháng, lồng ngực pháp phồng thở dốc, người đàn ông liếm môi cười nhạt, đem bàn tay bắt đầu sờ soạng bên người cô, kéo lỏng vạt áo yếm, thỏa thích ngắm nhìn cơ thể xinh đẹp phong phanh của cô, bàn tay thô ráp miết lên cái cổ xinh đẹp của cô ở đó còn lưu lại dấu ấn của anh từ đợt trước, ở nơi đó, môi miệng cần thận hôn xuống, da thịt mẫn cảm thấy sự mềm mại và nhũn nhặn trên cổ liền thất kinh, bởi vì sau đó anh lại bắt đầu rả rích lên cơ thể những dấu hôn mặn đở. “ Đừng đừng làm... ừm...”

“ Đừng làm gì hửm???” Người đàn ông nở nụ cười cuồng tứ, cách lớp áo yếm hôn lên đôi bờ tuyết phong nhẹ nhàng mà tê tái, rồi dần dần trở thành gặm cắn khiến cho cô không nhận được mà cơ thể run lên trong sự chi phối của anh, bờ môi cũng không nhận được mà bắt đầu cất lên tiếng rên rỉ mơ màng. Bàn tay anh lại chạy lướt qua eo rồi xuống cái bụng bằng phẳng, dưới vạt yếm nó hung hăng dao động, mặc cho cơ thể cô run rẩy mà bức bối, sự trêu cợt càng lúc càng đầy cô trở nên kích thích, nhất là khi bàn tay kia ngày càng tiến dần đến nơi hoa huyệt.

Cô sợ hãi nhìn về phía cửa phòng, cô càng lo lắng. Mộ Lăng đang ở ngoài kia mà bản thân lại... đang cùng người đàn ông này ở trong này, tiếng ngâm nga của cô làm sao không lọt ra ngoài, nhưng cô lại không ngăn được môi miệng mình, không ngăn được bàn tay và ánh mắt của người đàn ông đó, không làm được bất kì điều gì mặc cho người đàn ông đó lăng mạ.

Bàn tay còn lại thì lần tìm bên dưới lưng cô tìm thấy mối nối sau lưng chiếc yếm, kéo sợi dây buộc màu bạc, chiếc yếm liền lỏng lẻo trở thành đắp hờ trên ngực, người đàn ông nhìn theo ánh mắt của cô, biết là cô đang nghĩ đến Mộ Lăng, liền nhếch môi, đột nhiên nảy ra một chủ ý. “ Cô có muốn biết vì sao Mộ Lăng lại bị thương không? Có muốn biết thân phận thật sự của anh ta không?” Người đàn ông cất giọng thương lượng, tất nhiên thương lượng này là vì bản thân người đàn ông biết rõ Mộ Lăng, hiểu rõ thân phận và lai lịch, mới dám tự tin nói như thế.

Chưa kịp để cô trả lời anh lại ấn môi lên miệng cô hôn lấy, lại là một nụ hôn tràn bá đạo, đầu lưỡi trơn tru quấn chặt lấy chiếc lưỡi thơm tho non nớt trên dụn, đùa cợt xâm lấn, đem hai chiếc lưỡi quấn quít lấy nhau trao đổi hơi thở và chất lỏng trong suốt, giữa nụ hôn cô bật ra tiếng nước nỏ, nhưng nó lại không ngừng lại mà kéo dài cho đến khi cô suýt ngất đi thì anh mới dứt ra cho cô hít thở, bàn tay nắm lấy sườn mặt của cô. “ Chỉ cần ngoan ngoãn với tôi một chút. Xem tôi là Mộ Lăng là được.” Người đàn ông nói xong liền mặc kệ cô có đồng ý với yêu cầu của anh ta hay không mà đã tiếp tục hôn cô.

Mặc dù không nói ra được là đồng ý hay không, nhưng bản thân cô thôi nói tiếng đừng với anh đã là một biểu hiện của việc đạt được thỏa thuận, đầu lưỡi trong khoang miệng cũng bắt đầu từ bắt buộc chuyển sang tình nguyện quyến luyến với anh. Tất nhiên anh làm sao lại có thể bỏ qua cơ hội như thế này được chứ, ngay lập tức bắt đầu quá trình công thành chiếm đất. Hai cánh môi quấn chặt lấy nhau hơi thở nóng bỏng phả lên mặt nhau, cảm giác ấm nóng làm cho cả hai người trong cuộc đều cảm thấy say mê.

Cơ thể cô dưới người anh dần cảm thấy nóng lên, một cảm giác quen thuộc len lỏi, nụ hôn cháy bóng thấp lên ngọn lửa dục vọng, cô dường như có thể xuyên qua lớp vải the khăn tay nhìn thấy được gương mặt người đàn ông trong gang tấc, trong nụ hôn tràn, cô mấp máy gọi tên. “ Ừm... A Lăng... ừm...” Thoáng chốc, người đàn ông giật mình, đẩy lỏng có cái gì đó ê ẩm, cũng có chút ngọt ngào là vì cô gọi tên người đó sao?

Chẳng mấy chốc, cô và anh đã hợp thành một, theo từng đợt di chuyển lên xuống anh lại từng chút ra ra vào trong cơ thể cô, đến thời khắc cuối cùng phun trào trong cơ thể cô, hai người đều rù rượi, ánh mắt cô sùng nước không còn chút tiêu cực, mi muốn díp lại một đường, cô nghe loáng thoáng câu

nói của người đàn ông.

“Anh ta đang lừa cô thôi, cũng không phải Tiểu thuyết gia, mà chỉ là một người đàn ông cơ hội lợi dụng tình cảm của cô thôi.”

---- Phân cách tuyến Sắc Lang màn thịt Thỏ ----

Ba ngày sau, vết thương trên người anh còn lại chỉ là một vết sẹo và thịt non, động chạm cũng không thấy đau nữa, chỉ còn cảm thấy hơi nhột một chút, anh liền theo lời hứa dẫn cô ra ngoài. Khỏi phải nói cô vui sướng và hi vọng một ngày này như thế nào, chỉ vì như vậy mà tíu tít bên tai anh mỗi ngày làm hại anh chỉ hận được đưa cô đi ngay vậy, mỗi lần như thế anh đều cười hiền xoa đầu cô, khiến cô cảm thấy rất được cưng chiều. Cũng như vậy trong thâm tâm cô cơ hồ có một nỗi sợ vô hình đáng lên...

Mấy ngày này đêm nào người đàn ông đó cũng tới tìm cô, lấy điều kiện là thông tin về anh để yêu cầu cô thuận theo mình. Ban đầu cô cũng cảm thấy rất gượng gạo, nhưng càng lúc, cô càng cảm thấy người đàn ông kia và anh rất giống nhau, có gì đó quen thuộc với nhau. Nhưng chưa một lần cô xem hai người đó là một, một người ấm áp, một người lạnh lùng, trái biệt nhau như vậy, lại không hiểu vì sao, dần dần những lần bị người đàn ông đó ép buộc cô lại vô tình xem đó là anh, thậm chí hồ động và ham thích cùng người đó như loại cảm giác mà cô dành cho anh.

Mà người đàn ông xuất hiện càng nhiều, suy nghĩ đó càng lớn dần...

Nhưng cô mặc kệ chuyện đó sang một bên, đem việc đi chơi làm trọng tâm chuẩn bị. Họ khởi hành lúc sáng sớm, anh chở cô đi dạo một vòng những nơi nổi tiếng trong thành phố dưới ánh sáng bình minh, họ chụp được rất nhiều cảnh đẹp, ngoài đi mua quần áo, anh còn dẫn cô đi ăn ở những quán ăn nổi tiếng trong X thị, còn đưa cô đi khu vui chơi, sở thú, công viên nước, cho cô một ngày đi chơi thỏa mãn.

Đến tối hai người mới trở về nhà, vừa về đến nơi anh đã dúi vào tay cô một thứ đo đỏ rồi đẩy cô vào phòng mình, cười cười nói. “Tối nay em phải ngủ phòng anh, giờ đi tắm trước đi.”

Cô bán tín bán nghi đi vào phòng tắm, còn ở ngoài anh đã chuẩn bị sẵn sàng sự bất ngờ dành cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Ngốc Dịu Dàng Của Sắc Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 9: Thịt thỏ trên bàn tiệc của Sắc Lang.

Thấy Mộ Lăng mạnh mẽ đóng cửa lại, Đường Tịch Mai một mình ở trong phòng tắm, khỏe môi không tự chủ bắt giác nở một nụ cười. Một ngày này cùng anh đi chơi, cô cảm thấy rất vui, bàn tay được anh nắm vẫn còn lưu lại hơi ấm, bên tai vẫn nghe loáng thoáng tiếng anh cười, có thể cùng anh đi mua sắm, ăn uống như vậy, vốn là chuyện cô luôn muốn, hai người đi chơi đến muốn quên cả trời đất, mãi cho đến khi nhìn thấy ánh dương lặn khuất dưới chân trời, mới hay là nên trở về nhà thôi, lần này ra ngoài cô cũng mua được không ít quần áo, vậy là không còn gì lo lắng nữa.

Ôm thứ anh đem cho cô vào phòng tắm vòi sen (*), cẩn thận đem quần áo thay ra, để cho nước chảy từ đầu xuống chân làm sạch cơ thể, đem toàn da thịt trở nên thơm tho mát rượi, bàn tay vừa định với lấy khăn tắm thì đột nhiên đèn trong phòng tắm tắt lịm, khi cô giật mình, còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì cánh tay đã bị người ta kéo lấy, rồi đột ngột rơi vào một lồng ngực rắn chắc, quen thuộc, nhưng đó không phải là anh mà là của người khác, chính là người đàn ông đó.

Khóa trụ hai cánh tay cô, người đàn ông chẳng mấy chốc đã đem cơ thể cô giam lỏng trong ngực, đôi mắt như cũ bị bịt lại, không nhìn thấy rõ bất kì điều gì, trên người cô giờ không có một mảnh vải che thân chỉ có bóng đêm làm thứ che chắn cho cơ thể yêu kiều xinh đẹp, thấy cô đã ngoan ngoãn thôi không phản kháng nữa, anh mới cất giọng nói. “Đã nói anh ta đang lường gạt cô, cô còn ngây ngốc để anh ta lường gạt sao?” Người đàn ông cười lạnh, trong giọng nói nghe rõ hai chữ bất mãn.

“...” Cô không trả lời, vì cô không biết chắc chắn lời người đàn ông này là thật hay không, cũng không biết người đàn ông này nói với mình những lời này là có ý gì. Cho nên cô im lặng.

Thấy cô không phản kháng cũng không nói gì, người đàn ông trái lại cũng không bức mình mà còn lớn tiếng cười nhạo, cười nhạo sự ngu ngốc của cô, cười nhạo con thiêu thân lao vào lửa, cười nhạo sự ngu muội và khờ dại của cô. Nhưng rất nhanh, người đàn ông thôi cười, bạc môi lạnh lẽo khẽ nhếch, ngón tay dùng sức nâng cằm cô, ấn xuống trên môi một nụ hôn triển bá đạo. Luôn như vậy, anh luôn thích loại hôn mà không cho phép người ta phản kháng, bức bối và trôi buộc không thể nào tránh thoát được, mùi hương cơ thể của cô, nhất là khi cô vừa tắm, kích thích khứu giác anh, chớp mũi cọ lên gò má cô, lạnh nhạt hô. “Rất thơm”

Bị làm nhột, cô càng muốn tránh khỏi người đàn ông, nhưng anh nào dễ để cô được như muốn, rất nhanh, đem một chiếc khăn tay đã chuẩn bị sẵn ra bịt mũi cô lại. Chưa đầy một phút trôi qua, cô đã trở nên yếu đuối vô lực, cơ thể hoàn toàn phải phụ thuộc vào anh. Trong lòng nảy lên dự cảm không lành, cô mấp má môi hỏi. “Anh lại muốn làm gì?” Khiến cô càng lúc càng trở nên bất an, bất an hơn nhiều những lần trước.

Khỏe mắt vô tình phát hiện một vật gì đó lóe lên một chút ánh sáng nơi giá treo quần áo, người đàn ông với tay liền lấy được nó, không nhìn thấy rõ ràng được nó là thứ gì, nhưng cảm nhận vẫn lờ mờ hiểu được dụng ý của người thiết kế ra nó. “Cái này không phải ban nãy Mộ Lăng đem đưa cho cô sao?” Anh lạnh nhạt nói, bàn tay dao động trên cơ thể cô mang theo chút treu đùa và chọc ghẹo liên tiếp dâng đem nó cố định trên người cô.

Mặc xong người đàn ông nhắc bông cô lên, sai chân chậm rãi đi đến cửa bên ngoài, vừa xoay tay nắm cửa vừa cười nói. “Không bằng để Mộ Lăng thấy cảnh chúng ta hoan ái đi.” Nói rồi bước chân ra khỏi phòng tắm, ra đến phòng của anh, anh không có ở đây, cửa phòng hãy còn đang khép hờ. Bên ngoài có tiếng bước chân người, đi qua đi lại, anh hẳn còn chưa ngủ, anh hãy còn đợi cô đi ra từ phòng tắm, anh hãy còn đang chuẩn bị dành cho cô sự bất ngờ. Nhưng bây giờ cô lại nằm trong lòng ngực của người đàn ông khác. Nước mắt cô không nhìn được lại chảy ra từng nơi khóe mắt, thấm lên chiếc khăn che đi ánh sáng. “Đừng có được không? Đừng mà... đừng để anh ấy nhìn thấy...” Cô nức nở, cầu xin người đàn ông đừng hủy hoại ngày tuyệt vời và hạnh phúc nhất của cô.

Nhưng không, người đàn ông chỉ cười nhạt rồi nhẹ nhàng đặt cô lên giường, lấy ra chiếc máy quay lần trước, nhấn nút quay, sau đó liền tiến gần về phía cô, áp lên người cô, vuốt ve gương mặt cô, nhẹ giọng bảo. “Phải khiến Mộ Lăng mở mang tâm mắt.”

“Um.. đừng mà...” Cô rên rỉ, tiếng kêu la rất nhanh mất hút trong cái miệng xâm thực của anh, hơi thở của cô chẳng mấy chốc phải thuận theo sự điều phối của anh, cái lưỡi thom tho bị anh quấn chặt, đầu lưỡi trơn tru miết lấy lẫn nhau, cô thấy bản thân đang dần dần bị anh hoàn toàn chi phối, cắn lấy lưỡi anh khiến trong miệng cả hai đều tràn ngập mùi máu tanh nhưng anh không vì vậy mà ngừng lại, hơi thở xít xao dồn dập và hấp tấp, từng luồng nhiệt khí cứ phản kích dồn lên mặt tất cả khiến cả hai rất nhanh đều nóng lên. Tiếng khóc nghẹn ngào chen lẫn giữa những lần trao đổi hơi thở.

Cô cảm thấy thế giới trước mắt dần như hóa thành trắng xóa, toàn thân đều trở nên rũ rượi vô lực, ngay cả thở cũng trở nên mệt mỏi, dường như càng lúc càng mất đi, đến khi gương mặt cô trở nên đỏ bừng kiêu kiêu, hơi thở sắp bị người ta rút cạn, thì anh mới buông cô ra cho cô hít lấy một ngụm khí gấp gấp, rồi lại đem miệng bản thân áp lên môi cô tham lam hôn lấy.

Hai bàn tay anh cũng bắt đầu dần dần di chuyển, vuốt ve đầu vai cô vuốt ve sườn mặt cô, đỡ lấy gương mặt cô nâng lên để nụ hôn càng lúc trở nên sâu và chạm gần đến giới hạn của cô hơn, sau đó nó cũng từ từ đi xuống, ngón tay tà tà về từng đường trên cơ thể cô, cách lớp vải mỏng trong suốt nắm lấy bên tuyết phong của cô xoa nắn, cả hai bên đều bị hai bàn tay của anh tập kích, không buông tha cho bất kì giây phút nào, chúng đem đôi khối mềm mại nhào nắn bên trong, đem hoa nhụy một lần rồi một lần cọ xát với lòng bàn tay thô ráp. “Um...” Cô khó chịu nức nở.

Sự động chạm của anh làm cô trở nên nhạy cảm hơn bao giờ hết, đầu lưỡi bị anh khuấy đảo trở nên điên cuồng, da thịt bị anh chọc trở nên đỏ ửng, mỗi tát da tất thịt đều truyền đến từng trận kích tình, mỗi lúc mọi nơi đều thở ra hơi thở hoan tình. Cô thấy lí trí càng lúc càng bị ăn mòn, dục vọng càng thêm mãnh liệt, cơ thể càng ngày nóng bức, cô muốn chịu không nổi nữa.

Mãi cho đến khi anh hôn môi cô đến đỏ bừng và bắt đầu đem môi lưỡi chậm chạp dờ xuống dưới thì bàn tay anh mới thôi không tra tấn đôi khối tuyết phong mềm mại, nhưng điều đó không có nghĩa là sẽ dừng lại, chúng không hề buông tha việc chu du trên cơ thể cô, len tay dưới vạt vải đỏ trong khiêu khích da thịt mẫn cảm xoa lấy bụng cô thỏa thích vuốt ve hông cô rồi chạy dạt xuống bắp chân, đem hai bắp chân cẩn thận vuốt ve lên xuống rồi nhắc cả hai chân của cô lên cho chúng choàng qua hông tham lam ma sát da thịt mịn màng mềm mại. “Um... um...”

“Đừng... um...” Cô sắp không xong, cả người đều chìm trong sóng tình dào dạt, nếu còn sức lực bàn tay cô chắc chắn sẽ níu chặt với ga giường ra sức giữ lấy cơ thể.

Môi lưỡi cũng cùng lúc đó cách lớp vải tập kích đôi tuyết phong của cô, tham lam chiếm đoạt và để lại từng nơi đi qua những dấu dầy tây đỏ, đầu tuyết phong bị xoa nắn đã sẵn cứng, nhũ hoa giương cao trên dục ánh nhìn, chất vải đỏ mịn màng trong suốt càng làm tôn lên vẻ đẹp tinh khiết của cơ thể. “Um um... á...” Chẳng mấy chốc nhụy hoa đã bị chôn trong miệng anh, đầu đã cách một lớp vải đỏ, nhưng anh hãy còn dễ dàng trêu chọc, mút rồi quấn chặt, thấm dầm lớp vải, làm bóng bẩy cả nhụy hoa bên trong bởi từng đợt liếm mút, đem môi răng cắn lấy chúng khiêu khích chúng khiến hai bên nhụy hoa hết bên này đến bên khác bị hôn đến đỏ bừng, đến đau rất anh mới thôi. “A a... um...”

Nơi đó là điểm nhạy cảm của cô, chỉ cần động đến là khiến cô trở nên rũ rượi, sức lực đến thở cũng trở nên gấp rút, cô muốn kêu ngừng lại nhưng lời nói ra chỉ còn là tiếng rên xiết.

Mà không ngừng lại ở đó, bạc môi mỏng dần dần dờ xuống dưới, da thịt trải dài những dấu đỏ bừng bởi những vết hôn cắn, xuống rốn, nó còn không hề ngừng lại, hơi thở nóng bỏng phả lên da thịt, chớp mũi chạy dài, hai cánh tay cũng dần cơ thể cô lên cao hơn, cao hơn, cuối cùng đem gương mặt của mình chôn tại nơi tư mật của cô, đầu lưỡi, ma sát với hạt đậu nhỏ cắn cắn nó, cơ thể cô liền không nhìn được run lên bần bật. “Um.. đừng... bản...” cô cảm thấy xấu hổ muốn chết, sao lại có thể chôn mặt ở nơi đó, cơ thể cô vốn đã bị trêu chọc nóng bừng bấy giờ lại càng cảm thấy bức bối.

Đầu lưỡi chẳng mấy chốc lần mò được đến ngoài hoa huyết, rồi lần vào sâu hơn, trơn tru và mềm mại cứ như vậy mà tập kích cô làm sao chịu nổi loại kích tình đó từ nơi sâu thẳm nhất, dịch lộ tuôn trào, thấm ướt chớp mũi anh, đem chiếc lưỡi liếm lấy mật dịch, anh khen. “Rất ngon.” Hải lòng thấy cô đã ướt át, anh mới ngẩng đầu lên, đem hay chân của nó choàng qua hông.

Sau đó, anh giải phóng dị vật, để nó cọ cọ với bên ngoài hoa huyết rồi chậm rãi từ từ đâm vào thích ra, đâm vào thích ra, càng lúc càng tiến sâu hơn, bên tai tiếng cô rên rỉ bậc ra theo từng lần xông vào hoa huyết kích thích anh nhiều hơn, vượt qua giới hạn của trước đây. Bất thình lình, anh đem dị vật đâm xộc vào nơi sâu nhất hoa huyết.

“A... um...” Đau đớn áp tới khiến nước mắt cô rơi ra như châu thoa, ước dầm cả tấm khăn bị mất, cô không có sức lực phản kháng, chỉ biết thét lên một tiếng, nhưng rồi bị môi anh chặn đứng lại, đầu lưỡi trơn tru trêu chọc, bàn tay lại tập kích hai bên tuyết phong, nhiệt độ trong người bị đau đớn rút đi dần dần trở lại, dị vật bên dưới cũng bắt đầu trở về quy luật ra ra vào vào.

Bên ngoài đèn vẫn sáng, vận động trong phòng càng thêm kịch liệt, tiếng rên rỉ càng lúc càng mất hồn, tiếng thở dốc ngày càng trầm đục, không khí trong phòng càng thêm ám muội, nhưng không ai ngoài họ lại phát hiện được điều này.

Mãi cho đến khi người đàn ông kia thực sự phun trào trong cơ thể cô, còn cô mệt mỏi đến không còn hơi sức ngất đi, tất cả mọi thứ mới chấm dứt, đem viên thuốc để giải tỏa hoạt động trên cơ thể cô cho cô uống một cách vô thức. Người đàn ông hài lòng đem chiếc camera nối vào tivi đối diện trong

phòng, hẹn giờ phát lại, rồi nhẹ cười để lại một mình cô trong phòng, trên người toàn dấu vết hoan ái, tấm vải đỏ vẫn còn dính trên người, nơi tư mật chất dịch tươm ra trắng xóa hòa cùng lạc hồng đỏ yêu kiều...

Bạn đang đọc truyện *Thở Ngốc Dịu Dàng Của Sắc Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chương 9: (Tiếp theo)

Bên tai tiếng rên rỉ mất hồn, tiếng thở gấp trầm đục, tiếng giường kêu cọt kẹt, tiếng vải vóc ma sát với nhau và có cả tiếng hơi tư mật tiếp nhận từng lần từng lần giao hợp. Còn chưa kết thúc sao?

“Tiểu Mai!” Cô nghe thấy anh gọi, được anh ôm vào lòng, lồng ngực anh thật to lớn và rắn rỏi đem đến cho cô thật nhiều ấm áp, cảm nhận được bàn tay anh đang dịu dàng lau đi nước trên gương mặt mình, cô ngẩng lên nhìn anh bằng ánh mắt trống rỗng rồi dụi đầu vào lòng anh như tìm thấy hơi ấm. Nhưng rút cuộc, nơi đáy lòng sự lạnh lẽo và sợ hãi đó rồi lại dâng lên, cô lại nghe thấy những thanh âm đó, đôi mắt không tiêu cự nhìn thẳng vào chiếc tivi đặt đối diện giường anh. Trên màn ảnh đang chiếu rõ hai con người đang cùng nhau đưa đẩy, gương mặt người đàn ông không nhìn thấy, nhưng người đang nằm bắt lực bên dưới kia không ai khác chính là cô.

Đúng rồi, là cô, cô bị một tên đàn ông không quen biết treu cọt, bị nhìn ngắm, bị chiếm đoạt, hết lần này đến lần khác. Đôi mắt anh từng tham lam nhìn ngắm cơ thể cô, môi miệng anh từng chiếm đoạt đôi môi cô, bàn tay anh từng chu du trên người cô, dị vật của anh từng ra vào nơi hoa huyết. Lần thứ nhất, cô vô phương phản kháng, lần thứ 2, cô phó mặc cho số phận, lần thứ 3, cô hoàn toàn bị chi phối.

Gương mặt cô gái trong màn hình đỏ ửng vì say tình, môi miệng cô gái bật ra từng tiếng ngân nga cùng thở gấp, cơ thể cô gái xụi lơ trong từng đợt xoa nắn, nơi tư mật căng tràn trong dị vật của người đàn ông.

Nhìn thấy cảnh đó, nước mắt cô không tự chủ chảy ra lăn dài trên đôi gò má, vốn đã ướt đầm giờ càng trở nên nhầy nhụa, bản bản, cơ thể trải qua hoan tình đều nồng đậm mùi vị hoan ái, dịch tình dính trên tay, trên người cô, là đây những vết tím bầm, những điều chứng minh cho một cuộc thâm hoan đầy nhiệt tình, còn có mồ hôi ướt đầm không còn biết rõ là của người đàn ông kia hay là của cô, bên dưới đau đớn, dòng lưu thủy vẫn còn tiết ra một ít làm cho nó ẩm ướt, nơi đó còn lưu lại chất lỏng của người đàn ông đó bên trong, bên ngoài và dính cả trên bắp chân cô. Thật bản!!!

Vậy mà bây giờ cô lại có thể ngây ngốc nằm trong cái ôm của anh? Có lẽ, nếu không có ngày hôm nay, có lẽ không để anh chứng kiến mọi chuyện như thế này, có lẽ, nếu chẳng có người đàn ông kia, cô và anh cũng không rơi vào tình cảnh như thế này. Điều cô muốn cũng chỉ là có một ngày vui vẻ với anh không được sao? Nhưng tại sao lại biến tất cả thành cơn ác mộng vậy?

Bỗng chốc cô nghẹn ngào nước mắt rơi rồi bất ngờ đẩy anh ra, trong con ngươi xinh đẹp giờ chỉ còn lại nước mắt và bàng hoàng. “Đừng chạm vào em... đừng chạm vào em... em thật bản... hư hư...” Cô đã cố để lừa mình dối người, lừa gạt bản thân rằng tất cả những gì xảy ra với tên đàn ông kia là chưa từng có, cô đã từng hi vọng có thể cùng anh có những ngày vui vẻ gần gũi, cô đã từng lừa gạt bản thân, chỉ cần mấy ngày nữa thôi cô sẽ thôi không sống bám anh, không ham muốn hơi ấm của anh, không còn thích cảm giác ôm vào lòng và thân mật với anh nữa, chỉ cần thỉnh thoảng có thể giả vờ vô tình gặp anh một lần, hoặc lặng lẽ mua tiểu thuyết anh bán, như vậy cũng đã đủ rồi.

Nhưng chính tay người đàn ông đem mọi ước mơ nhỏ nhoi của cô phá hủy, anh đã thấy hết, thấy cô bản như thế nào, thấy cô trở thành người phụ nữ của người khác, thấy cô ngang nhiên làm chuyện xấu xa đó trong nhà và ngay trên giường của anh, thấy cô rên rỉ mà phóng dăng như thế nào dưới cơ thể người đàn ông khác. Uất ức và phẫn hận, cô cảm thấy mọi thứ thật xa vời đối với mình.

Nhưng mặc kệ bị cô đẩy ra, anh vẫn ôm lấy cô lần nữa, nâng gương mặt cô lên cẩn thận hôn đôi môi còn sưng đỏ, hôn lên mí mắt đã đỏ hoe, đau lòng dỗ ngọt. “Đồ ngốc!!! Anh không chê em bản. Ngoan... nếu bản thì chúng ta đi tắm, sẽ thơm tho ngay thôi. Được không?” Anh đem cằm mình cọ lên mặt cô, biết cô đang rất hoảng loạn, bất kì ai cũng vậy, đáng nhẽ anh không nên để chuyện này xảy ra với cô. Đáng nhẽ không? Anh thầm nói trong lòng ngàn lần.

Đầu óc của cô hiện giờ đều trở nên trống rỗng, cô không biết bây giờ nên làm gì, nên đối với anh như thế nào, nên đối diện với mình ra sao, cô chỉ biết vô thức nghe theo lời anh nói, là anh sẽ không bao giờ làm chuyện có lỗi với cô, sẽ không tổn thương cô, bởi cô tin tưởng anh, vì anh là người tốt.

Thấy cô ngoan ngoãn gật đầu, anh liền bế cô vào phòng tắm, cho nước ấm vào bồn, đặt cô vào trong, lấy nước nóng rửa sạch da thịt cô, đem cơ thể cô cẩn thận tắm rửa một lần sạch sẽ, sau đó bọc cô trong khăn tắm rồi ôm cô ra ngoài.

Bên ngoài, lối đi không bậc đèn, nhưng bước chân anh lại thông dong không gì trở ngại, nằm trong lòng anh, cô cũng thôi không khóc nữa, chỉ có cánh tay vẫn cố chấp níu lấy vật áo anh, ánh mắt nhắm chặt không dám mở ra, đi vài mươi bước thì ra đến phòng khách, đem ôm cô ngồi lên ghế sofa, anh vạch trong chiếc khăn tắm tìm thấy gương mặt cô, nhẹ nhàng xoa đôi gò má hồng hào dịu dàng nói. “Đồ ngốc!!! Em không muốn xem món quà bất ngờ anh dành cho em sao?” Giờ ngón tay ra chạm lên đôi má nhũn nhặn của cô nhu nhu.

Cô ngắc ngư tránh, nhưng vẫn nghe lời anh hé mắt ra, phòng khách thật to lớn từ lúc nào đã được anh dọn sang một bên, trên nền sàn lót bằng gỗ hoa, trải rất nhiều rất nhiều cánh hoa hồng, chính giữa là những chiếc đèn cây lưu li xinh xắn xếp thành hình trái tim nho nhỏ, giữa trái tim có một chiếc hộp nhưng đỏ dưới ánh sáng vàng của đèn cây nó trở nên thiêng liêng và trân quý hơn cả, đem bàn tay dấu trong khăn tắm của cô nhất lên hôn lấy, nở nụ cười hiền, nhìn bộ dáng ngốc trần của cô mà nó. “Trở thành vợ của anh được không?”

Cô ngẩng ngốc nhìn một màn trước mắt rồi lại nhìn anh, sau những chuyện xảy ra, cô không hề dám mơ tưởng anh đối xử tốt với cô, cô cũng dám mơ anh sẽ không nghi kị cô, càng không dám mơ anh sẽ làm chuyện này với cô, là vì câu nói anh sẽ chịu trách nhiệm với cô sao? Nhưng đó vốn không phải là anh làm, hiện tại và bây giờ những điều này vốn không nên dành cho cô. Trong trái tim có gì đó thật đau đớn, nhưng cô lại cứng rắn ngoan cường với chính bản thân mình, nén nước mắt sắp chực chờ rơi xuống, hít một hơi sâu. “Anh vốn không cần chịu trách nhiệm với em, lần trước cũng là anh ta chứ không phải là anh? Tất cả những điều này... hức...” Cô vẫn không nhìn được, giọng nói trở nên đứt quãng rồi không thể nói nên lời nữa.

“Anh biết!” Anh nhìn thẳng vào mắt cô nói. “Anh biết, đã biết từ đầu, nhưng anh sợ nói ra em sẽ đi mất, anh càng hi vọng bản thân có thể chính là người đó, như vậy anh danh chính ngôn thuận trở thành người đàn ông của em. Nên xin em, đừng từ chối anh.” Lời anh chân thành mang theo sự cam đoan của một người đàn ông. Có thể hiện tại anh không xử lý được người đàn ông xấu xa đã làm chuyện đồi bại, có thể anh không và sẽ không bao giờ ngăn chặn được sự động chạm của người đó với cô, có thể anh sẽ vĩnh viễn không biết được người đàn ông kia là ai, nhưng anh muốn có cái gì đó trôi buộc, danh nghĩa cũng được, lòng biết ơn cũng được, tình yêu cũng được, anh chỉ muốn cô ở bên cạnh anh thôi.

Tránh né ánh mắt nghiêm túc của anh, cô không dám nhìn thẳng vào đó để trái tim càng thêm yếu đuối, cô vốn không hề xứng đáng với những điều này, vốn không và không bao giờ có thể báo đáp anh bất kì điều gì được, anh không nên tự mình trói buộc với cô. “... đừng như vậy được không...” Làm sao cô có thể chấp nhận thỉnh cầu của anh, tim cô rất đau, rất đau, có thể lí trí đã gục ngã rất nhiều lần rất nhiều lần, nhưng lần này cô không muốn nó lại một lần bất lực nữa. Quẹt khô nước mắt, có thể đây là lần duy nhất và cuối cùng trong đời cô nói những lời tổn thương người khác mà cũng là tổn thương chính mình, nhưng cô bắt buộc phải làm như vậy, hít thật sâu một hơi, vùng vẫy khỏi cái ôm của anh, để anh nhìn thấy cơ thể của mình, cương liệt nói.

“Anh có thể chấp nhận một người, trong cái đêm anh thương tích đầy mình, lợi dụng cơn mê mang thiếp đi của anh, đã bị một người đàn ông khác ấn lên chiếc ghế dài đối diện giường anh cưỡng đoạt sao? Anh có thể chấp nhận một người phụ nữ dấu điểm anh sự thật đó để rồi tươi cười trước mặt anh, ban ngày là thân mật với anh, nhưng khi đêm đến lại có thể cùng người đàn ông khác triền miên sao? Anh có thể chấp nhận một người phụ nữ mới một giờ trước đây còn đang bất lực rên rỉ dưới cơ thể người đàn ông khác, mặc kệ anh ở bên ngoài sao? Anh không để ý đến chuyện đó sao? Đừng tự lừa gạt bản thân nữa...” Cô nói xong cũng cảm thấy sức lực toàn thân rút cạn, cơ thể mất khống chế ngã xuống, nước mắt lạnh lẽo rơi, nhưng khóe môi lại nở nụ cười, anh tốt như vậy đáng nhẽ không nên để tâm đến cô.

Bóng dáng của cô còn chưa kịp tiếp lấy mặt sàn đã bị anh tiếp lấy. “Đồ ngốc!!! Em nói nhiều như vậy chỉ để anh từ bỏ với em sao??? Đừng có mơ... bởi vì ANH YÊU EM.”

Nháy mắt đó, cô cảm thấy trong trái tim có cái gì đó sụp đổ, trong ánh mắt chỉ chứa bàng hoàng và kinh ngạc, anh đã cúi đầu xuống hôn lên môi cô. Nụ hôn dịu dàng mang theo chút cưng chiều, chẳng mấy chốc cô đã không khống chế được mà đáp lại anh, hai đầu lưỡi trong khoang miệng quấn quít đến si mê, chu du và khuấy đảo, tham lam mà nóng bỏng, còn có một loại ngọt ngào chẳng mấy chốc xâm chiếm cả hai trái tim.

Khi dứt ra, khóe môi anh nở nụ cười. “Làm vợ anh? Được không?”

Nhìn nụ cười trên môi anh, cô ngốc nghếch gật đầu, chủ động chạm lên môi anh như một lời đồng ý. Có thể như lời mà gã đàn ông đó nói với cô, anh đang lừa gạt cô, đang lợi dụng cô, nhưng ngay tại thời khắc này, chẳng còn thứ gì quan trọng nữa, cô tin tưởng anh, liệu rằng ngọt ngào này là giả dối, liệu rằng lời nói này là lọc lừa, liệu rằng tình yêu mà anh thổ lộ là dối trá, cô cũng tình nguyện bị sa thân vào, có thể đến cuối cuộc đời này, không một người đàn ông nào mang lại cho cô cảm giác này cho cô nữa. Nếu đây chỉ là giấc mơ, hãy để giấc mơ này trở thành giấc mộng đẹp nhất của cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Ngốc Dịu Dàng Của Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 10

Sáng hôm sau...

Đồng hồ treo tường đã là 8h 30', nhưng rèm cửa vẫn chưa kéo lên, đèn hắt còn chưa tắt, đèn lưu li trên nền nhà vẫn chói rục, những cánh hoa hồng đã tàn úa vung vãi khắp sàn, trên bàn tròn, trong phòng khách mọi thứ vẫn còn lộn xộn. Trên ghế sofa, hai bóng dáng một lớn một nhỏ vẫn dính lấy nhau không buông, anh vẫn ôm lấy cô, cẩn thận che chở, còn cô cũng ôm lấy anh, nép mình vào ngực anh.

“Ừm...” Một tiếng nấc tỉnh giấc cất lên, bàn tay nhỏ nhỏ giờ ra dụi dụi mắt, từ trong lòng anh ngẩng đầu lên, thấy rõ người đàn ông cùng mình ngày hôm qua vẫn còn đang say ngủ, cánh tay to lớn của anh còn đương gác lên người mình, ánh mắt vô tình rơi vào chiếc nhẫn trên tay, khóe môi chợt nở nụ cười. Cô đồng ý lời cầu hôn của anh rồi. Mọi chuyện xảy ra nhanh đến nỗi khiến cô trở nên ngỡ ngàng, cảm giác những chuyện tồi qua chỉ như giấc mộng mờ đầu là đau thương kết thúc là hạnh phúc. Nếu không có đoạn đầu đó...

Nhưng không sao, giờ cô là của anh, nếu người đàn ông đó còn xuất hiện cô sẽ gọi tên anh, sẽ để anh bảo vệ cô, cô mới không sợ nữa. Nghĩ đến những lời anh nói tồi qua, trong lòng cô đều tràn ngập vui sướng. Ngồi dậy cẩn thận để không đánh động anh, con người đen trong trẻo chăm chú nhìn gương mặt anh, lúc ngủ trong anh có vẻ lạnh lùng và nghiêm nghị hơn thường ngày, gương mặt tuấn tú với sườn mặt cương nghị khiến anh toát ra vẻ lạnh lùng và khó gần. Nhưng chỉ cần anh nở nụ cười, mọi đường nét đều trở nên nhu hòa ấm áp. Ngón tay cô rẽ vài đường lên mặt anh, vẫn không tỉnh. Môi cô mím lại cười, nếu được như vậy mãi thì tốt biết mấy.

Đang thất thần nhìn gương mặt anh thì... “Grừm... grừm...” có cái gì đó đang run lên, lặn vào bên dưới mép ghế salon mới lấy ra được một chiếc điện thoại. Anh có sử dụng điện thoại sao? Loại điện thoại này hình như trông quen quen? Giống như cái điện thoại tai thò đó? Vừa nhấn nút nghe chưa kịp đáp lời thì đầu dây bên kia, một giọng đàn ông tràn đầy hồ hởi cất lên.

“Mộ Ca, sao rồi? Anh thật cô gái họ Đường kia được chưa? Cô gái đó thật ngốc, chỉ một chút dịu dàng là bị lừa rồi. Sợ là nếu anh không nói ra chắc đến cuối cùng cô gái đó cũng không biết, người đàn ông là nỗi sợ hãi của cô ấy lại chính là anh, mà anh cũng không phải là tiểu thuyết gia gì, mà chỉ muốn lường gạt lòng tin của cô ấy, rồi chiếm đoạt cô ấy thôi. Tính ra cũng hơi tội... Mộ ca... Mộ ca... tút tút...” Đầu dây bên kia không nghe thấy gì ngoài âm thanh ngắt máy.

Mọi thứ trở nên thật yên tĩnh...

Chiếc điện thoại cầm trên tay cô vô lực rơi xuống đất, vang lên âm thanh bộp bộp, nhưng cô hoàn toàn không để tâm.

Bàng hoàng, thất vọng, sững sốt, đau lòng, ánh mắt cô đại ra rồi hóa thành trống rỗng...

Một lúc sau, ánh mắt ấy mới tìm thấy được tiêu cự, dò tìm nhìn về phía người đàn ông hãy còn đang nằm bên cạnh mình, vẫn gương mặt đó, vẫn con người đó, nhưng cô cảm thấy thật xa lạ, trái tim cảm thấy dường như ngừng đập, lồng ngực phập phồng một cảm xúc ngổn ngan khó tả, tay chân đều trở nên vô lực, sinh khí trên người đều như rút cạn đi, trong lòng cô còn lại chỉ là lạnh lẽo. Thật lạnh!!!

Xung quanh mọi thứ đều trở nên u ám tối đen...

Nước mắt chậm chạp tuôn ra từ nơi hốc mắt, nhưng cô không lau, ánh mắt nhìn anh, một tia lưu luyến hiện lên rồi tắt lịm, ôm trái tim rỉ máu trong ngực, lòng âm thầm hạ quyết tâm, đối với anh cũng là đối với chính mình... khỏe mới cô nỡ nụ cười đau thương...

Cô bỏ đi.

“Cạch cạch.”

Cho đến khi tiếng cửa nhà vừa mở ra rồi cũng đồng thời đóng lại một cách nhẹ nhàng, như nói rằng cô đã rời khỏi, thì ánh mắt người đàn ông nằm trên ghế sofa long tuồng chừng đang ngủ say kia mới mở ra, ráo hoảnh và tỉnh táo không giống như một người vừa tỉnh ngủ, đôi hàng chân mày nhú chặt, trong lòng anh cơ hồ nổi lên một cảm giác bất an, bất an đó là gì anh không rõ, chỉ là cảm thấy trong lồng ngực có chút mất mát, chỗ nằm bên cạnh vẫn còn vương lại chút hơi ấm của cô, như nói lên cô mới vừa rời khỏi anh thôi.

Có lẽ là sẽ vĩnh viễn rời khỏi cuộc đời của anh?

Nhưng anh thấy hơi nhói...

Mày anh càng nhú chặt, tự ngồi dậy, vò mó tóc rối, nhiệt tình hôm qua như vẫn còn lưu lại ở nơi đây, ấy vậy mà hôm nay, có lẽ rồi sẽ như chưa có chuyện gì xảy ra. Anh không gặp cô và cô cũng không gặp anh, không ai biết rõ nhau và cũng không cần biết rõ nhau. Đúng vậy!!! Hãy lạnh nhạt và xa cách như vậy. Đối với phụ nữ, anh chưa bao giờ là một người niệm tình, cũng không phải chưa từng làm tổn thương ai, anh không yêu ai, cũng không thực sự sẽ lưu luyến đến một người nào. Anh là sát thủ tình trường, cũng là một người lạnh bạc.

Đáng nhẽ ra phải như thế...

Lấy trong túi áo sơ mi ra một hộp thuốc lá cao cấp, bật quẹt, khói thuốc tỏa ra nghi ngút, ánh mắt díp lại một đường, bạc môi mòng hé ra một nụ cười trắng. Không khí yên tĩnh như vậy, khiến anh nổi lên một suy nghĩ. Cô có thật cứ như vậy rời đi không?

“Grừm... grừm...” Điện thoại cô để lại trên bàn run lên, anh nhấn nghe. “Mộ ca, anh định là cứ như vậy để cô ấy đi sao?” Thái Chính Cần bên kia nghi vấn hỏi. Anh ta biết rõ, anh là một người bạc tình, đúng nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, phụ nữ mà anh đã từng đặt vào mắt đều có những người bị anh làm tổn thương, nhưng chưa bao giờ anh may mắn cảm thấy điều đó là một cái gì đáng để tâm cả, nhưng sao lần này anh ta lại cảm thấy mọi thứ lần này hình như không phải như vậy.

Đây là lần đầu tiên anh ta thấy anh thực sự để tâm vào một người phụ nữ, đặt hết tâm huyết vào việc để người đó yêu thương mình, thậm chí chỉ vì sớm muộn gặp người đó mà từ chối trị liệu trong bang. Có thể giữa những hư tình giả ý đó, anh ta phát hiện có cái gì đó là thật lòng. Nếu làm hết thấy bao nhiêu truyện đó chỉ vì để một ngày hôm nay cô rời đi mà không trở lại, thì liệu rằng anh có thực sự không để tâm đến cô sao?

Nghe câu hỏi của anh, Mộ Lăng cười khẩy. “Chắc gì đã đi? Không chừng đi một chốc rồi lại giống như đám phụ nữ kia? Quay lại một khúc hai nháo ba thất cô không chừng.” Anh lạnh nhạt nói. Đúng vậy, chỉ cần cô quay trở lại gặp anh, hoặc là náo loạn với anh, như vậy chính là đúng theo kế hoạch, để anh chán ghét cô. Nhưng nếu cô không quay trở lại thì sao? Chắc chắn sẽ không, không có người phụ nữ nào tình nguyện bị người ta lường gạt một cách vô tri vô giác như vậy mà lại không cảm thấy tức giận hay đau lòng...

“Nếu không thì sao?” Thái Chính Cần biết rõ, anh chính là ghét nhất loại phụ nữ bám dai như đĩa, hoặc là loại người không có chút suy nghĩ mà giấu vớ giương oai trước mặt anh, như vậy chẳng khác nào động đến đại kỵ của anh. Nhưng bây giờ, anh lại cố tình làm nhiều chuyện xấu xa với cô như vậy, anh ta không ngờ là lại chỉ vì anh muốn cô giống như những người phụ nữ khác, như vậy anh sẽ chán ghét cô. Từ khi nào anh đã có thể suy nghĩ nhiều như vậy về một người phụ nữ?

Nếu không? Sẽ sao... Anh thấy hình như có cái gì không phải? Cô sẽ không quay lại? Cô sẽ nghĩ quẩn? Cô sẽ bị người khác lường gạt? Ba câu hỏi đột

nhiền bũa vậy anh khiến cho anh nảy lên một tia bất an, nhưng có như vậy thì anh cũng nào để bị người khác xoay chuyển thế. “Như vậy thì tốt, không vương bận...” Không vương bận, đúng vậy. Lời này nói ra xong, anh bỗng đứng rơi vào bất thần...

Cúi đầu dụi tắt tàn thuốc xuống nền đất, nhìn rèm cửa hãy còn chưa kéo ra, rồi anh nằm lại chỗ cũ và nhắm mắt lại...

Nhưng cô thực sự rời khỏi cuộc sống của anh rồi...

Nhiều ngày nữa lại trôi qua, anh vẫn ở đó, cô lại không một lần cô trở lại, hôm trước lúc cô vừa đi, sau khi ngủ thêm một giấc thì anh lại bắt đầu nhàm chán đi vòng vòng căn hộ nơi họ sống cùng nhau mấy ngày qua, nơi nào cũng lưu lại dấu ấn của cô.

Bếp nơi cô hay nấu ăn.

Vườn hoa lộ thiên nơi cô hay phơi quần áo.

Phòng khách nơi cô ngày ngày lau dọn.

Phòng ngủ nơi anh hay đột ngột tập kích cô.

Một chốc sau phát hiện một thứ mà cô để lại, chính là chiếc nhẫn anh còn mới trao cho cô và số tiền mà anh đưa trước cho cô để cô mua những thứ lặt vặt linh tinh cho mình, bao nhiêu tiền đều nguyên vẹn, túi đồ để lại gần như trọn vẹn cũng chỉ mang theo vài bộ quần áo đơn giản bên mình. Cô không gọi điện cũng không báo gì về, giống như quyết tâm sẽ biến mất khỏi cuộc sống của anh mà không có chút lưu luyến gì.

Cô cứ đi như vậy sao?

Anh cảm thấy nồng đậm mất mát...

Mà thời gian càng dài, mất mát càng lớn, khiến anh suýt không chịu nổi mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thở Ngốc Dịu Dàng Của Sắc Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chương 10: (Tiếp)

Trong một phòng khách xa hoa sang trọng của một căn biệt viện nằm bên ngoài thành phố X. Bây giờ là ban ngày ánh sáng tỏ rõ, đã là một tháng sau cái này mà cô ra đi đó, trong phòng, ngoài Mộ Lăng ra còn có một người đàn ông, và một người phụ nữ. Người đàn ông ngồi vị trí chủ vị liếc nhìn cô gái nhỏ bên cạnh mình, rồi lại nhìn người đàn ông đang muốn nói mà bức bí không chịu nói kia, lạnh nhạt nói

“Mộ Lăng, hôm nay cậu lại đến làm phiền tôi có việc gì?” Chữ “lại” được nhấn rất mạnh.

Nghe vậy anh mới ngồi ngay ngắn lại, nhấp một ngụm trà, chép miệng nói. “Hoắc Đại, anh có thể triệu người của Tề gia về sớm được không? Đạo này bạn tốt của anh cảm thấy không ổn rồi.” Câu văn quen thuộc n lần, lần nào đến cũng nói câu này, ài, nghe riết rồi cũng đã thuộc nằm lòng.

Hoắc Đại: “= _#|||“. Đừng nhìn tên đàn ông có vẻ ngoài hào hoa phong nhã, cao thủ tình trường, lạnh lùng, trầm ổn trong mắt người ngoài này mà ngộ nhận rằng tính cách thật của anh cũng như vậy. Nhấn mạnh ‘tính cách thật’, nhà họ Mộ lắm cái quái bệnh, mà nặng nhất là bệnh làm phiền người khác, bệnh thứ nhì là bệnh che giấu bản thân quá giỏi. Đến mức trên đời này chỉ có một vài người biết được sự thật.

“Mộ Thiếu gia...” Cô gái bên cạnh lên tiếng, nhưng nói nửa chừng lại sửa lại. “Mộ Lăng, thiếu... à A Mạnh đang mất kiên nhẫn, anh nói luôn đi.” Nếu không lại mất đến nửa ngày mới đi hết đầu đuôi câu chuyện. Cô gái vừa nói vừa đem trái cây ra từ từ gọt.

Thấy người ta đã dấn ba chữ ‘Đồ phiền toái’ lên mặt anh rồi, anh đành tuân tặc kể hết mọi chuyện ra.

Nghe xong cô gái đầu môi nhìn anh đáp. “Xấu xa.”

Người đàn ông thấy vậy, nở nụ cười khực khặc, nhóc con này cũng không phải là khù khờ hết, xoa đầu cô gái xong mới quay sang nói với anh. “Chuyện này là cậu sai thật rồi. Bây giờ còn không mau đi tìm cô ấy đi!!!” Cuối cùng cũng chờ được đến ngày phong lưu lão nhị rút cuộc bị một người phụ nữ thu phục.

Mộ Lăng còn chần chừ, cô gái bên kia đột nhiên bị nôn nghén ôm mặt chạy đi, người đàn ông cũng vội bước theo sau, trong phòng khách chỉ còn lại mình anh, nhìn theo bóng lớn một lớn một nhỏ của hai người họ, là chênh lệch nhưng lại hòa hợp như vậy. Trong lòng anh có cái gì đó nảy lên...

--- Phân cách tuyến Thở ngốc về nhà Sắc Lang ---

Trời đã xế chiều, trong một con hẻm nhỏ trong một khu nhà ở tập trung tự phát, có một hàng bán mì vừa thu dọn bàn ghế sau một buổi buôn bán thường

lệ. Xa xa, một ánh mắt cẩn thận dõi theo bóng dáng nho nhỏ đang làm việc rất chăm chỉ, cô dường như gầy đi một vòng, mái tóc đen dài giờ chỉ qua chấm lưng. Không nhìn thấy được rõ gương mặt nhưng anh biết rõ người đó là cô.

“Mộ Ca, anh không qua nhìn chị dâu một chút sao?” Thái Chính Cần cẩn thận hỏi, ngày đó thấy thái độ của anh khác lạ, anh ta đã phái người đi theo cô, một là theo dõi, hai là bảo vệ, bởi vì anh ta có cảm giác rằng, chỉ cần cô xảy ra chuyện, anh sẽ không để cho người động đến cô được yên thân đâu. Không ngờ một tháng sau, anh quả nhiên muốn tìm đến cô. Thái Chính Cần cảm thấy bản thân suy nghĩ thật chu toàn.

Nghe được hai tiếng 'chị dâu' của anh ta, đột nhiên Mộ Lăng cảm thấy rất vừa ý, là cháu dâu, đúng vậy. Đây là lần đầu tiên mà một người phụ nữ của anh có quyền được xưng hô như vậy, nghe hợp ý anh đến lạ thường. Bước chân đang định bước ra từ chỗ nấp mà đi về phía cô, thì đột nhiên có một tên đàn ông xuất hiện, thấy thái độ không ngạc nhiên, mà thân thiện, còn nở nụ cười với hắn ta, hình như hai người có quen biết, mày rậm nhíu lại một đường.

“Cậu ta là A Nguyên, là một người sống trong hẻm này, từ ngày chị dâu đến đây, cậu ta ngày nào cũng lần la bắt chuyện.” Thái Chính Cần nhỏ giọng nói. Cậu thanh niên này hình như đánh chủ ý lên người chị dâu đây, thấy gương mặt anh đen đen, anh ta càng cố tình làm cho nó đen hơn. “Ngày trước, sau khi rời khỏi đó, chị dâu đi lang thang mấy ngày rồi hôm trời mưa, cô ấy bị ngã ngay đầu con hẻm này, là bà chủ quán mì giúp cô ấy.”

Vừa nghe, anh vừa cảm thấy hối hận, ánh mắt mãnh liệt nhìn về phía bên đó.

Mà bên này, Đường Tịch Mai vừa nói chuyện với cậu thanh niên, vừa thu dọn mấy thứ đĩa, chén trên bàn cất vào nhà.

Thấy cậu thanh niên kia vừa đến, bà chủ quán dùng ánh mắt mờ ám nhìn qua nhìn lại hai người, cười hi hi ý nói bà hiểu hết rồi, chọc cho gương mặt cậu thanh niên đỏ lên vì lúng túng. “Dì Dương, hôm nay con muốn dẫn Tiểu Mai ra ngoài một chút, có được không dì?”

Bà chủ quán cười hặc hặc nói. “Tụi trẻ mấy bây thích đi đâu thì đi, bà già này không quản.” Nói đoạn còn nháy mắt với cô rồi tiếp mở bát đĩa trong tay cô. “Tiểu Mai, con đi với A Nguyên đi, ở đây còn mấy việc vặt vãnh ta lo.”

Nhìn bàn ghế cũng đã thu dọn gần xong xuôi, cô hơi hơi yên lòng, cuối đầu chào bà chủ quán rồi nở nụ cười với cậu thanh niên, rồi bước theo chân cậu ta.

Trong đôi mắt người đàn ông tên A Nguyên kia, khẽ lóe lên tia sáng lạnh, khóe môi nhếch lên một nụ cười gian trá.

Trong vô thức, cả hai người bọn họ càng lúc càng đi sâu vào trong, người và nhà có người sống càng lúc càng vắng dần, chỉ còn lại một vài căn nhà bỏ hoang đã lâu không người đi đến. Mãi đến khi cô nhận ra con đường mà họ đi cũng càng lúc càng thâm thẳm và vắng người hơn, thì cậu thanh niên kia mới dừng bước chân lại, hô to lên. “A Bạc đại ca, em dẫn người đến rồi đây.”

Trong bóng tối, một đám thanh niên mặt mày bặm trợn, một số người vết thương lần trước còn chưa bình phục hẳn nhưng vẫn cố tình đến, trong nhóm, một tên đàn ông bước ra, biểu tình trên mặt hắn ta là hung tợn và thù hận, một bàn tay đỡ lấy nơi đứng quán, cơ thể lại được hai tên đàn em nhắc ghế rồi để ngồi lên đó. “Con ranh!!! Chúng ta lại gặp nhau.”

Cô giật mình nhìn tên đàn ông đang cười kệt cồm nhìn mình, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi bất an, chính là hắn ta, gã đàn ông chặn đường cô hôm trước. Cô nhìn về phía người thanh niên tên A Nguyên, thấy hắn ta đang cười cợt nhìn mình, thấy gương mặt như sói đói của đám đàn ông vây xung quanh mình, cô âm thầm than không ổn. Con người đen nhánh tràn đầy sợ hãi, bước chân càng lúc càng lùi về sau.

Gã đàn ông A Bạc thích thú nhìn bộ dáng sợ hãi của cô. “Mày cũng biết sợ sao? Mẹ nó!!! Lần trước tên đàn ông của mày làm tao suýt tàn phế. Bây giờ nó đâu rồi? Không có ở đây thì mày đừng hòng trốn khỏi tay tao. Đêm nay bọn tao sẽ làm mày sung sướng!!! Haha...” Nói rồi liếc mắt nhìn đám đàn em, cười gian ác.

Tức thời đám người kia xoa xoa tay, dùng ánh mắt châm chọc xoi mói nhìn chằm chằm vào người cô, bước chân càng lúc càng tiến gần, tên đàn ông tên A Nguyên kia, đứng gần nhất chẳng mấy chốc đã đứng bên người cô, khóe môi mấp máy. “Tiểu Mai, hôm nay phục vụ anh trước.” Cánh tay vươn ra vừa định nắm lấy cổ cô thì...

“MÀY DÁM ĐỘNG VÀO VỢ ÔNG THỦ XEM!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thở Ngốc Dịu Dàng Của Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Chương 10: (Kết)

“MÀY DÁM ĐỘNG VÀO VỢ ÔNG THỦ XEM!!!” Âm thanh lạnh lùng và quen thuộc cất lên, hơi ẩm và mùi hương ấm nóng thân thuộc chồn vờn nơi chóp mũi, nhịp tim trong lồng ngực hãy còn đang đập vội, bàn tay đã quen nắm lấy cổ tay cô nhẹ nhàng kéo lấy bóng dáng cô, ôm vào trong ngực, cô kinh ngạc, còn chưa kịp phản kháng, mái đầu đã áp lên lồng ngực của anh, nghe được nhịp tim anh đập rộn ràng, cánh tay của anh bảo bọc lấy cô. Làm sống lại một đoạn kí ức đẹp đẽ, nhưng đẹp đến mấy cũng không phải là sự thực, cô muốn đẩy anh ra, nhưng tình huống của họ bây giờ không phải là lúc nên làm như vậy.

Ánh mắt anh lãnh liệt liếc nhìn một đám người, sau đó một cước đá thật mạnh và sườn tên A Nguyên đứng đó, tốc độ rất nhanh, lại chuẩn xác mười phần sức mạnh, khiến bóng dáng của hắn ta văng đi rồi đập một cái vang dội vào tường phun ra một ngụm máu tươi nằm thoi thóp trên đất không gượng dậy nổi. Thu chân lại dứt khoát, anh lại cẩn thận che chở cô trong ngực.

“Mẹ nó!!! Đồ kì đà càn mũi!!!” Tên đại ca quát lên. Sự xuất hiện của anh làm cho tên A Bạc kia điên tiết, hắn ta hô hào cho đám đàn em xông lên, nhưng chuyện lần trước vẫn làm cho bọn họ hơi sợ, thân thù người đàn ông này không những không tồi mà còn là cực tốt lần trước bọn họ còn tốt thì đánh còn không lại huống hồ bây giờ, nhìn tên đại ca giờ đang gào thét ra lệnh cho họ, rồi nhìn tên A Nguyên người còn nguyên vẹn nhất trong nhóm đã vô phương gượng dậy, cả đám cảm thấy không đáng như vậy, liền liều mạng mạnh người nào người nấy chạy mất dép.

Nhưng người của anh đã sớm cho vây bên ngoài, lần trước tha cho bọn họ mà đám người này tật xấu không chữa còn dám có ý định động tay động chân lên người phụ nữ của anh, nếu không cho đám này ra trò thì anh mới là ngu ngốc. Cho nên đám người kia vừa chạy ra ngoài đã bị tóm gọn. Ở đó hiện tại chỉ còn lại mỗi tên A Bạc và tên A Nguyên đã bất tỉnh nhân sự, mọi chuyện xảy ra như lần trước khiến cho hắn ta lâm vào sợ hãi, ánh mắt lạnh lẽo của anh lia qua người khiến da đầu hắn ta run lên.

Tầm mắt thấy tên A Bạc đã ngoan ngoãn bất động, anh mới cẩn thận nhìn lên nhìn xuống người cô, thấy cô không bị tổn thương gì, chỉ có ánh mắt còn hơi sợ hãi nhìn mình, nhưng anh vẫn lo lắng hỏi. “Em có sao không?” Anh dịu dàng cất lời. Ôm cô trong ngực mới thấy cô gầy và hốc hác hơn trước, vòng eo đã mảnh khảnh giờ chỉ còn quá nắm tay, vẻ mặt cũng tiều tụy. Nghĩ đến nơi ở xập xệ mà cô sống một tháng qua, rồi chuyện xảy ra, đồ ngốc này sao lại bị người ta lường gạt như vậy.

Thấy anh lại dùng giọng nói dịu dàng đó cô vội đẩy anh ra bước về sau, cách anh một khoảng rồi mới đáp lời. “Em không sao? Cảm ơn anh đã giúp em.” Thái độ này, xa lạ, ngăn cách, khách sáo giống như anh và cô là hai người xa lạ, mới một tháng trôi qua, nhưng cũng đã làm cô hiểu ra bản thân vĩnh viễn cũng chỉ là một hồi phụ cảnh trong sống của anh thôi, bị anh lường gạt, bị anh dụ dỗ,... đều là vì sự ngu ngốc của cô. Nếu hôm nay anh xuất hiện ở đây, cứu cô, vậy hãy cứ coi anh là người không quen biết, không gọi lại chuyện cũ là tốt nhất, mặc dầu cô cảm thấy đầy lòng thật ê ẩm.

“Cạch cạch.” Tiếng súng lên chốt thanh thủy êm tai giữa một địa phương im ắng đen đui, tiếng cười trầm khàn của tên A Bạc cất lên, làm cho hai người bất thành lĩnh nhìn về phía hắn ta. Gương mặt hắn ta hăng từng đường nét xấu xí bởi giận dữ và điên loạn, cơ thể vẫn không đứng được nhưng ánh mắt tràn đầy sự xấu xa, chòng chọc về phía hai người. Nòng súng chia về phía Đường Tịch Mai, khoe miệng hắn ta nhếch lên tia gian trá khó phá hiện. “Tình cảm gớm!!! Bọn mày hôm nay sẽ chết trong tay tao thôi.” Nói xong cùng liền bóp cò.

Hắn ta vô cùng tự tin. Có thể anh có thân thù tốt, có thể anh đánh bại được mọi tên đàn ông, nhưng chung quy anh vẫn là con người, trước súng đạn, là yếu thế.

“Đoàng!!!”

“Đoàng!!!”

Hai tiếng súng nổ vang lên trong con hẻm vắng, một viên đạn đâm xuyên qua da thịt, có tiếng thét ré lên của một tên đàn ông, có tiếng máu chảy tách tách xuống nền đất.

Cô ngốc trần nhìn một màn trước mắt, máu từ vai anh tuôn ra, phúng lên mặt cô đỏ rực, trái tim như bị bóp nghẹn trong lồng ngực, cô ngây ngốc nhìn anh quên mất phản kháng, còn anh tựa đầu vào vai cô thờ dốc từng ngụm. Cô cảm thấy mọi thứ trước mắt đều tràn đầy một màu đỏ như máu. Quên mất hô hấp, quên mất phản ứng, sợ hãi và bàng hoàng cứ bủa vây, cho đến khi anh thều thào cất tiếng nói. “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Cô vội ôm lấy cơ thể anh, nước mắt ần ần rơi xuống, đỡ lấy anh không để anh ngã xuống, ánh mắt không thèm nhìn về phía tên đàn ông A Bạc kia, không thấy được vẻ thống khổ bị một viên đạn bắn xuyên qua tay của hắn ta, tai chỉ tiếng bước chân của một người đàn ông càng lúc càng tiến gần về phía họ. “Chị dâu, để em đỡ Mộ ca, xe anh ấy đặt ở đầu hẻm thôi.” Thái Chính Cần đỡ lấy người anh, bờ vai anh hãy đang gác tay lên bồng trở nên trống rỗng, bước chân cô có chút khựng lại.

Cô có nên đi theo anh không?

Sau những chuyện đã xảy ra, mọi thứ không còn như trước nữa?

Chọn anh? Hay là buông tay đây?

Đột nhiên, cổ tay bản thân bị người ra nắm lấy, bàn tay to lớn của anh ôm lấy toàn bộ bàn tay cô, nắm rất chặt, như sợ cô sẽ lại biến mất, một chút đau đớn trên bàn tay truyền đến, trong lòng thoáng ngáy ra, trái tim không khống chế được lại nảy lên một nhịp, khoe môi nhếch lên nụ cười, e là cô đã sớm có câu trả lời cho chính mình, bước chân nhanh tiến lên đi song song với anh...

--- Phân cách tuyến Không biết tên ---

Sáng hôm sau, anh giật mình tỉnh giấc, khung cảnh quen thuộc, trần nhà màu trắng hiện lên trước mắt, là trong căn hộ đó, tại phòng của anh mọi thứ vẫn như cũ, vén áo lên nhìn vết thương trên vai đều đã được băng bó kĩ lưỡng, viên đạn hình như đã được gấp ra, ánh mắt đảo đảo nhìn xung quanh lại không thấy ai đâu, anh liền nhịn đau bước xuống giường, đi ra ngoài xem.

Phòng bếp, không có người.

Phòng khách cũng không thấy ai.

Vườn hoa lộ thiên cũng chẳng thấy bóng dáng.

Phòng ngủ cũng chẳng thấy người.

Ngay khi anh vừa định bước ra khỏi phòng, thì. “Cạch.” Cửa phòng tắm mở ra, cô vừa lau tóc vừa đóng cửa lại, quay sang thì đã thấy anh nhìn mình chằm chằm. Cô nhũm mày, đầu môi đầy nghi vấn nhìn anh, miệng nở nụ cười. “Chào buổi sáng A Lăng.”

Thấy cô, nổi mắt mắt mấy ngày qua liền được khóa lấp, để dấu đi chút phần khích, anh đành nói lảng sang vấn đề khác. “Mai chúng ta đến cục dân chính đăng kí kết hôn đi.” Anh nghiêm túc nói.

“Ừm.” Cô gật đầu cái rụp.

Thế là ngày hôm sau, tại Cục dân chính, có một đôi vợ chồng trẻ, nam tuần tứ lịch lâm, nữ dịu dàng đáng yêu đến đăng kí kết hôn làm cho những cặp đôi khác ghen hờn trần trời không thôi.

~ Hoàn chính văn ~

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Ngốc Dịu Dàng Của Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ngoại truyện 1: Đêm tân hôn.

Không biết Thỏ ngốc không biết nghe phong phanh lời của ai, suốt mấy ngày qua đều cự tuyệt anh không cho anh vọng động, chỉ cần anh quá phận sẽ bấu môi, nước mắt lưng tròng, hại anh nhìn thấy bóng dáng yếu điệu đi qua đi lại mà không ngoạn được, tà khí đã tích tụ dưới bụng một phen.

Trong lòng cũng âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, nếu tra ra được người nào, chắn chắn anh sẽ không bỏ qua dễ dàng cho người đó. Tính bụng để tháng sau sẽ làm đám cưới, nhưng ngặt nỗi bản thân anh lại không nhịn được rục rịch, liền đẩy nhanh một nửa quá trình. Để sớm ngày chung giường chung gối danh chính ngôn thuận làm người đàn ông của cô.

Mãi đến hai tuần sau, hai người mới bước vào lễ đường, tuyên thệ ước nguyện sống cùng nhau tới răng long đầu bạc, lại trải qua một phen đám tiệc, anh tranh thủ chuốc Thỏ ngốc say túy lúy, tối nay về sẽ khiến cô thoải mái một phen.

Nửa chừng hai người Hoắc Tổng một nhà lại đột nhiên về vội, nói là Vân cảm thấy không ổn, sau đó ngay tại đám cưới của hai người họ, Tề tiên sinh bên kia liền chẩn đoán ra Vân có thai, nhất thời Hoắc Đại cao hứng, anh đương nhiên cũng cao hứng, trong lễ cưới lại có được tin mừng như vậy không phải là nói anh và cô cũng sớm ngày có em bé.

Nhưng suy đi tính lại cho cùng, người tính không bằng trời tính..

“A Lăng? Hức... Chúng ta về rồi sao?” Đường Tịch Mai cọ đầu vào hõm vai anh ngạc ngữ hỏi. Cánh tay yếu ớt vô lực vòng qua cổ anh, mặc cho anh bế một đường từ trong xe lên tới trên nhà, vào đến phòng tắm.

“Bảo bối, em tỉnh? Về đến nhà rồi, một chút nữa tắm cho mát mát thơm thơm được không?” Anh vuốt ve gương mặt non mịn của cô, bàn tay thuần thực đem dây kéo áo cưới kéo xuống, thoát đi kiện váy áo nặng nề, trên người cô chỉ mặc mỗi bộ bra ren trắng sữa ôm lấy cơ thể xinh đẹp, che chắn không hết da thịt non mịn, khiến anh nhìn đến, thú tính nổi lên. Nhưng dù sao phương diện này vẫn là nên thông thả một chút đêm vẫn còn dài.

Đem cô ôm vào bể tắm, thoát bỏ mấy món trở ngại, trần trọc qua lại, mấy bận khiến dục vọng ngày càng dâng lên, ầy vậy mà thỏ ngốc nhà anh, ngoại trừ gương mặt đỏ bừng, miệng rên ư ừ ra, vẫn tùy ý để anh trêu chọc, nửa ý thức phản kháng cũng không có.

Tắm rửa sạch sẽ xong anh liền quấn cô trong khăn tắm, ôm ra ngoài, đặt lên giường lớn trải đầy cánh hoa hồng, nhìn không được nổi, ấn môi lên hôn lấy cô, gặm cắn, đầu hủ trên người cô bị anh ăn sạch sẽ, ầy vậy mà đến lúc thịt thỏ, thì ai đó lại phản kháng.

“Ừm.. A Lăng... không được...” Lời nói chưa dứt, bản thân cô vốn không còn sức lực, đột nhiên ngồi phắt dậy, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc của anh, chạy ù ù vào phòng tắm, nồn khan từng ngụm.

Thấy vậy, anh vội theo vào, vừa xoa lưng giúp cô thuận khí, vừa đỡ lấy cơ thể chực ngã của cô. “Bảo bối?” Lòng anh tràn đầy nghi vấn hỏi. Loài ruợu mà anh cho cô uống hôm nay hoàn toàn không ảnh hưởng đến dạ dày, cũng sẽ không khiến cô bị khó chịu bụng, nhưng sao bây giờ lại nồn. Trong lòng cơ hồ nổi lên dự cảm, hình như có liên quan đến chuyện mấy ngày qua cô lạnh nhạt với anh.

Không nồn ra được gì, nhưng cũng làm mặt cô đỏ gay, ánh mắt sùng nước, gò má hây hây đỏ, rửa sạch miệng, cô mới tràn đầy áy náy ngẩng mặt lên nói với anh. “A Lăng, em có con của chúng ta rồi.” Nói đoạn, lấy từ sau chiếc gương soi nơi rửa mặt ra một chiếc que thử thai, cẩn thận đưa đến trước mắt anh.

Nhìn rõ số vạch trên đó, lòng anh không khỏi chùng xuống, tức giận là không đủ, còn dám dẫu anh, hại anh lâm trận đại bại, bên dưới còn chưa chịu thu binh, gương mặt nhất thời cứng lại, nhưng nhiều hết vẫn là vui mừng, vui chết đi được ấy chứ, cố tình lại bày ra dáng vẻ lạnh lùng, tràn đầy phẫn nộ, giọng nói cũng đành lại. “Sao lại không nói cho anh biết?!!!”

Thấy anh vậy, cô liền dâng lên sợ hãi, nước mắt lã chã. “Hu hu... Tiểu Cần nói, anh trước đây phong lưu, thay phụ nữ như thay áo... ô ô... ghét nhất là dùng đứa trẻ để uy hiếp hay đeo bám anh... hu hu... cho nên em không dám nói...” nói xong, Thỏ ngốc quệt mũi, quệt nước mắt, đáng thương tiếp. “Em sẽ ngoan ngoãn... em sẽ không vương chân anh... hức hức... chỉ cần anh còn nhớ có em và vợ anh, chúng ta có một đứa con... vậy là em vui rồi...” Giọng điệu chân thực, còn rất ngoan cường nhìn nước mắt lại, nhưng bờ vai run rẩy lại tố cáo sự kính sợ của cô lúc này.

Anh nhìn không được ôm chầm lấy cô, vừa mắng vừa yêu chiều. “Đồ ngốc!!! Sau này anh có mình em được không! Không tìm phụ nữ nữa, cũng sẽ bên cạnh em như vậy mãi. Anh lấy danh dự bản thân ra hứa. Ngoan, đừng khóc, chúng ta sẽ cùng chăm sóc dạy dỗ bảo bảo được không?” Giọng nói ôn nhu đến mức chảy ra nước. Anh thấy trái tim đang rì máu, người con gái trong ngực là người anh yêu, là hơn hết thấy những người phụ nữ khác trên đời, có thể anh phong lưu, có thể anh đa tình, nhưng hết thấy đều là trước khi gặp cô. Bây giờ anh tâm tâm niệm niệm chỉ có cô và sau này cũng vậy.

Thấy thiên hạ trong ngực đã thôi nức nở, anh mới nâng mặt cô lên, cẩn thận dùng nước rửa sạch gương mặt non mịn xinh đẹp, trong ánh mắt vừa kính vừa sợ của cô. Cô nhìn anh, chớp chớp môi hỏi. “Thật chứ?” Vẫn còn vài phần e dè.

“Tất nhiên, nếu không anh cũng sẽ không qua lại với nhiều người phụ nữ như vậy, nhưng lại có mình em là vợ của anh.” Nói xong, nhấc bổng cô bước ra ngoài.

Tấm lưng đặt lên giường rồi, cô mới nhận ra cả hai đều không mặc thứ gì trên người, tay chân đầy vết bầm tím, lại nhìn xuống bên dưới người anh, thứ đó lại đang giương cao, nhất thời trần đầy phồng bị nhìn anh. “...”

Thấy cô như vậy, anh biết cô sợ anh lại làm chuyện đó, bây giờ còn không phải lúc, sẽ ảnh hưởng đến đứa trẻ. Nhưng bản thân tên đã lên đây, không bán không được đành phải bán chệch vậy, anh đem chân đạp lên người cô, hạ một nụ hôn lên trán cô, thủ thi vài lời bảo cô ngủ trước, rồi bước vào phòng tắm.

Lúc bước ra, nhóc con nào đấy đã thờ phỉ phò ngủ, bộ dáng đáng yêu, anh cũng vén chăn, nằm xuống bên cạnh cô, cánh tay tranh thủ vòng qua người cô, ôm lấy cơ thể mềm mại của cô vào trong ngực. Cứ như vậy nhắm mắt lại, thiếp đi.

Người trong ngực anh nghe được nhịp thở đều đều của anh, mới rung rung mi khóe môi kéo lên nụ cười. Trong bụng thỏ ngốc thầm nghĩ, không ngờ Vân tỷ thực sự không lừa mình, cũng khiến cô hiểu được thì ra anh thực sự xem trọng cô, cũng không phải như mấy người phụ nữ kia, còn nhớ cái câu cuối cùng tỷ ấy nói. “Nếu Mộ Lăng dám phản bội em, em cứ báo cho chị, chị sẽ dẫu em lên, để coi anh ta làm sao tìm được.” Bộ dáng lúc đó của Vân tỷ rất hùng hổ, nhưng lại khiến cô không nhìn được cười, nhưng cô có dự cảm, ngày đó vĩnh viễn sẽ không xảy ra...

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Ngốc Dịu Dàng Của Sắc Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Đoạn ngắn đặc sắc.

Hôm đó, anh bận ra ngoài làm chút chuyện, cô một mình ở trong nhà, đang nấu ăn trong bếp đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa. Mở cửa ra cô mới phát hiện người đến là một người phụ nữ. Mặc một cái váy cúp ngực khoét táo bạo, ôm lấy cơ thể mỹ miều yếu đuối, váy chỉ dài quá hông, dưới mang đôi cao gót hơn ba tấc, vừa kệch cỡm vừa ra vẻ ta đây nhìn mình. Từ cổng chính muốn đi vào đến đây cần phải có mật khẩu, mật khẩu này chỉ có anh và cô biết, là anh nói cho cô ta sao? Thỏ ngốc nghĩ, vì chắc chắn người tiết lộ mật khẩu không phải là cô rồi.

Gương mặt xinh đẹp của cô ta tràn đầy khinh bỉ nhìn cô, nhìn cái tạp dề hello kitty màu hồng phía trước, rồi nhìn gương mặt không ra người không ra ngọc dính đầy bột mì vì cô đang định làm món há cảo cho anh về ăn, còn có dáng vẻ thập phần chật vật của cô lúc này, liền khiến cô ta sinh ra cảm giác người này chẳng đáng làm kì phùng địch thủ của mình. “Anh Lăng có ở đây không?” Chào cũng chẳng thèm chào bằng quơ hỏi.

Chớp mắt nhìn cô ta. “Rầm!!!” Đột nhiên cô đóng sầm cửa lại.

“....” Cô ta giật mình, nhìn cánh cửa đã khép lại một cách thẳng thừng trước mặt mình, con tức giận xông lên đến tận não. Dám đối xử với cô ta như vậy, là muốn cô ta ở bên ngoài như vậy hai sao, còn không thèm mời vào nhà, cô ta nào trải qua loại cư xử như vậy, nghĩ đến liền không hề khách khí mà đập cửa rầm rầm, miệng liên tục đòi mở cửa.

“Cô làm gì trước cửa nhà tôi vậy?” Một giọng nói nam tính lạnh lẽo vang lên phía sau lưng cô ta. Khiến cho cánh tay đập cửa của cô ta ngay lập tức khựng lại, vuốt vuốt mái tóc, vén ra sau lưng đem cơ thể xinh đẹp trong bộ váy áo khiêu gọi ra trước mắt anh, lắc lư cơ thể đi vài vòng về phía anh, đôi môi nhếch lên nở ra một nụ cười xinh đẹp. “Là đến tìm đó.” Nói một lời đã muốn tiếng lên kéo lấy cánh tay anh, nhưng bị anh vô thanh vô thức tránh thoát.

“Không có hứng thú, cô về đi.” Anh lạnh nhạt nói. Với cô ta, Alisa, anh đã không còn chút cảm xúc từ lâu, huống hồ giờ và sau này anh chỉ có hứng thú với người phụ nữ trong nhà mình thôi, nào còn chỗ cho cô ta.

Vừa nói anh vừa đi về phía cửa, vừa mở ra, một bóng dáng nhỏ nhỏ đã như chim se sẻ lao vào trong ngực. “Ông xã...~~~~” Mái đầu dụi dụi vào lồng ngực anh, cánh tay ghì chặt lấy người anh, hể gương mặt nhỏ bé xinh xắn ra cười nhìn anh chào hỏi.

Ánh mắt giống như vô tình dời sang phía cô gái bên cạnh, ngẩn mặt ngây ngô hỏi anh. “Ông xã, ai vậy?”

Anh vội vã dấu bóng dáng tươi đẹp của cô vào sâu trong ngực, che chắn hết lại, gương mặt đỏ lên đầy khả nghi, muốn mắng cô sao lại ngang nhiên mặc cái này ra gặp mặt người chứ, mặc dù đó là phụ nữ, nhưng theo xu hướng của thời đại khi mà tỉ lệ gia tăng dân số và sự mất cân bằng giới tính ngày một gia tăng, lỡ đâu cô gái một phút trước còn đánh chủ ý lên người anh, lại có hứng thú với cô thì sao. “Khụ khụ... không cần để ý cô ta. Chúng ta vào nhà được không?”

Cô nhìn bộ dáng cứng đờ về biểu cảm và bất động về cử chỉ của cô ta, bĩu môi, ngoan ngoãn được anh ôm vào trong rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Bên ngoài, Alisa vừa kinh ngạc vừa giật mình, tươi trẻ và thanh xuân căng tràn như vậy, bàn tay sờ sờ lớp phấn đánh dày trên mặt, bản thân cũng đã 27 tuổi rồi...

Trong phòng ăn.

Mặc kệ bàn tay xấu xa của ai đó đang không ngừng dao động lên xuống trên bắp đùi mình, thỏ ngọc vẫn chăm chú ăn há cảo, không chút để tâm.

Sắc Lang: Tiểu Mai...

Thỏ Ngọc: * Nhai nhồm nhồm *

Sắc Lang: Không vui? (Bàn tay càng lúc càng lấn tới...)

Thỏ ngọc: * Bĩu môi * ...

Sắc Lang: Không có lần sau, được không? (Tay đã lên gần tới đôi Tuyết Phong)

Thỏ ngọc: Hừ hừ... Người ta còn chưa ăn xong!!! * Giận dữ *

Sắc Lang: Vừa ăn vừa vận động được không?

Không đợi cho cô trả lời, anh đã bắt đầu quá trình công thành đoạt đất.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Ngọc Dịu Dàng Của Sắc Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.